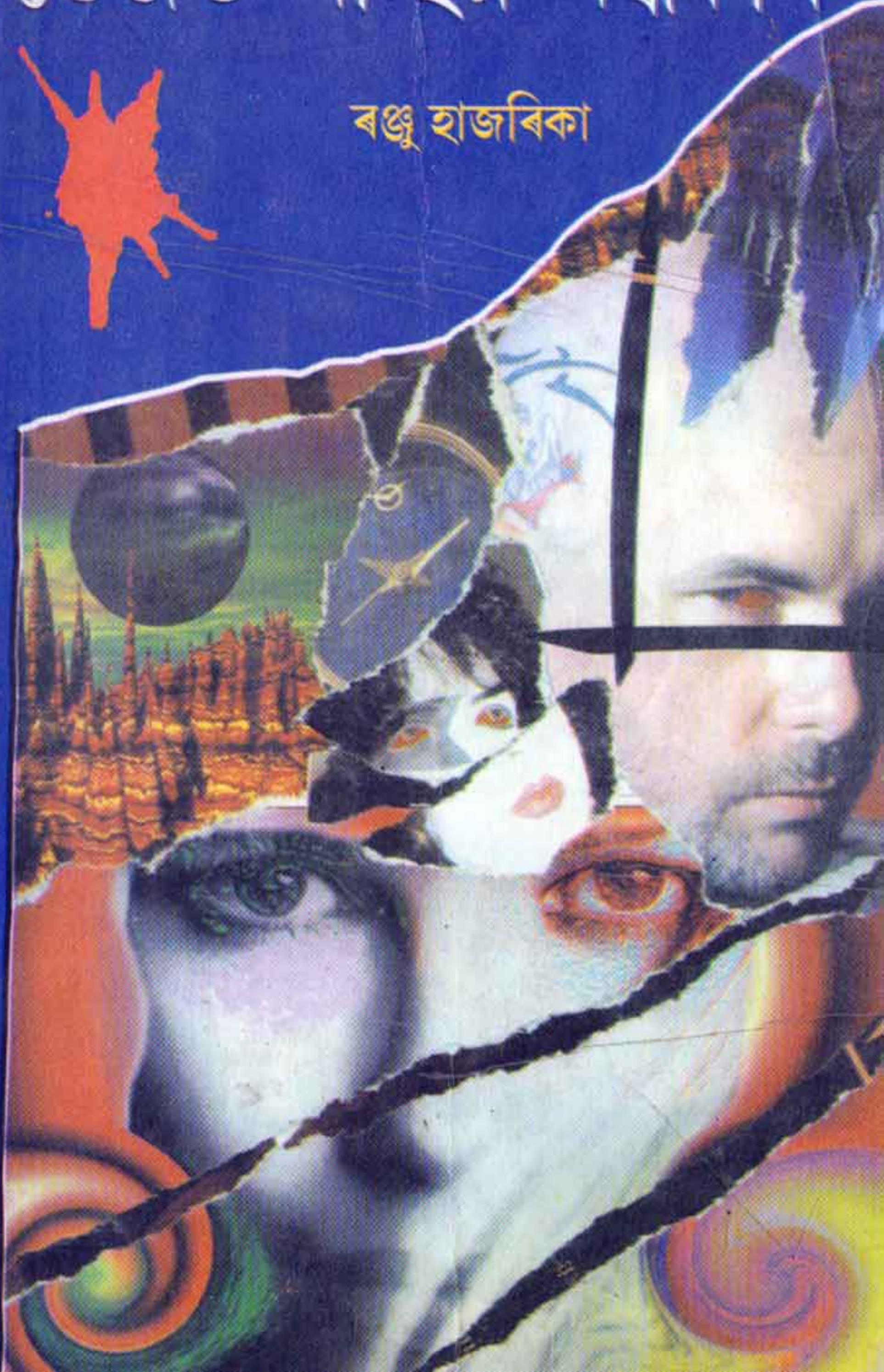

তেজত আচন্ন অস্থাকাৰ

বঙ্গু হাজৰিকা

এক

চহৰত ইটো-সিটো কৰোঁতেই সুমন্তৰ যথেষ্ট পলম হৈ গ'ল। অৱশ্য যিটো খবৰ সংগ্ৰহ কৰিবলৈ সুমন্ত চহৰলৈ আহিছিল সেই খবৰ সংগ্ৰহ কৰোঁতেই সুমন্তৰ পলম হৈছিল। চহৰৰ পৰা ওভতোতে নিশা দহ বাজিছিল।

অঙ্ককাৰ নিশা। নিৰ্জন পথ। পথৰ দুকায়ে থকা গহীন অৰণ্যাই পৰিৱেশটো যথেষ্ট গন্তীৰ কৰি তুলিছিল। স্বচ্ছন্দ গতিৰে আগুৱাই গৈছিল সুমন্তৰ সকৃ কাৰ্য্যন। চহৰলৈ আহিলে সুমন্তৰ দেৰি হয়েই। কামতো কম লৈ নাহে, হাজাৰটা লেঠা লৈ আহে। সেইবোৰ ইটোৰ পিছত সিটোকৈ শেষ কৰোঁতেই বহু-পলম হয়।

গাড়ীত সংযুক্ত টেপ্ৰেকৰ্ডাৰত মৃদু স্বৰত সুমন্তই গান শুনিছিল। পুৰণি হিন্দী ছবিৰ গান। তাৰ লগে লগে সুমন্তয়ো সুৰত সুৰ মিলাই ভুনভুনাই আহিছিল। পুৰণি হিন্দী ছবিৰ গানবোৰ সুমন্তৰ বৰ প্ৰিয়। হঠাৎ পুল এটাৰ ওচৰত লাইটৰ পোহৰত চাৰিজন মানুহ সুমন্তৰ দৃষ্টিগোচৰ হ'ল। মানুহকেইজনে কাৰোবাক আক্ৰমণ কৰাৰ দৰে লাগিল। সুমন্তৰ গাড়ীখন ওচৰ চপাৰ লগে লগে মানুহকেইজনে দীঘল দীঘল জাঁপ দি আলিৰ দাঁতিৰ ঘন বনৰ মাজত নিমিধাতে অস্তৰ্ধান হ'ল।

এজন আহত ব্যক্তি পুলটোৰ কাষতে পৰি আছে। তাকে দেখি সুমন্তই লগে লগে কাৰ্য্যন বখালে। কিন্তু কাৰ্য্যনৰ পৰা হঠাৎ নামি যাবলৈ সুমন্তই সাহস নকৰিলে। কেইমুহূৰ্তমান কাৰ্য্যনতে বহি থাকি মানুহকেইজন যিকালে পলাই গৈছিল তাৰ বিপৰীত ফালে নামিল। লগে লগে অৰণ্যৰ ফালৰ পৰা সুমন্তলৈ লক্ষ্য কৰি গুলি বৰ্ষণ হ'বলৈ ধৰিলে। সুমন্ত ততালিকে পুনৰ গাড়ীত উঠিল আৰু পকেটৰ পৰা পিষ্টলটো উলিয়াই অৰণ্যৰ ফালে লক্ষ্য কৰি এনেয়ে এজাঁই গুলি এৰিলে। সুমন্তই বুজিলে যে সিহঁতৰ মতলব নিশ্চয় ভাল নহয়। যিকোনো মুহূৰ্ততে সিহঁতৰ গুলিয়ে সুমন্তক আঘাত কৰিব পাৰে। কিন্তু সিহঁতৰ লক্ষ্য নিশ্চয় সুমন্ত নহয়। সিহঁতৰ আক্ৰমণৰ লক্ষ্য নিশ্চয় পুলটোৰ ওপৰত পৰি থকা আহত মানুহজন। সুমন্ত হঠাৎ আহি ঘটনাস্থলীত উপস্থিত হোৱাত সিহঁত বিভাস্ত হৈ এনেদৰে গুলিবৰ্ষণ কৰিছে।

কেইমুহূৰ্তমান সুমন্ত তাৰ কাৰ্য্যনতে বহি ব'ল। হয়তো সিহঁতেও সুমন্ত কাৰ্য্যনৰ পৰা নমাৰ অপেক্ষাত আছে। নমাৰ লগে লগে পুনৰ গুলিবৰ্ষণ কৰিব। সুমন্তই এইবাৰ কাৰ্য্যনৰ আগফালৰ আৰু পিছফালৰ লাইটবোৰ নুমুৱাই দিলে। লগে লগে সমস্ত ঠাইখণ্ড অঙ্ককাৰত ডুব গ'ল। নিঃশব্দে কাৰ্য্যনৰ দুৱাৰ খুলি সুমন্ত পুনৰ কাৰৰ পৰা নামিল আৰু কাৰ্য্যনৰ গাত গা লগাই বহি ব'ল।

অবণ্যৰ ফালৰ পৰা কাৰ্খনলৈ লক্ষ্য কৰি পুনৰ দুঃখ গুলি আহিল। সুমন্তই ততালিকে হাতত শিলগুটি এটা উঠাই লৈ অবণ্যৰ ফালে সজোৱে দলিয়াই দিলে। শিলগুটিটো গৈ পৰাৰ লগে লগে পুনৰ গুলিবৰ্ষণ হ'বলৈ ধৰিলে।

কিছুসময় নীৰৰ। সুমন্তই অতি সারধানে চুঁচৰি চুঁচৰি আহত মানুহজনৰ ফালে আওৱাই গ'ল। পুনৰ গুলিবৰ্ষণ হ'বলৈ ধৰিলে। হঠাৎ সুমন্তই এটা বিকট আৰ্তনাদ কৰি আহত ব্যক্তিজনৰ কাষতে বাগৰি পৰিল। পুনৰ কিছুসময় নীৰৰতাৰ মাজেৰে পাৰ হ'ল। ক'তো কোনো শব্দ নাই। অবণ্যৰ ফালৰ পৰা দ্বিতীয়বাৰ কোনো গুলিৰ শব্দ নাহিল। থক্কে পিছতে অবণ্যৰ মাজত লুকাই থকা মানুহকেইজন সন্তৰ্পণে এখোজ এখোজকৈ আওৱাই আহিল।

ঃ সারধান, টর্চ নজুলাবা।—এজনে আন এজনক ক'লৈ।

ঃ মানুহটোৰ গাত আমাৰ গুলি লাগিছেনে নাই কেনেকৈ জানিম!—এজনে আন এজনক প্ৰশ্ন কৰিলে।

ঃ বোধহয় লাগিছে। চিএওৰটো শুনা নাই? তথাপি সারধান।—এইবুলি এজনে জোপোহা গছ এজোপাত ধৰি সজোৱে জোকাৰি দি ততালিকে সেই ঠাইৰ পৰা আঁতৰ হ'ল আৰু শব্দৰ প্ৰতিক্ৰিয়া কি হ'ব পাৰে তাৰ অপেক্ষাত ব'ল।

কিন্তু কোনো সাৰি-শব্দ নাই। এইবাৰ মানুহকেইজন ধীৰে ধীৰে আওৱাই আহি পুলটোৰ নিচেই ওচৰত ব'লহি। আটাইকেইজনে আৰ্কাৰতে চাৰিওফালে চকু ফুৰাই চালে।

ঃ গুলি লগাটো নিশ্চিত; কিন্তু মানুহটো ক'ত বাগৰি পৰিল?—এজনে সন্দেহেৰে প্ৰশ্ন কৰিলে।

ঃ তাৰ কাৰ্খনৰ ওচৰতে পৰিব পাৰে.....।—মানুহজনৰ কথা শেষ নহ'লেই, তাৰ আগতেই আহত ব্যক্তিজনৰ কাষত মৃতৰ দৰে পৰি থকা সুমন্তৰ পিষ্টলে গৰজি উঠিল। লগে লগে মানুহকেইজন গুলিৰ আঘাতত থিতাতে বাগৰি পৰিল।

পিছমুহূৰ্ততে সুমন্ত উঠি বহিল আৰু এহাতত থকা টৰ্চটো জুলাই মানুহকেইজনলৈ চালে। এজনৰ হাত এখনে হঠাৎ লৰচৰ কৰা দেখি সুমন্তৰ পিষ্টলে পুনৰ গৰজি উঠিল। মানুহজন একেবাৰে নিথৰ হৈ পৰিল।

এইবাৰ সুমন্তই আহত ব্যক্তিজনলৈ চালে। মানুহজনৰ সমন্ত দেহ বক্তাৰ। কেইবা ঠাইতো আঘাতৰ চিন। অৱস্থা গুৰুতৰ। কোনোমতেহে জীৱটো আছে। সুমন্তই ততালিকে মানুহজনৰ মূৰটো এহাতেৰে দাঙি ধৰিলে।

ঃ পা.....নী, পা.....নী।—মানুহজনে সেহাই সেহাই ক'লৈ।

সুমন্ত পিছমুহূর্ততে কাৰ্খনৰ ওচৰলৈ লবি গ'ল আৰু কাৰ্খনত থকা পানীৰ বটল এটা উলিয়াই পুনৰ মানুহজনৰ ওচৰলৈ লবি আছিল। কিন্তু মানুহজনৰ ইতিমধ্যে মৃত্যু ঘটিছে। সুমন্তই প্ৰথমতে মানুহজনৰ মূৰটো আৰু তাৰ পিছত গাটো ধৰি জোঁকাৰি দিলে। কিন্তু কোনো সাৰ-সুৰ নাই মানুহজনৰ। মানুহজনৰ হাতৰ ওচৰতে এটা ফাইল দেখি সুমন্তই হাতত ফাইলটো তুলি ল'লে। মৃত বাক্রিজনৰ মুখলৈ পুনৰবাৰ টৰ্চৰ পোহৰ পেলাই সুমন্তই মুখখন ভালদৰে চালে; তাৰ পিছত লৰালৰিকৈ সেই ঠাইৰ পৰা আঁতৰি আহি নিজৰ গাড়ীত উঠিল।

সুমন্তই প্ৰথমতে যি চাৰিজনক গুলীয়াইছিল তাৰে এজন তেতিয়াও জীৱিত অৱস্থাত আছিল। সুমন্তৰ কাৰ্খন সেই ঠাইৰ পৰা আঁতৰি যোৱাৰ আগমুহূৰ্তত মানুহজনে পৰাৰ পৰাই কাৰ্খনৰ নম্বৰটো চাই ল'লে। তাৰ পিছত হাতত পিন্ধি থকা ষড়ীৰ দৰে মিনিয়েচাৰ 'ৰেডিঅ' ট্ৰেন্সমিটাৰ যন্ত্ৰটোৰ ছাবিটো টানি এবেগেতমান উলিয়াই মুখৰ ওচৰলৈ নি সেহাই সেহাই ক'বলৈ ধৰিলে, : হেলো হেলো..... ছীফ..... মই কুমাৰ, কুমাৰে কৈছো।.....নহয়, নহয় ছীফ, আমি এক সাংঘাতিক বিপদত পৰিছোঁ। এক অজান আততায়ীয়ে আচম্নিতে আহি আমাক আমাক আক্ৰমণ কৰিছে।.....মোৰ লগৰ তিনিজনইতিমধ্যে তাৰ গুলিত প্ৰাণ হেৰুৱাইছে.....একমাত্ৰ মইহে বাচি আছো..... মোৰ অৱস্থা সংকটজনক।

.....প্ৰিজ ছীফ,প্ৰিজ.....প্ৰথমতে মোক উদ্বাৰ কৰক.....।—মানুহজনে ট্ৰেন্সমিটাৰৰ ছাবিটো হেঁচি আগবদৰে সুমুৰাই ৰাখি সেই ঠাইৰ পৰা চুঁচৰি চুঁচৰি আঁতৰি যাবলৈ চেষ্টা কৰিলে।

কিছুসময়ৰ পিছতে এখন কাৰ্ৰ আহি সেই ঠাইত ব'ল। কাৰ্খনৰ পৰা ততাতৈয়াকৈ দুজন মানুহ নার্মিল। অলপ আঁতৰৰ পৰা ভাহি অহা এটা কৰণ আৰ্তনাদ মানুহ দুজনৰ কাণত পৰিল। মানুহ দুজনে ইজনে সিজনৰ মুখলৈ চালে। ইফালে সিফালে চাওঁতে ওচৰতে পৰি থকা মৃতদেহ তিনিটা টৰ্চৰ পোহৰত মানুহ দুজনে দেখা পালে। তাৰ পৰা কেইখোজমান আঁতৰতে আন এটা মৃতদেহ, যাৰ হাতৰ ওচৰৰ পৰা সুমন্তই ফাইলটো লৈ গৈছিল।

: কুমাৰ ক'ত?—এজনে আনজনক কৌতুহলেৰে প্ৰশ্ন কৰিলে।

: এইমাত্ৰ ইয়াতে ক'ববাত আৰ্তনাদ এটা শুনিছিলো।—দ্বিতীয়জনে ক'লৈ।

পুনৰ আৰ্তনাদ এটি দুয়োৰে কাণত পৰিছিল। যি ফালৰ পৰা শব্দটো আহিছিল দুয়ো খৰধৰকৈ সেইফালে আগবাঢ়ি গ'ল। আলিৰ দাঁতিৰ জোপোহা এটাৰ আঁৰত কিবা এটাই লৰচৰ কৰি থকা দুয়োৰে দৃষ্টিগোচৰ হ'ল। দুয়ো জোপোহাটোৰ ওচৰ চাপি টৰ্চৰ পোহৰ পেলালে। জোপোহাৰ তলতে কুমাৰ নামৰ মানুহজন পৰি আছিল।

অসহ্য যন্ত্রণাত ছাটিফুটি করি কুমারে হাত এখন দাঙি কিবা ইংগিত দিবলৈ চেষ্টা কৰিলে।

ঃ কুমার!—এজনে মাত লগালে।

ঃ আ.....হ, আ.....হ.....।—কুমারে কেঁকাবলৈ আবন্ধ কৰিলে।

মানুহ দুজনে আঘাতপ্রাপ্ত কুমারক ধৰি টানি উঠাবলৈ চেষ্টা কৰাত কুমারে সজোৱে চিএগৰি উঠিল।

ঃ কুমার, এয়া কেনেকৈ হ'বলৈ পালে?—এজনে আচৰিত হৈ সুধিলে।

ঃ তামাৰ কা-কাম সমাধা কৰিবলৈ নৌ পাওঁতেই হঠাৎ এ-এজন মা-মানুহ গাড়ী লৈ ই-ইয়াত উপস্থিত হৈছিল। সি-সি আমাক স-সকলোকে গুলীয়াই হৈ গৈছে.....আ.....হ!—কুমারে সেহাই সেহাই ক'লে।

ঃ আৰু ফাইলটো? ফাইলটো ক'ত?—এজনে উৎকঠাৰে সুধিলে।

ঃ সি সন্তুৰ লৈ.....প.....লাইছে।

ঃ পলাইছে? কিন্তু সি কোন?—মানুহ দুজন যেন অতীষ্ঠ হৈ পৰিল।

ঃ ম....মই তাৰ গাড়ীৰ নম্বৰটো বাখিছো.....আ.....হ।—কুমারে ক'লে।

ঃ কোৱা, কোৱা, কিমান নম্বৰ? কুমারে ছটফটাবলৈ ধৰিলে।

ঃ এই, এই, নম্বিবা; ৰ'বা ৰ'বা; নম্বৰটো কৈ মৰা।—এজনে কুমারৰ গাত ধৰি জোঁকাৰি দিলে।

ঃ এম্ আৰ্ টি ছিঞ্চি জিৰো বান টু.....আহ.....হ.....।—কুমারে কোনোমতে শব্দকেইটা উচ্চাবণ কৰিলে।

ঃ এতিয়া তোমাৰ কাম শেষ মিঃ কুমার! তুমি বাচি থাকিয়েই বা কি লাভ হ'ব?—এই বুলি মানুহজনে পকেটৰ পৰা পিষ্টলটো উলিয়াই কুমারলৈ টোৱালে।

ঃ না-নাই; মো-ক-হত্যা নকৰিবা; মো-মোক চিকিৎসা কৰালে ম-মই সুস্থ হৈ উঠিম।—কুমারে আৰ্তনাদ কৰি উঠিল।

ঃ আমাৰ হাতত ইমান সময় নাই মিঃ কুমার! তোমাৰ লগবকেইজনে ইতিমধ্যেতো টিকট কাটি ওপৰলৈ গ'লেই, তুমি অক'লে ইয়াত থাকি কি কৰিবা?—লগে লগে মানুহজনে কুমারৰ মূৰলৈ লক্ষ্য কৰি গুলি এৰিলে। মুহূৰ্ততে কুমারৰ প্রাণবায়ু উৰি গ'ল।

মানুহ দুজন পিছমুহূৰ্ততে সেই ঠাইৰ পৰা আঁতৰ হ'ল।

ইতিমধ্যে **সুমন্ত** আহি নিজৰ ঘৰত উপস্থিত হৈ কাপোৰ-কানি নসলোৱাকৈয়ে ফাইলটো লৈ লৰালবিকৈ বিছনাৰ ওপৰত বহিল। ফাইলটো খুলিয়েই সুমন্ত উচ্প

খাই উঠিল। এটা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ গোপন ফাইল। ফাইলটোৰ ওপৰত ডাঠ নীলা ৰঙৰ চিয়াঁহীৰে সৰু সৰুকৈ লিখা আছিল,—অপৰেচন নথ-ইষ্ট। কিন্তু এনে এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ ফাইল সেই মানুহজনৰ হাতত কিয়? সেই মানুহজনহ নো কোন? কোনো ‘ছিত্ৰেট ছাৰ্ভিচ’ৰ মানুহ নহয়তো? সুমন্তই ফাইলটো লৈ অহাৰ পূৰ্বে সেই মানুহজনৰ পকেটবোৰ খানাতালাচ কৰি অহা উচিত আছিল। সুমন্ত এতিয়া পুনৰ মানুহজনৰ ওচৰলৈ যাব, নে তাৰ বচ অৰিজিতৰ ওচৰলৈ যাব?

কিছুসময় চিন্তা কৰিলে সুমন্তই। তাৰ পিছত ফোনটোৰ ওচৰলৈ গৈ বিচিভাৰটো তুলি অৰিজিতলৈ ফোন কৰিলে।

ঃ অৰিজিত?—সুমন্তই সুধিলে।

ঃ অ' মই অৰিজিত। কি হ'ল, তুমি এতিয়াও আহি পোৱা নাই দেখোন? কাম নহ'ল নেকি?

ঃ কাম হ'ল; কিন্তু ভাই অহাৰ পথত মই এনে এক ঘটনাৰ সন্মুখীন হ'লো.....।

ঃ কি ঘটনা?—উৎকঢ়াৰে সুধিলে অৰিজিতে, তুমি কিবা বিপদত পৰিচা নেকি সুমন্ত?

ঃ নাই নাই, মই কোনো বিপদত পৰা নাই।—এইবুলি সুমন্তই আদ্যোপান্ত বিৱি ক'লে।

ঃ সুমন্ত!

ঃ কোৱা!

ঃ তুমি এতিয়া পুনৰ তালৈ যোৱা উচিত নহ'ব। বৰং তুমি পোনে পোনে মোৰ ওচৰলৈ গুচি আহা। সারধান কিন্তু, শক্রপক্ষই কেনেবাকৈ সেই ফাইলৰ কথা যদি গম পায় তেন্তে সিহিঁতে তোমাক আক্ৰমণ কৰি ফাইলটো হস্তগত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব।

ঃ মোৰ ওচৰত যে ফাইলটো আছে শক্রপক্ষই সেই কথা কেনেকৈ জানিব? বাক, মই এতিয়াই ফাইলটো লৈ তোমাৰ ওচৰলৈ গৈ আছো।—এইবুলি সুমন্তই বিচিভাৰটো হৈ পুনৰ ফাইলটো হাতত লৈ কোঠাৰ পৰা বাহিৰ ওলাল।

অৰিজিত আৰু সুমন্ত দুয়ো বাল্যকালৰে বন্ধু। ডিটেক্টিভগিৰি কৰাৰ ভীষণ চথ দুয়োৰে। সেয়ে দুয়ো বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ডিগ্ৰী লৈয়েই দিল্লীলৈ যায় আৰু তাত সম্পূৰ্ণ ওঠৰ মাহ প্ৰাইভেট ডিটেক্টিভৰ প্ৰশিক্ষণ লয়। তাৰ পিছত অসমলৈ আহি এটি গুপ্তচৰ সংস্থা স্থাপন কৰি নিজাৰবীয়াকৈ সেই কামত ৰত হৈ পাৰে। অতি কম সময়ৰ

ভিতরতে অবিজিত আৰু সুমন্তৰ এই গুপ্তচৰ সংস্থা বিখ্যাত হৈ পৰে আৰু সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষতে এটি লেখত ল'বলগীয়া সংস্থা হৈ পৰে। ধীৰে ধীৰে অবিজিত আৰু সুমন্তই স্থাপন কৰা 'ছিক্রেট ছাৰ্ভিচ-০০০'-ৰ জনবল বৃদ্ধি পালে। ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন ঠাইত ইয়াৰ শাখা স্থাপিত হ'ল। এই সমন্ত সংস্থা সুকলমে পৰিচালনা কৰাৰ কৃতিত্ব অবিজিত, সুমন্ত আৰু চুচানৰ। চুচান অবিজিত সুমন্তৰে বান্ধৰী। চুচানৰ মাক অসমীয়া, কিন্তু দেউতাক আমেৰিকান। চুচানৰ জন্মও আমেৰিকাতে হৈছিল। দেউতাকৰ মৃত্যুৰ পিছতে চুচানৰ মাকে চুচানক লৈ অসমলৈ ঘূৰি আহিল।

চুচান অবিজিতৰ যোগ্য সহযোগী। সকলো বিদ্যাতে পার্গত চুচান পিটল-বন্দুক চালনাতো পার্গত, আনহাতে কেৰাটোৰ এগৰাকী ব্রেক বেল্ট চেম্পিয়ন।

অবিজিত আৰু চুচানে সুমন্তৰ বাবেই অপেক্ষা কৰি আছিল। সুমন্ত গৈ উপস্থিত হোৱাৰ লগে লগে অবিজিতে সুমন্তক অফিচ কোঠালৈ লৈ গ'ল।

চুচানে কোঠাৰ দুৱাৰখন ভালদৰে বন্ধ কৰি আহি সুমন্তৰ কাষতে বহিল।

ঃ ইমানবোৰ মানুহ বাটেদি অহা-যোৱা কৰি আছে অথচ এই বন্ধটো মোৰ ভাগ্যতহে পৰিব লাগেনে?—সুমন্তই ক'লে।

ঃ চুম্বকেহে লো দেখে।—চুচানে হাঁহি ক'লে।

ঃ কথাটো অৱশ্যে সঁচা।—সুমন্তই চুচানৰ কথায়াৰ শলাগি ক'লে।

ইতিমধ্যে সুমন্তৰ হাতৰ পৰা ফাইলটো লৈ অবিজিতে টেবুলৰ ওপৰত থৈ খুলিলৈ। কাষতে বহি থকা চুচানেও ডিঙি মেলি চালে।

ঃ অপাৰেচন নৰ্থ-ইষ্ট।—অবিজিতে উচ্চাৰণ কৰিলে।

ঃ এইটো দেখোন এটা সাংঘাতিক ফাইল!—চুচানে মন্তব্য কৰিলে।

ঃ অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ ফাইল এইটো। কোনোবা বিদেশী শক্তি বা দেশদ্রোহীয়ে নিশ্চয় ফাইলটো হাত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। এই ফাইলটো কোনো অশুভ শক্তিৰ হাতত পৰিলে উত্তৰ-পূব অঞ্চলৰ কি ভয়ানক অৱস্থা হ'লহেঁতেন ভবাই টান।—সুমন্তই ক'লে।

অবিজিতে ফাইলৰ পাতবোৰ এফালৰ পৰা লুটিয়াই চাই গ'ল। তাৰ পিছত সুমন্ত আৰু চুচানলৈ চাই ক'লে, যিকেইজনে ফাইলটো নিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল, সিহঁত কোনো বিদেশী দলৰ এজেণ্ট হ'ব পাৰে; কিন্তু যিজনৰ হাতত ফাইলটো আছিল তেওঁ কোন?

ঃ এন টপ-ছিক্রেট ফাইল এটা সেই মানুহজনৰ হাতলৈ আহিল কেনেকৈ?—এইবাৰ চুচানে প্ৰশ্ন কৰিলে।

ঃ মানুহজন নিশ্চয় ইষ্টার্ণ কমাওৰ ফ'ব্ হেডকোৱাটাৰত কাৰা বাক্তি হ'ব।
তেও নিশ্চয় ফাইলটো কোনো বিদেশী এজেণ্টৰ হাতত দিবলৈ ওলাইছিল কিছু টকাৰ
বিনিময়ত।—সুমন্তই ক'লে।

ঃ যদি সেয়ে হয় টকাখিনি দি মানুহজনৰ হাতৰ পৰা সিহঁতে ফাইলটো লৈ
গ'লহেঁতেন। তাকে নকৰি এইবোৰ মাৰ-পিট কিহৰ কাৰণে?—চুচানে সুমন্তলৈ
প্ৰশ়াবোধক দৃষ্টিবে চালে।

ঃ দুই পক্ষৰ মাজত সন্তুষ্টিৰ টকাৰ বাব নাইবা আন কোনো কাৰণ লৈ গণগোল
লাগিল, যাৰ ফলত মানুহজনৰ এই অৱস্থা হ'ল। মই গৈ সেই ঠাইত থকা সময়ত
উপস্থিত নোহোৱা হ'লে নিশ্চয় সিহঁতে ফাইলটো লৈ গ'লহেঁতেন।—সুমন্তই ক'লে।

ঃ যাৰ হাতত ফাইলটো পোৱা গৈছে সেই মানুহটোও এটা চোৰ হ'ব পাৰে।
—চুচানে পুনৰ ক'লে।

ঃ যিয়েই নহওক, ফাইলটো সেই দুষ্টচক্ৰৰ হাতত পৰা হ'লে এক ভয়ানক
অৱস্থাৰ সূত্ৰপাত হ'লহেঁতেন। এই ফাইলটোত এনে কিছুমান গোপন তথ্য আছে,
যিবোৰ শক্ৰপক্ষৰ হাতত পৰিলে আমাৰ দেশৰ অস্তিত্ব বিলোপ হোৱাৰ সন্ধারনা।
তোমাৰ অনুমানেই সত্য হ'ব যেন লাগিছে সুমন্ত! বিদেশীৰ এজেণ্ট কিছুমানে এই
তথ্যসমূহ সংগ্ৰহ কৰি বিদেশলৈ প্ৰেৰণ কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল। এতিয়া আমি সেই
শক্ৰপক্ষৰ বিপক্ষে থিয় হ'ব লাগিব।—এইবুলি অৰিজিত থিয় হ'ল।

ঃ কিন্তু ফাইলটোৰ দ্বাৰাতো শক্ৰপক্ষৰ সূত্ৰ বাহিৰ কৰিব নোৱাৰিবা। কেনেকৈ
বাহিৰ কৰিবা শক্ৰপক্ষৰ ৰহস্য?—চুচানে সুধিলে।

অৰিজিতে কোঠাৰ ভিতৰত পায়চাৰি কৰি কিবা চিন্তা কৰিবলৈ ধৰিলে।

ঃ মই যিজন মানুহৰ হাতৰ পৰা ফাইলটো আনিছিলো সেই মানুহজনৰ পৰিচয়
পালেই শক্ৰ পক্ষৰ শুংসূত্ৰ উলিয়াবলৈ সমূলি টান নহ'ব।—সুমন্তই ক'লে।

ঃ কিন্তু পৰিচয় পোৱা যাব কেনেকৈ?—চুচানে পুনৰ সুধিলে।

ঃ কাইলৈ বাতৰি কাকতত নিশ্চয় এই বিষয়ে কিছু কথা ওলাব। আৰু তাতেই
আমি শুংসূত্ৰ পাম।

ঃ তেন্তে পুৱালৈ অপেক্ষা কৰা। পুৱাৰ বাতৰিত কি লিখে দেখা যাওক।
—অৰিজিতে ক'লে।

দুই

বাতিপুরা শোরাব পৰা উঠাৰ পিছৰ পৰাই তিনিও বাতৰি কাকত অহাৰ
অপেক্ষাত ব'ল। সময়বোৰ যেন নাযায় নুপুৱায়।

ঃ আজি হতচৰীহোৱা হকাৰটোও অহাত দেৰি কৰিছে।—সুমন্তই ক'লে।

ঃ আনদিনা হকাৰটো কেইবজাত আহে?—অৰিজিতে সুধিলে।

ঃ সাতমান বজাত আহে।—সুমন্তই ক'লে।

ঃ এতিয়ানো কিমান বাজিছে?

ঃ চাৰে ছয়।

ঃ তেন্তে? অধৈৰ হৈ লাভ নাই, কাকত সময়মতেই আহিব।—অৰিজিতে ক'লে।

ঃ ওচৰৰ দোকানখনত ‘পেপাৰ’ সোনকালেই আহে; তাৰ পৰাই লৈ আহোগৈ
নেকি?—সুমন্তই প্ৰশ্নবোধক দৃষ্টিৰে অৰিজিতৰ মুখলৈ চালে।

ঃ অৱশ্যক নাই। আধা ঘণ্টা ধৈৰ্য ধৰা।

সাত বজাৰ লগে লগে হকাৰটো আহিল আৰু দৈনিক কাকতকেইখন দি গ'ল।
পোনতে সুমন্তই খুলি চালে কাকতকেইখন। কাকতৰ প্ৰথম পৃষ্ঠাতে ডাঙৰ ডাঙৰ
আখৰেৰে লিখা আছিল—‘ছিক্ট ছাৰ্ভিচ বুৰো’ৰ এগৰাকী উচ্চপদস্থ বিষয়া
আততায়ীৰ হাতত নিহত।’

ঃ অৰিজিত!—সুমন্তই অৰিজিতলৈ চাই চিঞ্চি উঠিল।

ঃ কি হ'ল?

ঃ এয়া চোৱা।—সুমন্তই বাতৰি কাকতকেইখন অৰিজিতৰ ফালে আগবঢ়াই
সংবাদটো দেখুৱালে।

এখন কাকত চুচানে লৈ মেলি চালে।

ঃ এতিয়া নিশ্চয় আমাৰ অসুবিধা নহ'ব, অৰিজিত!—সুমন্তই ক'লে।

অৰিজিত আৰু চুচানে মনোযোগেৰে বাতৰিটো পঢ়িলে।

ঃ এই কামৰ দায়িত্ব মোক দিয়া অৰিজিত, ইয়াৰ শুংসূত্ৰ মই বাহিব কৰিব
পাৰিম।—চুচানে কাকতখন সামৰি ক'লে।

ঃ সদ্যহতে তুমি নালাগে চুচান! এই কাম সুমন্তই কৰক।—অৰিজিতে ক'লে।

ঃ ঠিকেই কৈছা অৰিজিত, এই কাম ময়েই কৰিম। সুমন্তই আনলমনেৰে ক'লে।

ঃ তুমি বেয়া পালানেকি চুচান?—অৰিজিতে চুচানলৈ চাই হাঁহি সুধিলে।

ঃ নাই, মই কিয় বেয়া পাম?

ঃ ইয়াতকৈও ডাঙৰ কাম তোমাক দিয়া হ'ব। সুমন্তই বহস্যটো উলিয়াই অনালৈ অপেক্ষা কৰা।

চূচানে হাঁহিল।

ঃ এতিয়া আহা, আমি এই বিষয়ে অলপ আলোচনা কৰোঁ।—অবিজিতে কৈ অফিচ কোঠাৰ ফালে আগবাঢ়িল। পিছে পিছে গ'ল চূচান আৰু সুমন্ত। তিনিও অফিচ কোঠাত বহিল।

ঃ শুনা সুমন্ত!—অবিজিতে আৰম্ভ কৰিলে, ঃ কাকতত মানুহজনৰ নাম আনন্দ ভৰদ্বাজ বুলি দিছে। তেওঁৰ থকা ঠাইখণ্ডৰ বিষয়েও ইয়াত বিতংকৈ দিয়া আছে যেতিয়া তোমাৰ অসুবিধা নহ'ব।

সুমন্তই মূৰ দুপিয়ালে।

ঃ কিন্তু সারধান, শক্ৰক ইমান মূৰ্খ আৰু আমাতকৈ দুৰ্বল বুলি নাভাবিবা।—অবিজিতে পুনৰ ক'লে ঃ সিহঁতে আনন্দ ভৰদ্বাজৰ ঘৰৰ ওপৰত চকু বাখিব পাৰে। কাৰণ ফাইলটো হেকৰাই সিহঁত নিশ্চয় বলিয়াৰ দৰে হৈ আছে। তদুপৰি এনেকুৰাওতো হ'ব পাৰে যে সিহঁতে কিবা প্ৰকাৰে তুমি তাৰ পৰা আঁতৰি অহাৰ আগমুহূৰ্তত তোমাৰ গাড়ীৰ নম্বৰ টুকি বাখিছে।

ঃ সেয়া অসন্তোষ। মোৰ গাড়ীৰ নম্বৰ টুকি বাখিবলৈ সেইসময়ত তাত কোনো জীৱিত নাছিল। মোৰ গুলিত আটাইকেইজনেই নিহত হৈছিল।

ঃ তথাপি সারধান বন্ধু! আনন্দ ভৰদ্বাজৰ ঘৰত তুমি কথাবোৰ খুব সারধানে ক'বা। ঘৰৰ মানুহে তোমাক যেন আনন্দ ভৰদ্বাজৰ বন্ধু বুলিয়ে জানে।

ঃ সেই বিষয়ে চিন্তা নকৰিবা অবিজিত! মই সুকলমেই কাম সমাধা কৰি উভতি আহিম, চাবা!—সুমন্তই ক'লে।

ঃ ধন্যবাদ।—অবিজিতে হাঁহি ক'লে।

বাতৰি কাকতখন হাতত লৈ আকৌ এবাৰ সুমন্তই বাতৰিটো পঢ়িলে। তাৰ পিছত তিনিওৰে মাজত পুনৰ কিছুসময় আলোচনা চলিল।

ঃ কিন্তু সারধান, এই বিষয়ে তুমি পুলিচক সম্প্রতি ঘুণাকৰেও নক'বা। আনন্দ ভৰদ্বাজৰ ঘৰত হয়তো এতিয়া পুলিচো থাকিব পাৰে।—অবিজিতে পুনৰ ক'লে।

ঃ মই সকলো গমি-পিতি চাইহে যাম।—সুমন্তই ক'লে।

* * *

কুমাৰক গুলীয়াই হতা কৰি যোৱা মানুহ দুজন সেই ঠাইৰ পৰা আঁতৰি গৈ লৰালৰিকৈ তেওঁলোকৰ জীপ্ৰখনত উঠিল। মুহূৰ্ততে জীপ্ৰখন সেই ঠাইৰ পৰা আঁতৰ হ'ল।

প্রথমতে গাড়ীখন অবণ্যৰ মাজৰ পথেৰে অগ্ৰসৰ হ'ল। তাৰ পিছত মুকলি পথাৰৰ মাজৰে একা-বেঁকা পথেৰে অনেক দূৰ আগবাঢ়িল। সেই মুকলি পথাৰখনৰ মাজতে এটা অকলশৰীয়া দালান। দালানটো প্ৰকাণ্ড, দুমহলীয়া। পুৰণিকলীয়া বৃহৎ বৃহৎ গছ কিছুমানে প্ৰকাণ্ড দালানটো সম্পূৰ্ণ ঢাকি ৰাখিছে। ঠাইডোখৰ জনশূন্য। ওচৰে-পাঁজৰে ক'তো ঘৰ নাই।

দালানটোৰ সন্মুখত জীপখন ৰোৱাৰ লগে লগে কোনোবা এজনে গেটখন খুলি দিলে। জীপখন ভিতৰলৈ সোমাই গৈ দালানটোৰ সন্মুখত ৰ'ল। দুয়ো ততাতৈয়াকৈ নামি ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। অতি ব্যন্ততাৰে চিৰি বগাই ওপৰ মহলালৈ উঠি দুয়ো এটা আহল-বহল কোঠাৰ ভিতৰত সোমাল। কোঠাৰ ভিতৰত কোনো নাছিল। তেওঁলোক যি ঠাইত থিয় হৈছিল তাৰ সমুখত এখন চকী সুন্দৰভাৱে সজাই বখা আছিল। চকীখনৰ আগত এখন বিশাল টেবুল। চকীৰ পিছফালে এখন ছিক্কৰ পৰ্দা।

কোঠাৰ ভিতৰত পোহৰৰ প্ৰাচুৰ্য আছিল। মানুহ দুজনে পৰম্পৰে ইজনে সিজনৰ মুখলৈ চালে। প্ৰায় তিনি মিনিটমান তেনেদৰেই পাৰ হ'ল। তাৰ পিছত পিছফালৰ ক্রীণ আঁতৰাই এজন মানুহ ওলাই আহি চকীখনত বহিল। চুট-টাই পৰিহিত মানুহজন হষ্ট-পুষ্ট আৰু নাতিদীৰ্ঘ আছিল। মূৰত চুলি এডালো নাছিল।

ঃ এতিয়া তোমালোকৰ বিজয়ৰ বাৰ্তা শুনোৱা।—মানুহজনে তাচ্ছিল্যৰ সুৰত ক'লে।

ঃ আমি গৈ যেতিয়া তাত উপস্থিত হওঁ, তেতিয়া কুমাৰৰ বাহিৰে কোনোৱেই জীৱিত নাছিল ছীফ্!—এজনে ক'লে।

ঃ কুমাৰ কেনেকৈ জীৱিত আছিল? বাকীবোৰক মাৰি হৈ গ'ল, তাক নো এবি হৈ গ'ল কি?—তপামূৰ্বীয়া মানুহজনে পুনৰ সুধিলে।

ঃ তাকো গুলীয়াইছিল। বোধহয় হত্যাকাৰীয়ে তাক মৃত বুলিয়েই এবি হৈ গেছিল। আমি যেতিয়া গৈ তাত উপস্থিত হওঁ তেতিয়া সি মুৰ্মুয় অৱস্থাত আছিল ছীফ্!

ঃ সি গাড়ীৰ নম্বৰটো ক'ব পাৰিলেনে নাই?

ঃ কৈছে ছীফ্! এম. আৰ. টি. ছিক্কে, জিৰো, বান্টু।

ঃ মোক শুনাই কি হ'ব? তোমালোকে গাড়ীখন বিচাৰি শীঘ্ৰেই বাহিৰ কৰা। আমাৰ ওপৰত টেকা মাৰিবলৈ এইটো কোন ওলাল? তাক মিমূৰ কৰি পেলোৱা। শক্ৰৰ শেষ ৰাখিব নাপায়। কিন্তু তাৰ আগতে তাৰ পৰা যিকোনো প্ৰকাৰে ফাইলটো হস্তগত কৰিব লাগিব।

ঃ হয় ছীফ্!—দুয়োজনে শলাগিলে।

ঃ পিছে কুমাৰক কি পূৰ্বস্কাৰ দিলা?

ঃ তাক তাতে শ্ৰেষ্ঠ কৰি হৈ আহিছো।

ঃ বৰ ভাল কৰিছা। পিছে এতিয়া কি কৰিবা, সেই গাড়ীখন কেনেকৈ বিচাবিবা মোক কোৱাচোন?—ছীফে সুধিলে।

ঃ আমাৰ বিশ্বাস সেই গাড়ীখন নিশ্চয় ছিক্রেট ছাৰ্ভিচৰ এজেণ্টজন অৰ্থাৎ আনন্দ ভৰদ্বাজৰ ঘৰলৈ আহিব। আমি তাতে খাপ ল'ব লাগিব।—এজনে ক'লে।

ঃ তুমি কেনেকৈ ক'লা যে সেই গাড়ীখন ভৰদ্বাজৰ ঘৰলৈ আহিব?

ঃ যিজনে আমাৰ মানুহকেইজনক আক্ৰমণ কৰি হত্যা কৰিছিল তেওঁ ভৰদ্বাজৰ সংগীও হ'ব পাৰে নাইবা ছিক্রেট ছাৰ্ভিচ সংস্থাৰে কোনো লোক হ'ব পাৰে যি ভৰদ্বাজ আৰু আমাৰ ওপৰত চকু বাখিছিল। যদি সেয়ে হয় তেন্তে সি নিশ্চয় ভৰদ্বাজৰ ঘৰলৈ আহিব। আৰু আমাৰ শক্র হ'লোও আমাৰ বিষয়ে আঁতিগুৰি ল'বলৈ ভৰদ্বাজৰ ঘৰলৈ আহাৰ সন্তাৱনা আছে।

ঃ ও, তোমাৰ কথাবোৰ মোৰ মনঃপৃত হৈছে শ্ৰীবাস্তৱ! যদি তুমি ভবা মাত্ৰ নহয় তথাপি তুমি যিকোনো প্ৰকাৰে সেই গাড়ী আৰু গাড়ীৰ আৰোহীক শীঘ্ৰেই বিচাৰি বাহিৰ কৰা। তোমাক এই দায়িত্ব দিয়া হ'ল।

ঃ ঠিক আছে বচ, মই শীঘ্ৰেই এই সংবাদ আনি আপোনাক জনাম।

ঃ এতিয়া যোৱা, তোমালোকৰ ফেঁচাৰ দৰে মুখ দুখন চাই থাকি মোৰ কি লাভ হ'ব?—ছীফে ক'লে।

মানুহ দুজন লগে লগে কোঠাটোৰ পৰা ওলাই আহিল।

ঃ এতিয়া কি কৰা যায়?—বাহিৰত আহি এজনে আনজনক প্ৰশ্ন কৰিলে।

ঃ ৰাতিটোৰ বাকী থকা সময়খিনি নিশ্চিন্তমনে শোৱা আৰু পুৱাৰ লগে লগে গৈ ভৰদ্বাজৰ ঘৰৰ সমুখত থিয় হৈ গাড়ীখনৰ চকিদাৰী কৰা।— আনজনে ক'লে।

ঃ যদি আমি ভবামতে গাড়ীখন নাহে?

ঃ যিকোনো প্ৰকাৰে গাড়ীখন বিচাৰি উলিয়াবই লাগিব, নহ'লে ছীফৰ গুলি খাবলৈ সাজু হৈ থাকা।

* * *

সুমস্ত সাজু হৈ ওলাই আহি কাৰখনত বহিল। চুচানে হাত জোঁকাৰি ক'লে :
বিদায় বন্ধু! কামটো সুকলমে সমাধা কৰি শীঘ্ৰেই উভতি আহা!

সুমস্তয়ো হাঁহি এটা মাৰি হাত জোঁকাৰি ততালিকে সেই ঠাইৰ পৰা আঁতৰ হ'ল।

চহৰৰ মাজেৰে কিছু দূৰ আগবঢ়াৰ পিছত সুমন্তৰ কাৰখন এটা ডাঙৰ গলিত
প্ৰাৰ্শ কৰি এটি ঘৰৰ সমুখত হ'ল। সুমন্তই গাড়ীৰ ভিতৰৰ পৰাই চাৰিওফালে এবাৰ
চকু ফুৰালে। তাৰ পিছত দুৱাৰ খুলি লাহেকে গাড়ীৰ পৰা নামিল।

কিছু আঁতৰৰ পাণ-দোকান এখনৰ সমুখত থকা মানুহ এজনে সুমন্তৰ গাড়ীখন
দেখাৰ লগে লগে সন্তুষ্ট হৈ দুখোজ আগুৱাই আহিল আৰু গাড়ীৰ নম্বৰটোলৈ চাই
উচ্চাৰণ কৰিলে, এম. আৰ. টি. ছিক্স, জিৰো, বান টু।

ইতিমধ্যে সুমন্ত ঘৰটোৰ ফালে অগ্ৰসৰ হ'ল। সমুখৰ বন্ধ দুৱাৰৰ কাষত থিয়
হৈ দুৱাৰৰ কাষৰ বেল-পুচত হাত দিলে। ভিতৰত এটা মৃদুশব্দ হ'ল। কেইমুহূৰ্তমানৰ
পিছতে দুৱাৰখন মেল খালে।

ঃ কাক বিচাৰিছে?—ভিতৰৰ পৰা লণ্ডৰা এটাই ভূমুকি মাৰি সুধিলে।

ঃ এইখন আন্দ ভৰদ্বাজৰ ঘৰ হয়নে?—সুমন্তই সুধিলে।

ঃ হয়।

ঃ ঘৰত কোন আছে মাতাচোন। ক'বা যে ভৰদ্বাজৰ এজন বন্ধু আহিছে।

ঃ আহক, বহক!—লণ্ডৰাটোৱে সুমন্তক ড্রইংকৰ্মত বহিবলৈ দি ততাতৈয়াকৈ
ভিতৰলৈ গ'ল।

ঘৰৰ ভিতৰ ফালে অনেক মানুহ থকাৰ উমান পালে সুমন্তই। বোধহয় মৃতকৰ
খবৰ ল'বলৈ আহিছে। কাৰোবাৰ উচুপনিও আহি সুমন্তৰ কাণত পৰিল।

কিছুসময়ৰ পিছতে এগৰাকী আদবয়সীয়া মহিলা ওলাই আহিল। মহিলা
গৰাকীৰ মুখমণ্ডল বিষঘ়; অলপ সময়ৰ আগলৈকে বোধহয় কান্দি আছিল। চকু দুটা
উখহি উঠিছে। চুলিকোছা অবিন্যস্ত অসংযত। পিঞ্চা কাপোৰযোৰো পৰিপাটি নাই।

সুমন্তই মহিলাগৰাকীৰ মুখলৈ চাই কিবা এটা সুধিৰ খোজোতেই মহিলা
গৰাকীয়ে সুধিলে, ঃ ক'ৰপৰা আহিছে আপুনি?

ঃ মই আনন্দ ভৰদ্বাজৰ বন্ধু; একেলগে চাকৰি কৰিছিলো। আপুনি।

ঃ মই আনন্দৰ মাক হওঁ!—মহিলাগৰাকীয়ে কৰণ সমষ্টৰে ক'লে।

ঃ নঘন্কাৰ!—সুমন্তই নঘন্কাৰ জনাই অত্যন্ত বিনয়েৰে ক'লে, ঃ এই সময়ত
আপোনালোকক আমনি দিয়া অনুচিত যদিও কৰ্তব্যৰ খাতিৰত আহিবলৈ বাধ্য হ'লো।
আপোনালোকৰ সহায়-সহযোগ নহ'লে দুর্বৃত্তক ধৰা পেলোৱা অসম্ভৱ।

ঃ কওক, মই আপোনালোকক কেনেদৰে সহায় কৰিব পাৰো?—মহিলা
গৰাকীয়ে প্ৰশ্নবোধক দৃষ্টিৰে সুমন্তলৈ চালে।

ঃ আপুনি হয়তো জানে যে আপোনাৰ পুত্ৰ আনন্দই দেশৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ

অফিচৰ শুরুত্বপূর্ণ পদত আছিল।—এইবুলি সুমন্ত থমকি ব'ল খন্তেক সময়ৰ বাবে।
ঃ কৈ যাওক।

ঃ কিন্তু আজি কিছুদিনৰ পূৰ্বে আনন্দৰ সেতে দেশৰ কিছুমান শক্ৰৰ লগত
যোগাযোগ ঘটে। সিহঁতে টকাৰে আনন্দক কিনি পেলায়।—সুমন্তই কথাখিনি কোৱাত
মহিলাগৰাকীয়ে অবাক বিশ্ময়েৰে সুমন্তৰ মুখলৈ চাই ব'ল।

ঃ এই কথা মই কেতিয়াও বিশ্বাস নকৰোঁ।—হঠাৎ মহিলাগৰাকীয়ে কৈ উঠিল।

ঃ প্ৰথমতে আমি কোনেও বিশ্বাস কৰা নাছিলো সেই কথা। কিন্তু সেই অবিশ্বাস
ঘটনাটোৱেই সত্য বৰপত আমাৰ চকৃত ধৰা দিলে। আনন্দৰ ওচৰলৈ অনেক বন্ধু-
বান্ধুৰ আহিছিল। সেই বন্ধু-বান্ধুৰসকলক আপুনি জানেনে?

ঃ ওহোঁ, আনন্দৰ কোনো বন্ধু-বান্ধুৰ নাছিল। সি বন্ধু-বান্ধুৰৰ লগত সম্পর্ক খুব
কমেই ৰাখিছিল। যি দুই-এজন ইয়ালৈ আহিছিল তেওঁলোকক মই চিনি নাপাওঁ।

ঃ আনন্দৰ মৃত্যুৰ দিনা তেওঁ ক'লৈ গৈছিল?

ঃ সি মোক একো কৈ যোৱা নাছিল। সি ক'লৈ গৈছিল মই একো নাজানো।
সুমন্তই তলমূৰকৈ কিবা চিন্তা কৰিলে।

ঃ আৰু কিবা সুধিব?—আনন্দ ভৰদ্বাজৰ মাকে সুধিলে।

ঃ এনে এজন ব্যক্তিৰ নাম কওঁকচোন যাৰ লগত আনন্দ ভৰদ্বাজৰ অধিক
ঘনিষ্ঠতা আছিল?—সুমন্তই পুনৰ সুধিলে।

ঃ মই আপোনাক কৈছোৱেই তাৰ কোনো বন্ধু-বান্ধুৰ নাছিল। যদি ক'বৰাত
কোনোবা আছিল মই নাজানো। অনুগ্ৰহ কৰি মোক এতিয়া আৰু আমনি নকৰিব।
মই ভীষণ পৰিশ্ৰান্ত। আৰু কিবা সুধিবলগীয়া আছে যদি দুদিনমানৰ পিছত আহিব।

ঃ ক্ষমা কৰিব। কৰ্তব্যৰ খাতিৰত আহি আপোনাক আমনি কৰিবলগীয়া হৈছে।
—এইবুলি সুমন্ত বহাৰ পৰা উঠিল আৰু ক'লৈঃ হয়তো মই আকো আহিব লগা
হ'ব পাৰে, কৰ্তব্যৰ খাতিৰতে। আপুনিও জানো নিবিচারে যে আপোনাৰ পুত্ৰ আনন্দ
ভৰদ্বাজৰ হত্যাকাৰী ধৰা পৰক।

আনন্দ ভৰদ্বাজৰ মাকে কোনো উত্তৰ নিদিলে।

সুমন্তই এটা দীঘল হুমুনিয়াহ এৰি কোঠাটোৰ পৰা ধীৰ পদক্ষেপেৰে বাহিৰলৈ
ওলাই আহিল।

বাহিৰত আহি নিজৰ কাৰ্য্যনত বহি সুমন্তই এবাৰ চাৰিওফালে চকু ফুৰালে।
সন্দেহজনক ক'তো একো নেদেখি সুমন্তই গাড়ী ষ্টাট দিলে। গাড়ী ধীৰে ধীৰে
আগবাঢ়িল।

চহৰ অঞ্চল পাৰ হোৱাৰ পিছতে সুমন্তই অনুমান কৰিলে যে তাৰ গাড়ীখনৰ পিছে পিছে এক নিৰ্দিষ্ট দূৰত্বৰ ব্যৱধানত আন এখন গাড়ী আহি আছে। সুমন্তৰ অনুসৰণ কৰা যেনেই লাগিল। কথাটোৱা সত্যাসত্য জানিবলৈ সুমন্তই গাড়ীখন অকোৱা-পকোৱা পথেৰে আগবঢ়াই লৈ গ'ল।

গাড়ীৰ বেক্ ভিউ ফাইণ্ডাৰত সুমন্তই দেখিলে পিছৰ গাড়ীখনো লগে লগে আহি আছে। গাড়ীখনৰ যে মতি-গতি ভাল নহয় সুমন্তৰ বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল। এয়া নিশ্চয় শক্রপক্ষৰে গাড়ী হ'ব। এইবাৰ সুমন্তই ভাবিলে দেখা যাওক সিংহতে কি কৰে। এই সূত্ৰৰ দ্বাৰাই হয়তো লক্ষ্য স্থানত উপনীত হ'ব পৰা যাব।

কিছু দূৰ গাড়ীখন তেনেদৰে আগবঢ়াৰ পিছত সুমন্তই হঠাত মূল পথৰ পৰা ফালৰি কাটি অৰণ্যৰ পথেৰে চলাই নিলে। অৰণ্যবেষ্টিত নিৰ্জন পথেৰে সুমন্তৰ গাড়ীখন জঁপিয়াই জঁপিয়াই আগবাঢ়িল। ওখোৱা-মোখোৱা পথ। পথৰ মাজতে নল-খাগৰি গছ গজি একাকাৰ।

পিছে পিছে আহি থকা গাড়ীখনে আগতকৈ গতিবেগ বঢ়ালে। সুমন্তৰ কাৰ্খন অৰণ্য পথত চলিব পৰা কাৰ্ব নহয়। এতেকে স্বাভাৱিকভাৱেই সুমন্তৰ কাৰ্খনৰ গতিবেগ কমি আহিল।

ইতিমধ্যে পিছৰ গাড়ীখনে সুমন্তৰ কাৰ্খন অতিক্ৰম কৰি আগবাঢ়ি গ'ল আৰু হঠাত মাজ পথ আগচি বৈ গ'ল। লগে লগে সুমন্তই গাড়ীৰ ব্ৰেক মাৰিলে। বিকট শব্দ কৰি গাড়ীখন বৈ গ'ল।

সমুখত আহি ৰোৱা গাড়ীখনৰ পৰা চাৰিজন লোক নামি আহি বাটত এটা শাৰীত থিয় হ'ল। সুমন্তই লক্ষ্য কৰি দেখে যে প্ৰত্যেকৰ হাতত একোটাকৈ পিষ্টল আছে। এজন গাড়ীতে বহি আছিল। প্ৰত্যেকৰ গাত একোটাকৈ জেকেট আৰু মূৰত একোটা টুপী।

ঃ কোনো চালাকি নেদেখুৰাবি। গাড়ীতে চুপ-চাপ বহি থাক; নহ'লে মূৰৰ লাওখোলা উবি যাব।—এজন দুখোজ আণুৱাই আহি গন্তীৰ স্বৰেৰে সুমন্তক উদ্দেশি পিষ্টল টোৱাই ক'লে।

সুমন্ত নিশ্চুপ হৈ গাড়ীতে বহি ৰ'ল।

বাকী তিনিজনো আগবাঢ়ি আহিল। সুমন্তই মানুহকেইজনলৈ তীক্ষ্ণ দৃষ্টিৰে চালে। ইতিমধ্যে দুজন সুমন্তৰ কাৰ্খনৰ পিছৰ ছিটত বহিল। আনজনে সুমন্তক কাষলৈ ঢেলি দি নিজে ড্ৰাইভিং ছিটত বহিল। পিছফালৰ পৰা এজনে সুমন্তৰ চকুত কাপোৰ এখন বান্ধি দিলে।

ঃ এইবোর কি? মোক এনেদৰে কিয় বাঞ্চিছা?—সুমন্তই চিএওৰি উঠিল।

ঃ চুপ, হাল্লা নকৰ।—পিছফালৰ পৰা এজনে হাতৰ পিষ্টলটোৱে সুমন্তৰ মূৰত সজোৱে আঘাত হানিলে।

“আ.....হ.....”—এটা আৰ্তনাদ কৰি সুমন্ত অজ্ঞান হৈ ছিটতে বাগৰি পৰিল।

তাৰ পিছত তীৱ্র গতিৰে দুয়োখন গাড়ী সেই ঠাইৰ পৰা আঁতৰ হ'ল।

একা-বেঁকা পথেৰে গাড়ী দুখন অনেক দূৰ আগুৰাই গ'ল। অৰণ্যৰ পথ শেষ হ'ল। গাড়ী দুখন ৰাজপথত উঠি পুনৰ কিছুদূৰ আগবঢ়াৰ পিছত পথাবৰ মাজেৰে যোৱা পথ এটাৰে অগ্রসৰ হ'ল।

অৱশ্যেষত গাড়ীখন এটা প্ৰকাণ্ড দুমহলীয়া দালানৰ কাষত ব'ল। মুকলি পথাবৰ মাজত অকলশৰীয়া দালানটো। পুৰণিকলীয়া বৃহৎ বৃহৎ গছ কিছুমানে প্ৰকাণ্ড দালানটো সম্পূৰ্ণ ঢাকি ৰাখিছে। ঠাইডোখৰ জনশূন্য। ওচৰে-পাঁজৰে ক'তো ঘৰ নাই।

ইতিমধ্যে গাড়ীখনৰ আৰোহীকেইজন নামিল। সুমন্তক গাড়ীৰ ভিতৰৰ পৰা টানি উলিয়াই এজনে কান্দত তুলি ল'লে।

ঃ সি সঁচাকৈয়ে অজ্ঞান হৈছে, নে অজ্ঞান হোৱাৰ ভাও ধৰিছে?—এজনে কান্দত তুলি লোৱাজনক সুধিলে।

ঃ নাই, সঁচাকৈয়ে অজ্ঞান হৈছে।—কান্দত তুলি লোৱাজনে ক'লে।

অন্ধকাৰত ডুব গৈ থকা দালানটোৰ দুটামান কোঠাত অকস্মাৎ বিজুলি-চাকি জুলি উঠিল। সুমন্তক লৈ মানুহকেইজন দালানটোৰ ভিতৰ সোমাল। এটাৰ পিছত এটাকৈ কেইবাটাও কোঠা চেৰাই গৈ আহল-বহল কোঠা এটাৰ ভিতৰত সোমাল আৰু কোঠাটোৰ মজিয়াত শুৱাই দিলে। এজন ব্যক্তি লগে লগে কোঠাটোৰ পৰা বাহিৰ ওলাল আৰু দ্রুত পদক্ষেপেৰে আন এফালে আগবঢ়িল। বাকীকেইজনে সুমন্তক ঘেৰি থিয় হৈ ব'ল।

কেইমুহূৰ্তমানৰ পাছতে ওলাই যোৱা ব্যক্তিজনৰ সৈতে চুট-টাই পৰিহিত শকত-আৱত আদবয়সীয়া মানুহ এজন সোমাই আহিল। মানুহজনে সুমন্তৰ চকুৰ বান্ধ খুলি দিবলৈ ইংগিত দিলে। এজনে লগে লগে সুমন্তৰ চকুৰ বান্ধ খুলি দিলে।

ঃ এইটোৱেই হ'বলা মানুহটো, যি মোৰ মানুহকেইটাক মাৰি ফাইলটো লৈ পলাইছিল?—মানুহজনে সুধিলে।

ঃ ইয়েই সেই মানুহটো হয়নে নহয় নিশ্চিত ক'ব নোৱাৰিম, মিঃ ডেন! কিন্তু কুমাৰে যিথন গাড়ীৰ কথা কৈছিল সেইখন গাড়ীতে উঠি এই মানুহজন আজি সক্ষ্যা আনন্দ ভৰদ্বাজৰ ঘৰলৈ গৈছিল।—এজনে ক'লে।

সুমন্তই জ্ঞান হেরেও নাছিল। অজ্ঞান হোৱাৰ ভাও লৈ পৰি থকা সুমন্তই চকু দুটা সামান্যকৈ মেলি মানুহজনলৈ চালে। মানুহজনৰ মূৰত চুলি এডালো নাই। বৃহৎ মুখমণ্ডলৰ সৈতে তপা মূৰটো সাইলাখ ঠাবি নোহোৱা ডাঙৰ বঙালাউ এটাৰ দৰে। পেটটো ওলোৱা।

সুমন্তই জ্ঞান ঘূৰাই পোৱাৰ দৰে ভাও কৰি মুখেৰে এটা অস্ফুট শব্দ কৰিলে আৰু চকু দুটা ট-টকৈ মেলি চাৰিওকালে চালে। পিছমুহূৰ্ততে অবাক হোৱা যেন দেখুৱাই একে জাপে উঠি বহিল। আৰু তপামূৰীয়া মানুহজনলৈ বিশ্বয়েৰে চাই ব'ল।

ঃ উঠা বন্ধু!—মানুহজনে মুখখন সামান্য হঁহাৰ দৰে কৰি ক'লে, ঃ এয়া তোমাৰ পৰিচিত ঠাই নহয়। অৱশ্যে আচৰিত হ'বলগীয়া বা ভয় খাবলগীয়া একো নাই, কাৰণ তুমি এতিয়াও পৃথিবীতে আছা।

ঃ হয়নে? মই এতিয়াও পৃথিবীতে আছো?—সুমন্তই অতিশয় আনন্দিত হোৱা যেন দেখুৱাই ক'লে ঃ বিশ্বাস কৰক, চকু মেলিয়েই সমুৰত মই আপোনাক দেখি জমৰজা বুলিয়েই ভাবিছিলো। পিছে মই ক'ত? আপুনি কোন? ঃ তুমি এটা দুমহলীয়া ঘৰৰ ভিতৰত, মোৰ নাম ডেন্। সকলোৱে মোক মিষ্টাৰ ডেন্ বুলিয়েই জানে। পিছে তোমাৰ নাম কি? তোমাৰ পৰিচয় দিয়া।

ঃ মোৰ নাম সুমন্ত!—সুমন্ত এইবাৰ থিয় হ'ল আৰু পিষ্টলেৰে আঘাত পোৱা ঠাইডোখৰত ধীৰে ধীৰে হাত বুলাই ক'লে, ঃ বৰ বিষাই আছে, আপোনাৰ এই মানুহকেইটা একেবাৰে অভদ্ৰ। এনেদৰেনো মূৰত আঘাত কৰিব লাগেনে? বন্ধুৰ ব্যৱহাৰ নাজানে। ঃ এৰা, সিহিঁতে তোমাৰ ওপৰত পিষ্টলৰ সঠিক ব্যৱহাৰ কৰা উচিত আছিল। অৱশ্যে এতিয়াও সময় উকলি যোৱা নাই। মই বাক সিহিঁতক পিষ্টলৰ সঠিক ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ শিকাম। পিছে বৰ সাহসী যেনেই লাগিছে তোমাক।—মিঃ ডেনে ক'লে।

ঃ এই কথা অৱশ্যে সকলোৱেই কয় মিঃ জং!— সুমন্তই হাঁহি ক'লে।

ঃ কোন মিঃ জং?— মিঃ ডেনে বিৰক্তিৰে সুধিলে।

ঃ কিয়, আপোনাৰ নাম.....।

ঃ মিঃ জং নহয়, মিঃ ডেন্। তুমি মোৰ মানুহকেইজনক হত্যা কৰিলা.....।

ঃ হত্যা কৰিলো?—সুমন্ত যেন আচৰিত হ'ল।

ঃ বেছি অজ্ঞ হৈ নেদেখুৱাবা। তুমি সিহিঁতক হত্যা কৰি আনন্দ ভৰদ্বাজৰ হাতৰ পৰা ফাইলটো লৈ পলালা। কি স্বার্থত এইবোৰ কৰিলা? তোমাক কোনে নিযুক্ত কৰিছে? তুমি পুলিচ নে চি. বি. আই.বি. এজেণ্ট?

ঃ নাই, মই কাৰো এজেন্ট নহয়।— সুমন্তই গহীন হৈ কলৈ।

ঃ তেন্তে?

ঃ ঘৰৰ পৰা ওলাই আহোতে মই সেইবোৰ কৰিম বুলিতো ওলোৱা নাছিলো। কিন্তু বাটে-পথে শিয়াল-কুকুৰৰ দৰে মানুহ মৰা-ধৰা দেখিলেতো যিকোনো মানুহেই বাধা দিবলৈ চেষ্টা কৰিব।

ঃ অ', তুমি ত্ৰাণকৰ্তাৰ ভূমিকা ল'লা? সেইকাৰণেই হ'বলা তুমি আনন্দ ভৰদ্বাজৰ পক্ষ লৈ মোৰ মানুহকেইজনক বাধা দিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলা?—ঠাট্টাৰ সুৰত প্ৰশ্ন কৰিলে মিঃ ডেনে।

ঃ কিন্তু আপোনাৰ সেই বুৰ্বককেইটাই মোক একেবাৰে মাৰি পেলাবলৈকে বিচৰাত মই সিহাঁতক বধ কৰিবলৈ বাধ্য হ'লো।

ঃ বেছ কৰিলা। তোমাৰ বীৰত্ব আৰু সাহস দেখি মই অতিশয় সুখী। ইয়াৰ বাবে তোমাক নিশ্চয় পুৰস্কৃত কৰা হ'ব। পিছে তুমিনো ভৰদ্বাজৰ হাতৰ পৰা ফাইলটো লৈ গ'লা কিয়? কি কৰিলা ফাইলটো? সেইটো ফাইলৰ তোমাৰ কি প্ৰয়োজন?

ঃ এনে এটা টপ্-চিক্ৰেট ফাইল দেখিলে কোনেনো লোভ নকৰাকৈ থাকিব? ভাৰিলো, এইটোৱে দেখোন মোক লাখপতি বনাব। এতেকে ফাইলটো মোৰ হাততে স্বতন্ত্ৰে বাধি হৈছো। অৱশ্যে ইতিমধ্যে মই গ্ৰাহক এজন ঠিক কৰিছোৱেই। বোধহয় তেওঁ আহি এতিয়া মোৰ ঘৰত মোৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছে। ফাইলটোৰ বিনিময়ত মই কমেও লাখ টকা অর্জন কৰিম।

ঃ এইবোৰ আজে-বাজে কথা আনৰ ওচৰত গাবা। ফাইলটো তুমি আমাৰ হাতত দিব লাগিব।—মিঃ ডেনে ধৰক দিলে।

ঃ এইটো আকৌ কেনেকুৰা ভদ্ৰতা? মই যাৰ লগত ফাইলটোৰ বিষয়ে ইতিপূৰ্বে কথা পাতিছো, মই ফাইলটো তেওঁকে দিব লাগিব। ফাইল নাপালে তেওঁ মোৰ লগতে মোৰ চৈধ্য পুৰুষক শ্ৰেষ্ঠ কৰি দিব। যি কেইপুৰুষ স্বৰ্গগামী হ'ল, সেইসকলকো স্বৰ্গৰ পৰা আনি পুনৰ হতা কৰিব। আৰু আপোনাকো হ'বলা শুদ্ধাই এৰিব বুলি ভাৰিচে?

ঃ কোন নো সেইজন? তেওঁ ফাইলটো লৈ কি কৰিব?

ঃ তেওঁৰ নাম অবিজিত। বৰ সাংঘাতিক বন্ধু। ‘ছিক্ৰেট ছাৰ্টিচ ০০০’-ৰ মুখ্য নেতা।

ঃ অবিজিত?—মিঃ ডেন উচপ থাই উঠিল।

ঃ চিনি পায়নেকি? সাংঘাতিক বন্ধু নহয়নে?

মিঃ ডেনে খন্তেক কিবা চিন্তা কৰিলে

ঃ কি চিন্তা কৰিছে ডাঙবীয়া?—সুমন্তই হাঁহি সুধিলে,
 ঃ নাম শুনিয়েই হাত দাঙি দিলেনেকি?
 ঃ মিঃ ডেন কি বস্তু তুমি তেন্তে এতিয়াও উপলক্ষি কৰিব পৰা নাই।— মিঃ
 ডেনে মাত লগালে, ঃ সেই ফাইল তুমি অৰিজিতক দিব নোৱাৰিবা।
 ঃ হয়নে? তেন্তে কাক দিয়াটো ভাল হ'ব আপুনিয়েই কওকচোন?
 ঃ সেই ফাইলটো তুমি আমাকে দিব লাগিব।
 ঃ কিন্তু অৰিজিতে.....।
 ঃ আমাক অৰিজিতৰো প্ৰয়োজন।—গহীন স্বৰেৰে ক'লে মিঃ ডেন।
 ঃ তাৰমানে আপুনি বাঘৰ নেণুৰেৰে কাণ খজুৱাব খুজিছে?—সুমন্তই প্ৰশ্নবোধক
 দৃষ্টিবে মিঃ ডেনলৈ চালে।

ঃ মই বাঘৰ নেণুৰেৰে কাণ খজুৱাব খুজিছো নে মেকুৰীৰ নেণুৰেৰে কাণ খজুৱাব
 খুজিছো সেইবোৰ পিছত বিচাৰ হ'ব। প্ৰথমতে তুমি আমাক ফাইলটো ঘূৰাই দিয়া
 আৰু দ্বিতীয়তে অৰিজিতক আমাৰ ওচৰলৈ তুমিয়েই আনি দিব লাগিব।

ঃ তাতকৈ মোক আফ্রিকাৰ অৱণ্যৰ পৰা সিংহ এটা ধৰি আনিবলৈ নকয়
 কিয়?— সুমন্তই ক'লে।

ঃ তাকেই ক'লোহেইতেন। সদ্যহতে তুমি এই কামকে কৰাচোন।

ঃ এই আদেশ মই যদি নামানো?— সুমন্তই প্ৰশ্নবোধক দৃষ্টিবে চালে মিঃ
 ডেনলৈ।

ঃ শুনিলা?— মিঃ ডেনে তেওঁৰ মানুহকেইজনলৈ চাই এক অন্তুত হাঁহি মাৰি
 ক'লে, ঃ এওঁ যদি মোৰ আদেশ নামানে?

ঃ এহ, এইবোৰ এক্স্ট্ৰিং-ফেক্স্ট্ৰিং কৰি মোক দেখুৱাব নালাগে। যি ক'ব লগা আছে,
 মোলৈ চাই পোনপটীয়াকৈয়ে কওঁক।—সুমন্তই বিৰক্তি প্ৰকাশ কৰি ক'লে।

ঃ তুমি যদি মোৰ আদেশ নামানা তেন্তে তোমাৰেই অংমগল।— কুটিল হাঁহি
 এটা মাৰি মিঃ ডেনে পুনৰ ক'লে, ঃ মিঃ ডেনৰ হাতৰ পৰা মুক্তি পোৱাটো ইমান
 সহজ নহয় বন্ধু! মোৰ ইয়ালৈ অহা আলিবাটটো চহৰৰ ‘ৰান্-ৱেৰ (one-way) দৰে।
 ইয়ালৈ গাড়ী আহিবহে পাৰে, ঘূৰি যাব নোৱাৰে। ঘূৰিব খুজিলৈই এক্সিডেণ্ট-দুৰ্ঘটনা।
 —মিঃ ডেনে পুনৰ হাঁহিলে। ঃ তেন্তে মই সেইটো ফাইল পোৱা নাছিলো, গ্ৰহে
 পালোনেকি?—সুমন্তই চিন্তিত মনেৰে ক'লে।

ঃ গহ নে বিগ্ৰহ সেয়া তুমি জানা।

সুমন্তই চিন্তা কৰিবলৈ ধৰিলে।

ঃ কি চিন্তা কবিছা তুমি?—মিঃ ডেনে সুধিলে।

ঃ ভাবিছো, ভগৱানে আপোনাৰ নিচিনা একোজনক সৃষ্টি কৰি পৃথিবীলৈ পঠোৱাৰ পিছত হিয়াত চপৰিয়াই চপৰিয়াই কান্দে চাগৈ।

ঃ চুপ থাকা। ফাইলটো দিবানে নাই কোৱা? নে তোমাৰ হাত দুখন এতিয়াই মুচৰি ভাঙি পেলাম?— মিঃ ডেনে খঙ্গেৰে সুধিলে।

ঃ নাই নাই, তেনে নকৰিব; মোক কিবা এটা চিন্তা কৰিবলৈ দিয়ক। মই আপোনাক দেখিয়েই গম পাইছো যে আপুনি বস্তু আদি ভঙ্গত পার্গত। ল'ৰালিতে চাগৈ কম বস্তু ভঙ্গ নাই আপুনি! পিছে মোৰ হাত দুখন ভাঙি আপোনাৰ লাভ নহ'ব; বৰং লোকচানহে হ'ব। ফাইলটো মই কেনেকৈ আনি দিম?

ঃ ফাইলটো দিবা তেন্তে?— মিঃ ডেনে উৎসাহেৰে সুধিলে।

ঃ তাকে ভাবিছো। আপোনাক ফাইলটো দিলে মই চাগৈ ফুটা কড়ি এটাও নাপাওঁ!

ঃ পাৰা। অৰিজিতে তোমাক যিমান দিম বুলি কৈছে ময়ো তোমাক সিমানেই দিম। কেবল তুমি ফাইলটো মোক ঘূৰাই দিয়া। তাৰ লগতে অৰিজিতকো আনি দিয়া।

ঃ অৰিজিতৰ চিন্তা মূৰৰ পৰা আঁতৰ কৰক। ফাইলটো কিবা প্ৰকাৰে ঘূৰাই দিব পাৰিলৈও অৰিজিতক মই আপোনালোকৰ হাতত কেনেকৈ তুলি দিম?

ঃ সেই বুদ্ধি মই দিম। তাৰবাবে তুমি চিন্তা কৰিব নালাগে।— মিঃ ডেনে পুনৰ ক'লে।

ঃ হয়নে? তেন্তে বৰ ভাল কথা।

ঃ মোৰ লগে লগে আহি থাকা।—মিঃ ডেন কোঠাটোৰ পৰা বাহিৰ ওলাল। সুমন্তয়ো অনুসৰণ কৰিলে।

মিঃ ডেন গৈ এটা সুসজ্জিত কোঠাৰ ভিতৰ সোমাল। সুমন্তও গৈ সোমোৱাৰ লগে লগে মিঃ ডেনে কোঠাৰ দুৱাৰখন ভিতৰৰ পৰা বন্ধ কৰি দিলে।

এটা সময়ত কোঠাটোৰ পৰা মিঃ ডেন আৰু সুমন্ত ওলাই আহিল। মিঃ ডেনৰ দুজন ব্যক্তিয়ে পুনৰ সুমন্তৰ চকু দুটা ক'লা কাপোৰেৰে বান্ধি দিলে। তাৰ লগতে হাত দুখনো।

তাৰ পিছত সুমন্তক ঘৰৰ বাহিৰলৈ উলিয়াই অনা হ'ল আৰু এখন গাড়ীত বহুৱাই দিলে।

ঃ মোৰ কথাবোৰ মনত ৰাখা যেন। কোনো ধৰণৰ অশুভ বুদ্ধি মগজুত সৃষ্টি হ'বলৈ নিদিবা। বিপদ তোমাৰেই হ'ব। তুমি নাভাবিবা যে ইয়াৰ পৰা ওলাই যোৱাৰ

লগে লগে তোমাৰ বিপদো শ্ৰেষ্ঠ।— মিঃ ডেনে বিদায়ৰ আগমুহূৰ্তত ক'লে।

ঃ নাই নাই; মই বিপদ শ্ৰেষ্ঠ হৈছে বুলি কেতিয়াও নাভাবোঁ। এই মুহূৰ্তৰ পৰা
মই মোৰ বিপদ আৰম্ভ হৈছে বুলিহে ভাবিম—সুমন্তই ক'লে।

গাড়ী ইতিমধ্যে আগবঢ়িল।

তিনি

চহৰলৈ যোৱা আলিবাটটোত উঠাৰ লগে লগে মানুহকেইটাই সুমন্তৰ হাত আৰু
চকুৰ বান্ধ খুলি দিলে। তাৰ পিছত মানুহকেইজনলৈ চালে।

ঃ এতিয়া যা। আমাৰ বচে যেনেদৰে কৈ পঠাইছে তেনেদৰে কামটো কৰ।
— এজনে ক'লে।

ঃ বাক হৈছে যা, তহ্বে ফক্ফকাৰ নালাগে।— সুমন্তই খঙ্গেৰে ক'লে।

গাড়ীখন মুহূৰ্ততে সেই ঠাইৰ পৰা ঘূৰিল। সুমন্তই সেই ঠাইতে খন্তেক বৈ কিবা
চিন্তা কৰিলে আৰু পিছমুহূৰ্ততে গাড়ী চহৰৰ ফালে আগবঢ়াই লৈ গ'ল।

সুমন্ত পোনে পোনে অৰিজিতৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু অৰিজিতক সকলো কথা
বিৱৰি ক'লে।

ঃ ফাইলৰ লগতে ডেনে তেন্তে অৰিজিতকো বিচাৰিছে?— চুচানে হাঁহি এটা
মাৰি প্ৰশ্ন কৰিলে।

ঃ ও।—সুমন্তই হাঁহি মূৰ দুপিয়ালে।

ঃ এই ডেন কোন? ইয়াৰ বিষয়ে আগতেতো ক'তো একো শুনা নাই।
— অৰিজিতে চিন্তিত মনেৰে ক'লে।

ঃ নিশ্চয় এইটো এটা ছদ্মনাম। সি সুমন্তক তাৰ আচল নামটো কিয় ক'ব?
কেতিয়াও নকয়।— চুচানে ক'লে।

ঃ এতিয়া তুমি কোৱা, মই কি কৰা উচিত হ'ব? মইতো শক্রপঞ্চৰ একেবাৰে
ঘাটিৰ পৰা আহিলো।— সুমন্তই ক'লে।

ঃ সিহঁতৰ ঘাটিত মানুহ কিমান দেখিছিলা?—অৰিজিতে সুধিলে।

ঃ সাত-আঠজনমান দেখিছিলো।

ঃ নিশ্চয় মানুহ আৰু আছে।

ঃ থাকিবই লাগিব। কাহলৈ পুরা সাত বজাৰ ভিতৰত মই নিৰ্দিষ্ট স্থানত ডেনৰ মানুহৰ হাতত ফাইলটো চমজাই দিব নোৱাৰিলে ডেনে সাবিশেষ জানিবলৈ ন বজাত মোলৈ ফোন কৰিব। মোৰ ফোনৰ নম্বৰ সি বাখি হৈছে।—সুমন্তই ক'লে।

ঃ তোমাক যি ঠাইলৈ লৈ গৈছিল সেই ঠাইডোখৰ ক'ত হ'ব পাৰে কিবা অনুমান কৰিব পাৰিছিলানে?— অবিজিতে সুধিলে।

ঃ মোক যিটো ঘৰলৈ লৈ গৈছিল সেই ঘৰটোৰ ওচৰে-পাঁজৰে নিশ্চয় ক'ৰবাত ডায়েৰী ফাৰ্ম আছে। মই ডায়েৰী ফাৰ্মৰ গোন্ধ পাইছিলো। তদুপৰি ঠাইখণ্ড বৰ নিৰিবিলি নিৰ্জন যেন লাগিল। কোনো গাড়ী-মটৰৰ শব্দ শুনা নাছিলো। পকী আলিবাটৰ পৰা অনেক দূৰ শিলঞ্চি দিয়া কেঁচা বাটোৰে যাব লাগে। বাটটোৰ অৱস্থা ভাল নহয়। বাটৰ দুয়োকাষে কিছু দূৰ ওখ ওখ বিৰিণাজাতীয় গছ আছে। বাটটো বৰ ঠেক কাৰণে দুয়ো কাষৰ বিৰিণা পাতবোৰে গাড়ীখনত আঁচোৰাৰ দৰে শব্দ কৰিছিল।

ঃ মিং ডেন্ দেখাত কেনেকুৰা?— চুচানে প্ৰশ্ন কৰিলে।

ঃ মই দেখোন ক'লোৱেই। মানুহজন ভাৰতীয় নহয় যেনেই লাগিল।

ঃ ঠিক আছে, আমি কাহলৈ পুরা ন বজা পৰ্যন্ত অপেক্ষা কৰো। দেখা যাওক, ডেনে কি কয়; তাৰ পিছত আমি আমাৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিম।—অবিজিতে ক'লে।

সুমন্তই এটা দীঘল হামি মাৰিলে।ঃ বাতিপুৱাৰলৈ বেছি সময় নাই। তুমি যথেষ্ট পৰিশ্ৰান্ত হৈ আছা। যোৱা, যিমানখিনি সময় পাৰা জিৰণি লোৱাগৈ। কাৰণ পিছত আৰু জিৰণি লোৱাৰ সময় নাপাম হয়তো।— অবিজিতে ক'লে।

সুমন্তই দুয়োৰে পৰা বিদায় লৈ ওলাই গ'ল।

পুৱা ন বাজিবলৈ কেইমিনিটমান থাকোতেই চুচান আৰু অবিজিত আহি সুমন্তৰ ঘৰত উপস্থিত হ'ল। তেতিয়ালৈকে সুমন্ত শোৱাৰ পৰাই উঠা নাছিল। অবিজিতে দুৱাৰত ঢকিয়াই শব্দ কৰাৰ লগে লগে সুমন্তই সাৰ পালে আৰু লৰালৰিকৈ উঠি আহি দুৱাৰখন খুলি দিলে।

ঃ সময় কিমান হ'ল হিচাপ আছে?—অবিজিতে হাঁহি প্ৰশ্ন কৰিলে,ঃ যোৱা, শীঘ্ৰেই হাত-মুখ ধুই আহাগৈ। তোমাৰ ডেনৰ ফোন অহাৰ সময় হৈ গৈছে।

ডেনৰ কথা মনত পৰাৰ লগে লগে সুমন্ত প্ৰায় লৱি যোৱাদি গৈ বাথকৰমত সোমাল। অবিজিত আৰু চুচান কোঠাৰ ভিতৰলৈ সোমাই আহিল আৰু দুৱাৰখন ভিতৰৰ পৰা বন্ধ কৰি দিলে।

ঃ তোমালোক বহাচোন, মই গৈ আছো।—সুমন্তই বাথকৰমৰ পৰাই চিএগৰিলে।

অবিজিত আৰু চূচান দুয়ো সুমন্তৰ শোৱা কোঠাতে বহিল। ঘড়ীত ন বাজিবলৈ পাঁচ মিনিট সময় আছে মাত্র।

টাৱেলোৰে মূৰ মচি মচি সুমন্ত বাথকুমৰ পৰা ওলাই আহিল।

ঃ বহা, মই চাহ কৰি আনিছো।— সুমন্ত ভিতৰ কোঠালৈ যাব খোজা দেখি চূচানে বাধা দি ক'লে, ঃ নালাগে নালাগে, তুমি যাব নালাগে। মই কৰি আনিছো। তুমি ফোনটোৰ ওচৰতে বহা।— চূচান কিছেন্ন কৰ্মলৈ গ'ল।

কেইমিনিটমানৰ পিছতে চূচানে চাহ তিনি কাপ তৈয়াৰ কৰি লৈ আহিল।

ঃ তাতে বিস্কুট আছে, লৈ আনা।—সুমন্তই ক'লে।

চূচান পুনৰ গৈ বিস্কুট কেইটামান আনি প্লেটৰ সৈতে টেবুলত থওঁতেই ফোনটো বাজি উঠিল। অবিজিতে লগে লগে ঘড়ীলৈ চালে। ন বাজি পাঁচ মিনিট গৈছে। সুমন্তই ইতিমধ্যে বিচিভাৰটো তুলি ল'লে।

ঃ হেল্পো.....।—সুমন্তই সঁহাৰি জনালে।

ঃ সুমন্তই কৈছানে?

ঃ অ' মই সুমন্ত। মিঃ ডেন্ নেকি?

ঃ অ' মই মিঃ ডেন.....।

ঃ মই আপোনাৰ ফোনৰ অপেক্ষাতে বহি আছিলো।

ঃ ভাল কৰিছা। কিন্তু মোৰ ফাইল ক'ত? সাত বজাত ফাইল লৈ কিয় নাহিলা?

ঃ শুনক মিঃ ডেন! ফাইলটো বৰ্তমান মোৰ ঘৰত নাই। যোৱা নিশা আপুনি মোৰ আগত লেক্চাৰ মাৰি থাকোতেই ইফালে মোৰ ঘৰ তহিলং কৰি অবিজিতে ফাইল লৈ উধাও হৈছে।

ঃ সুমন্ত! তুমি মিঃ ডেনক কি বুলি ভাবিছা?

ঃ মোৰ গাত কি দোষ? আপুনিনো ইমানকৈ লেক্চাৰ দিবলৈ কিহে পাইছিল? চাধা-চিধা কথাকেইটা কৈ মোক লগে লগে পঠাই দিয়া হ'লে এই অষ্টটনটো কেতিয়াও নঘটিলহৈতেন।

ঃ এটা শিশুৰো যদি মগজত বুদ্ধি আছে, তোমাৰ মগজত নাই। তুমি হয়তো নাজানা যে যিকোনো মুহূৰ্ততে তোমাৰ মৃতদেহ আলিবাটৰ ওপৰত পৰি থাকিব পাৰে। মই ইচ্ছা কৰিলে এইমুহূৰ্ততে তোমাৰ ঘৰটোৰ সৈতে তোমাকো উকৱাই দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিব পাৰো।

ঃ আপুনি যে ইচ্ছা কৰা নাই তাৰ বাবে আপোনাক ধন্যবাদ মিঃ ধেং ধেং!

ঃ চুপ থাকা।— খঙ্গত চিৰণি উঠিল মিঃ ডেনে।

ঃ অ'হ মিঃ ডেন্, আপুনি দেখিছো এটা পগলা কুকুরতকৈও খিংখিভীয়া। হৈব
ধৰকচোন.....।

ঃ হৈব ধৰিবলৈ আৰু আছে কি?

ঃ আছে, এতিয়াও আছে। ফাইলটো মই অৰিজিতৰ পৰা নিশ্চয় আনিবলৈ চেষ্টা
কৰিলেই নহ'ব, তুমি আনি দিবই লাগিব।

ঃ অৰিজিতক যদি বিচাৰি পাওঁ.....।

ঃ চুপ থাকা; তোমাৰ দুষ্টামি বুজিবলৈ মোৰ আৰু বাকী নাই।

ঃ আপুনি মোক অবিশ্বাস কৰিছে মিঃ ডেন?

ঃ সুমন্ত! বিশ্বাস-অবিশ্বাসৰ প্ৰশ্ন মিঃ ডেনৰ ওচৰত নাই। তুমি আমাৰ কথামতে
চলিলে তোমাৰেই লাভ।

ঃ মই চলিম বুলিতো আগতেই কৈছো মিঃ ডেন! কিন্তু অৰিজিতে ফাইলটো
লৈ যোৱাৰ কাৰণেহে বিপদত পৰিছো। তথাপি আপুনি চিন্তা নকৰিব মি ডেন! মই
অৰিজিতৰ পৰা যিকোনো প্ৰকাৰে ফাইলটো উদ্ধাৰ কৰি আপোনাক দিমেই।

ঃ ঠিক আছে। তাৰমানে তুমি অৰিজিতক ভালদৰেই জানা? ক'ত থাকে, কি
কৰে সকলো ক'ব পাৰা?— মিঃ ডেনে সুধিলে।

ঃ ভালদৰেই পাৰোঁ।

ঃ ঠিক আছে। তুমি ছয়ত্ৰিচ ঘণ্টাৰ ভিতৰত মোক ফাইলটো আনি দিব লাগিব।
যদি নোৱাৰা.....।

ঃ হ'ব হ'ব; যদি নোৱাৰো আপোনাৰ যি ইচ্ছা তাকে কৰিব।—এইবুলি সুমন্তই
বিচিভাৰটো হৈ অৰিজিতলৈ চালে।

ঃ ডেনে কি ক'লে?—অৰিজিতে সুধিলে।

সুমন্তই চুচান আৰু অৰিজিতৰ আগত ডেনে কোৱা সকলো কথা বিৱৰি ক'লে।

ঃ ঠিক আছে। দেখা যাব মিঃ ডেন কিমান পানীৰ মাছ!—অৰিজিতে ক'লে।

ঃ চাহ খোৱা, চাহ খোৱা; ঠাণ্ডাই হ'ল চাঁগৈ।— চুচানে ক'লে।

আটায়ে চাহ খাবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। ঃ মোৰ বিশ্বাস, মিঃ ডেনে ফাইলটো লৈ
কোনোবা বিদেশী এজেণ্টৰ হাতত দিব।—চুচানে ক'লে। ঃ তোমাৰ অনুমান মিছা
নহয়।—অৰিজিতে মন্তব্য কৰিলে। ঃ বাক, এতিয়া কি কৰা উচিত হ'ব কোৱা! ডেনে
নিশ্চয় কিছু সময়ৰ পিছত আকো ফোন কৰিব।—সুমন্তই ক'লে।

ঃ আমি এতিয়া কথাটো ভালদৰে চিন্তা-চৰ্চা কৰো ব'বা—অৰিজিতে ক'লে,
ঃ মিঃ ডেনক মই সাধাৰণ বুলি ভাবিব নিবিচাৰো। নিশ্চয় সি এক শক্তিশালী চক্ৰ
নেতা নাইবা কোনো বিদেশী দলৰ এজেণ্ট।

সন্ধ্যা সাত বাজিছে। সুমন্তৰ কাব্খন আহি হোটেল সন্মাটৰ সমুখৰ পার্কিং
প্লেচত ব'ল। চহৰৰ অভিজাত হোটেলসমূহৰ ভিতৰত অন্যতম হোটেল, হোটেল
সন্মাট।

সুমন্ত কাব্খনৰ পৰা নামি চাৰিওফালে এবাৰ সন্ধানী দৃষ্টিবে চালে। তাৰ পিছত
ধীৰ পদক্ষেপেৰে হোটেলৰ ফালে অগ্ৰসৰ হ'ল। দুৱাৰৰ ওচৰ চপাৰ লগে লগে
ড'ব্ৰ'-মেনে দুৱাৰখন খুলি দি এটা চেলুট দিলে। সুমন্ত ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল।

সুমন্তৰ বাবে টেবুল নিৰ্দিষ্ট কৰি ৰখা আছিল। নিৰ্দিষ্ট আসনত গৈ সুমন্ত বহিল।
তাৰ পিছত সুমন্তই আনবোৰ টেবুললৈ চালে। কিছু আঁতৰত আন এখন টেবুলত
ছদ্মবেশত বহি আছিল অৰিজিত আৰু চূচান। দুয়ো সুমন্তলৈকে চাই আছিল।
পৰস্পৰৰ মাজত খন্দেকৰ বাবে দৃষ্টি বিনিময় হ'ল। তাৰ পিছত সুমন্তই তলমূৰ কৰি
ব'ল।

এনেতে এজন স্টুৱার্ড আগুৱাই আহি সুমন্তৰ ওচৰত ব'ল। হাতত এখন মেনু-
কাৰ্ড।

ঃ ছাৰ! কিবা খাৰ?— স্টুৱার্ডজনে মেনুকাৰ্ডখন আগবঢ়াই দি সুধিলে।

ঃ অলপ পিছত আহিবা।—সুমন্তই ক'লে। ধন্যবাদ জনাই স্টুৱার্ডজন আঁতবি
গ'ল।

হোটেলৰ ডায়াচত তেতিয়া এদল ডেকা-গাভথকৰে এক আন্তৰ নৃত্য প্ৰদৰ্শন
কৰাত ব্যস্ত হৈ আছে।

কেইমিনিটমানৰ পিছতে হোটেললৈ মিঃ ডেন্ সোমাই আহিল। তেওঁৰ দুকায়ে
দুজন যুৱক, দেহৰক্ষী। মিঃ ডেন্ এঠাইত বৈ চাৰিওফালে এবাৰ চকু ফুৰালে। বোধহয়
সুমন্তকে বিচাৰিছে। হঠাৎ এজন যুৱকৰ দৃষ্টিগোচৰ হোৱাত যুৱকজনে ডেনক ক'লে,
ঃ সৌৱা, সি তাত বহি আছে।

মিঃ ডেনে স্বস্তিৰ নিশ্চাস এৰি খৰধৰকৈ সুমন্তৰ ওচৰলৈ আগুৱাই গ'ল।
টেবুলখনৰ ওচৰত গৈ থিয় হোৱাত সুমন্তই মিঃ ডেনৰ মুখলৈ মৃৰ তুলি চালে আৰু
ইংগিতৰে সমুখৰ চকীখনত বহিবলৈ নিৰ্দেশ দিলে।

মিঃ ডেন্ বহিল। তেওঁৰ লগত অহা যুৱক দুজনো বহিল।

কিছু আঁতৰত বহি থকা অৰিজিত আৰু চূচানে মিঃ ডেনলৈ চালে। তেওঁলোকে
দেখিয়েই বুজিলে যে এই তপা মূৰীয়া মানুহজন মিঃ ডেনৰ বাহিৰে আন কোনো নহয়।
অৰিজিত আৰু চূচানে পৰস্পৰে পৰস্পৰৰ মুখলৈ চালে।

ইতিমধ্যে মিঃ ডেনৰ সৈতে সুমন্ত কিবা কথাত ব্যস্ত হৈ পৰিছে। নাচ-গানৰ
প্ৰতি কাৰো আক্ষেপ নাই।

কিছুসময় পিছত মিঃ ডেন্ বহাব পৰা উঠিল। তাকে দেখি যুৱক দুজনো উঠিল। মিঃ ডেনে সুমন্তৰ সৈতে কৰমদন কৰি বিদায় ল'লে। সুমন্তই অবিজিতলৈ চালে। অবিজিত আৰু চুচান লগে লগে বহাব পৰা উঠিল আৰু মিঃ ডেনক অনুসৰণ কৰিলৈ।

হোটেলৰ বাহিৰলৈ আহি মিঃ ডেন্ আৰু যুৱক দুজন নিজৰ বিদেশী কাৰ্খনত উঠিল। কাৰ্খনত পূৰ্বৰে পৰা বহি থকা চালকজনে গাড়ী ষ্টার্ট কৰিলৈ আৰু মুহূৰ্ততে সেই ঠাইৰ পৰা আঁতৰ হ'ল।

অবিজিত আৰু চুচানো হোটেলৰ পৰা ওলাই আহি ইতিমধ্যে নিজৰ কাৰ্খনৰ ওচৰত উপস্থিত হৈছিল। দুয়ো খৰধৰকৈ কাৰ্খনত উঠি বহিল আৰু মিঃ ডেনৰ কাৰ্খন অনুসৰণ কৰিলৈ।

ঃ বন্দুক চলাওঁ নেকি?— চুচানে কিছু দূৰ অতিক্ৰম কৰাৰ পিছত সুধিলৈ।

ঃ এতিয়া নহয়; সময়ত কম।—অবিজিতে ক'লৈ।

মিঃ ডেনে এবাৰ পিছলৈ ঘূৰি চালে। পিছে পিছে আহি থকা কাৰ্খনৰ হেডলাইটৰ পোহৰ মিঃ ডেনৰ দৃষ্টিগোচৰ হ'ল।

ঃ হেৰা, সেইখনে আমাক অনুসৰণ কৰা নাইতো?— মিঃ ডেনে সন্দেহেৰে প্ৰশ্ন কৰিলৈ।

ঃ নাই কৰা বচ!— চালকজনে উভৰ দিলে।

ঃ ওহোঁ, মোৰ সন্দেহ হৈছে। গাড়ীৰ গতিবেগ বচোৱা— মিঃ ডেনে আদেশ কৰিলৈ।

চালকে লগে লগে গাড়ীৰ গতিবেগ বচালে। এটা চাৰিআলিত গৈ উপস্থিত হোৱাৰ লগে লগে মিঃ ডেনে আদেশ দিলে, ঃ বাওঁফালে ঘূৰোৱা।

মুহূৰ্ততে গাড়ীখন বাওঁফালে ঘূৰিল।

কিছু দূৰ যোৱাৰ পিছত মিঃ ডেনে পুনৰ পিছলৈ ঘূৰি চালে। পিছৰ গাড়ীখনে তেতিয়াও পিছ এৰা নাই।

ঃ আগৰ তিনি আলিটোত পুনৰ বাওঁফালে ঘূৰাবা।—মিঃ ডেনে পুনৰ আদেশ দিলে।

চালকজনে মুখেৰে অস্ফুট শব্দ এটা কৰি তিনিআলিটোত গৈ উপস্থিত হোৱাৰ লগে লগে পুনৰ বাওঁফালে ঘূৰালে।

ঃ এতিয়া স্পীড বচোৱা।

চালকে এইবাৰ চৰম গতিৰে গাড়ী এৰি দিলে।

কিছু দূৰ আগবঢ়াৰ পিছতে মিঃ ডেনে পুনৰ চিএৰি উঠিল, ঃ স্পীড কমোৱা, হেবিং প্লেচৰ ফালে গাড়ী ঘূৰোৱা।

লগে লগে গাড়ী ঘূরিল।

পিছে পিছে আহি থকা গাড়ীখনে তেতিয়াও পিছ নেবা দেখি মিঃ ডেনে পকেটৰ পৰা ম'বাইল ফোন উলিয়াই নম্বৰ এটা ডায়েল কৰিলে। লগে লগে আন মূৰৰ পৰা সঁহাৰি আহিল।

ঃ হেলো..... হেলো..... মই মিঃ ডেন.....মিঃ ডেনে কৈছো। মোৰ গাড়ী বৰ্তমান জেইল ৰোড়েৰ আগবাঢ়ি গৈ আছে। অলপ সময়ৰ পিছতে হেবিং প্লেচ পামগৈ। কাৰ্ব এখনে অখনিৰে পৰা আমাক অনুসৰণ কৰি আছে। শীঘ্ৰেই বাধা দিয়াৰ বাবস্থা কৰা।—মিঃ ডেনে কথাখিনি কৈয়েই ম'বাইল ফোনটো সামৰি পুনৰ কোটৰ পকেটত ভৰালে।

অবিজিতে কিন্তু মিঃ ডেনৰ গাড়ীখন এখন্তেকৰ বাবেও চকুৰ আঁৰ হ'বলৈ নিদিলে। ইতিমধ্যে মিঃ ডেনৰ কাৰ্বখন হেবিং প্লেচ অঞ্চলত সোমাই এটা ঠেক পথেৰে অগ্রসৰ হ'ল। অবিজিতৰ কাৰ্বখনো সেই পথেৰে আগবাঢ়িৰ খোজোতেই অকস্মাৎ গলি এটাৰ পৰা বিপুল দেহৰ ট্রাক এখন ওলাই আহি ঠেক পথটোৰ মাজাভাগতে পথালিকৈ ৰ'ল। অবিজিতৰ কাৰ্বখন কথমপিহে ট্রাকখনত খুন্দা নমৰাকৈ ৰ'ল।

ঃ আহ বাস্কেল।—অবিজিতে খঙ্গত গৰজি উঠি বাবে বাবে হৰ্ণ বজাৰলৈ ধৰিলে।

কিন্তু ট্রাকখন আঁতৰ হোৱাৰ কোনো উম-ঘামেই পোৱা নগ'ল।

অবিজিত ততালিকে কাৰ্বখনৰ পৰা নামি ট্রাকখনৰ ফালে আওৰাই গ'ল। ট্রাকৰ ড্রাইভাৰজনে ইতিমধ্যে ট্রাকৰ বনেট খুলি কিবা পৰীক্ষা কৰাত ব্যস্ত হৈ আছিল। অবিজিতে খঙ্গতে তাৰ কলাৰত ধৰি টানি আনি চিএগৰি উঠিল, ঃ এইবোৰ অসভ্যালি কিহৰ? মিঃ ডেন ক'ত?

ড্রাইভাৰে কিবা এটা ক'ব খোজোতেই অবিজিতে তাৰ মুখত সজোৰে এটা ঘোচা মাৰিলে। ড্রাইভাৰজন ছিটিকি গৈ ইঞ্জিনৰ ওচৰত পৰিল। ঠিক সেই সময়তে ট্রাকৰ ওপৰত লুকাই থকা আন এজন ব্যক্তি জঁপিয়াই অবিজিতৰ ওপৰত পৰিল। অবিজিত এনে আচম্ভিত আক্ৰমণৰ বাবে সদায়ে সাজু। মানুহজনে আক্ৰমণ কৰাৰ পূৰ্বেই অবিজিতে মানুহজনৰ পেটত সজোৰে এটা গোৰ মাৰিলে। মানুহজন গৈ লাইট পোষ্ট এটাৰ তলত পৰিল। সি পৰিয়েই ততালিকে পকেটৰ পৰা পিষ্টল এটা উলিয়াই অবিজিতলৈ টোৱালে। কিন্তু অবিজিত তাতকৈও ক্ষিপ্র। মানুহজনৰ পিষ্টলটো সক্ৰিয় হোৱাৰ পূৰ্বেই অবিজিতৰ হাতৰ পিষ্টলটোৱে গৰজি উঠিল। মানুহজনৰ হাতৰ পিষ্টলটো ক'ববাত ছিটিকি পৰিল।

অবিজিতক সহায় কৰিবলৈ ইতিমধ্যে চুচানো গাড়ীৰ পৰা নামি আহিল। তাকে

দেখি ট্রাকত থকা আন এজন মানুহে চুচানলৈ লক্ষ্য কৰি খেদি আছিল। চুচানে কেবাটেৰ কৌশলেৰে মানুহজনৰ মুখত উৰি যোৱানি গৈ এটা 'ফাইং কিক' মাৰিলে। মানুহজনে দেহৰ ভাৰসাম্য বাখিব নোৱাৰি ট্রাকৰ 'বডি'ত সজোৱে মূৰেৰে এটা খুন্দা মাৰিলে। মানুহজন লগে লগে অজ্ঞান হৈ সেই ঠাইতে বাগৰি পৰিল।

বাকী যিকেইজন সেই ঠাইত আছিল সিহঁত ততালিকে সেই ঠাই এৰি পলাল।

অৰিজিত পিছুৱাই আহি চুচানৰ কাষ চাপি আহি ক'লে, : এয়া ডেনৰ চালাকি আছিল। আমি এতিয়া ইয়াৰ পৰা শীঘ্ৰেই আঁতৰা মংগল। নহ'লে আন কিবা বিপদ আহি যাব পাৰে।

: কিন্তু ডেন?—চুচানে অৰিজিতলৈ চাই প্ৰশ্ন কৰিলে।

: ডেনক এতিয়া অনুসৰণ কৰি লাভ নাই। ক'ত কোন পথেৰে অনুসৰণ কৰিবা? ব'লা, পিছত দেখা যাব।

অৱশ্যেষত অৰিজিত আৰু চুচান মুহূৰ্ততে সেই ঠাইৰ পৰা আঁতৰ হ'ল।

* * *

এটা ওখ পাহাৰীয়া পথেৰে মিঃ ডেনৰ কাৰ্য্যন অগ্ৰসৰ হ'ল।

: আমাক অনুসৰণ কৰা গাড়ীখন কাৰ আছিল? পুলিচ চি.বি. আই.ব গাড়ী নে আন কাৰোবাৰ গাড়ী?— মিঃ ডেনৰ দেহৰক্ষি এজনে প্ৰশ্ন কৰিলে।

: কেনেকৈ ক'বা? হয়তো কোনোৰা শক্ৰৰ গাড়ীও হ'ব পাৰে।— মিঃ ডেনে ক'লে।

: নে এইবোৰ এই সুমন্ত বোলাটোৱেই চালাকি?

মিঃ ডেনে কোনো উত্তৰ নিদিলে।

ইতিমধ্যে পাহাৰৰ পথছোৱা নামি এডোখৰ সমতল ঠাইত গৈ মিঃ ডেনৰ কাৰ্য্যন ব'ল। মিঃ ডেন আৰু লগৰ দুজন গাড়ীৰ পৰা নামি সৌঁফালৰ হাবিতলীয়া পথটোৱে অগ্ৰসৰ হ'ল। পথৰ অস্তৰ এখন মুকলি সমতলভূমি। দুয়ো গৈ এডোখৰ চৰণীয়া পথাৰৰ দৰে ঠাইত উপস্থিত হ'ল।

ঠাইডোখৰ জনশূন্য। বহু দূৰলৈকে জনবসতি নাই। অদূৰেত দক্ষিণফালে ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী। চতুর্দিশ নীৰৰ-নিস্তৰ।

কেইমিনিটমান তেনেদৰেই পাৰ হ'ল। মিঃ ডেনে টৰ্চৰ পোহৰত হাতৰ ঘড়ীলৈ চালে।

: সময় হৈ গৈছে।— মিঃ ডেনে উচ্চাৰণ কৰিলে।

খন্দেক পিছতে তৰা ভৰা আকোশখনৰ মাজেৰে পশ্চিম ফালৰ পৰা আহি থকা শক্রিশালী নীলাভ দৃঢ়ি এটা মিঃ ডেনৰ দৃষ্টিগোচৰ হ'ল।

ঃ সৌরা চোরা, আহিছে।—মিঃ ডেনে ব্যগ্রভাবে ক'লে।

পিছমুহূর্ততে মিঃ ডেন্ আৰু লগবজনে হাতত লৈ থকা টৰ্চ দুটা জুলাই তাৰ
শক্তিশালী পোহৰ ওপৰৰ ফালে দেখুৱাই সংকেত দিলে।

ধীৰে ধীৰে নীলাভ দুতিটো ওচৰ চাপি আহিল। হেলিকপ্টাৰৰ ইঞ্জিনৰ শব্দ
শুনিবলৈ পোৱা গ'ল। মিঃ ডেন্ আৰু লগবজনে একেদৰেই টৰ্চৰ পোহৰ ঘূৰাই ঘূৰাই
সংকেত দি থাকিল।

কিছুসময়ৰ পিছতে এখন হেলিকপ্টাৰ ধীৰে ধীৰে তলালৈ নামি আহিল। আৰু
সেই সমতল ভূমিখণ্ডৰ ওপৰতে অৱতৰণ কৰিলে।

মিঃ ডেন্ আগুৱাই গ'ল। পিছে পিছে ঘূৰকজন।

হেলিকপ্টাৰ দুৱাৰ মেল খালে। তিনিজন লোক নামি মিঃ ডেনৰ ফালে আগুৱাই
আহিল। মানুহজন বয়সীয়া। বয়সত কমেও ষাঠী-পঁয়ষষ্ঠী বছৰ হ'ব। চুট-টাই
পৰিহিত। তেওঁৰ কাষত জলকাই বঙৰ ইউনিফৰ্ম পৰিহিত দুজন ব্যক্তি আৰু দুয়োৰে
হাতত শক্তিশালী বিদেশী বন্দুক। দুয়োজনেই চুট-টাই পৰিহিত বিশেষ ব্যক্তিজনৰ
দেহৰক্ষী।

ঃ গুড় ইভ্নিং মিঃ ভি.চি!— মিঃ ডেনে সম্ভাষণ জনাই হাতখন আগবঢ়াই দিলে।

ঃ গুড় ইভ্নিং মিঃ ডেন!— এইবুলি হেলিকপ্টাৰত অহা ব্যক্তিজনে মিঃ ডেনৰ
লগত কৰমদন কৰিলে আৰু পিছমুহূর্ততে তেওঁ প্ৰশ্ন কৰিলে, ঃ কামটো নিশ্চয়
সুকলমে সমাধা কৰিলা?

ঃ মিঃ ভি.চি.! ফাইলটো আমি এতিয়াও উদ্ধাৰ কৰিব পৰা নাই।—সেমেনা
সেমেনি কৰি ক'লে মিঃ ডেনে।

ঃ কি?— মিঃ ভি.চি. য়ে বিৰক্তিৰে চিএঞ্বি উঠিল, ঃ তুমি তেতিয়াহ'লৈ মোলৈ
কিয় মিছা সংবাদ পঠিয়াইছিলা যে কাম প্ৰায় আশী শতাংশ হৈ গৈছে; আজি আহিলে
লৈ যাৰ পাৰিব।

ঃ মই মিছা কোৱা নাছিলো মিঃ ভি.চি.! কাম আশী শতাংশ নহয়, নৈবে শতাংশই
হৈছিল। কিন্তু মূৰামূৰি সময়ত.....।

ঃ মূৰামূৰি সময়ত কি?—আগতকৈও খণ্ডৰে চিএঞ্বি উঠিল মিঃ ভি.চি. য়ে,
মূৰামূৰি সময়ত ফাইলটো নাপান্তা হৈ গ'ল।

ঃ নাপান্তা হৈছে ঠিকেই, কিন্তু অতি শীঘ্ৰেই ফাইলটো মোৰ হাতলৈ আহিব।
—মিঃ ডেনে ক'লে।

ঃ নাপান্তা হোবা ফাইলটো তোমার হাতলৈ দুনাই কেনেকৈ আহিব? তাৰমানে তুমি নিশ্চয় জানা যে ফাইলটো এতিয়া ক'ত আছে!—মিঃ ভি.চি. যে প্ৰশ্নবোধক দৃষ্টিবে মিঃ ডেনৰ মুখলৈ চাই ব'ল।

ঃ হয় জানো। ফাইলটো সম্পত্তি অবিজিতৰ হাতত আছে।

ঃ অবিজিত? এইটো আক' কি বস্তু? মানুহৰ নাম নে কিবা সংস্থাৰ নাম?

ঃ অবিজিতক চিনি নাপায়? বিশ্বৰ দগাবাজ স্পাই এজেণ্ট অবিজিত?

ঃ ‘ছিক্রেট এজেণ্ট ০০০’-ৰ নেতা অবিজিত? সেইটোৰ হাতত গৈ ফাইলটো পৰিল কেনেকৈ? সকলো পও হ'ল। তুমি তাৰ পৰা ফাইলটো উদ্ধাৰ কৰি মোক দিবা? সাধু কথা ক'বলৈ আৰু মানুহ পোৱা নাই? ইতিমধ্যে সি নিশ্চয় ফাইলটো ভাৰত চৰকাৰৰ হাতত তুলি দিছে।

ঃ সেইবোৰ একো নহয় মিঃ ভি.চি.! তাৰ কাৰণে আপুনি সমূলি চিন্তা নকৰিব। অতি শীঘ্ৰেই ফাইলটো আপোনাৰ হাতত পৰিব আৰু লগতে এই দগাবাজ এজেণ্ট অবিজিতকো শেষ কৰা হ'ব।—মিঃ ডেনে দান্তিকতা প্ৰকাশ কৰি ক'লে।

ঃ কেনেকৈ?—আগ্ৰহ প্ৰকাশ কৰি সুধিলে মিঃ ভি.চি. যে।

ঃ সময়ত সকলো জানিব।

ঃ ঠিক আছে; তেন্তে কোৱা, মই আকো কেতিয়া আহিম?—মিঃ ভি.চি. যে সুধিলে।

মিঃ ডেনে খন্তেক পৰ তভক্ মাৰি ব'ল আৰু তাৰ পিছত ক'লে, ঃ আপুনি অহা মাহৰ দুই তাৰিখে আহক মিঃ ভি. চি.!

ঃ ঠিক আছে, মই অহা দুই তাৰিখে আকো আহিম। সেইদিনা মোক কিন্তু ফাইল লাগিবই। উত্তৰ-পূব অঞ্চলৰ মিছনৰ সম্পূৰ্ণ ভৰষা তোমাৰ ওপৰত কৰা হৈছে। যদি অপাৰেচন সফল নহয় তাৰ বাবে দায়ী তুমি হ'বা মিঃ ডেন!—এইবুলি মিঃ ভি.চি. দেহৰক্ষী দুজনৰ সৈতে উভতি গৈ পুনৰ হেলিকপ্টাৰত উঠিল।

মুহূৰ্তৰ ভিতৰতে হেলিকপ্টাৰখনে আকাশলৈ উৰা মাৰিলে। এটা দীঘল হুমুনিয়াহ এৰিলে মিঃ ডেনে।

ঃ এতিয়া কি কৰা যায় মিঃ ডেন?—মিঃ ডেনৰ সংগীজনে সুধিলে।

ঃ কি কৰা যায় মানে? যিকোনো প্ৰকাৰে আমি দুই তাৰিখৰ পূৰ্বেই কামটো শেষ কৰি থ'ব লাগিব।

ঃ আমি এতিয়া সেই শিয়ালটোৰ ওপৰতে সম্পূৰ্ণ ভৰষা কৰিব লাগিব। —সংগীজনে ডেনৰ মুখলৈ চালে।

ঃ এৰা; নহ'লে তাক মই কেতিয়াবাই গুলীয়াই মাৰিলোহেঁতেন। কিন্তু তাক মাৰি পেলালে ফাইল আমি কাহানিও উদ্ধাৰ কৰিব নোৱাৰিম। এতেকে সহি থকাৰ বাহিৰে আৰু আন উপায় নাই।—মিঃ ডেনে পুনৰ ক'লে।

ঃ তাৰ কথাবোৰ শুনিলেই মোৰ গাটো জুলি-পুৰি আহে।

ঃ উপায় তো নাই, এতেকে সকলো সময়তে গাত মলম লগাই ৰাখিবা।—এইবুলি ডেন্ উভতিল।

ঃ কিয়, কিয় তাক আমি ইমান সহ্য কৰিব লগা হৈছে?— সংগীজনে অতীষ্ঠ হৈ পিছফালৰ পৰা চিএওৰি উঠিল।

ঃ তোমাৰ মূৰটো গৰম হৈছে হ'বলা?—মিঃ ডেনে পিছলৈ ঘূৰি চাই পুনৰ ক'লে,

ঃ হেৰা মূৰ্খ, তুমি পাৰিবা ফাইলটো উদ্ধাৰ কৰি আনি দিব?

ঃ কিন্তু সি যে পাৰিব তাৰ কি নিশ্চয়তা আছে? সি যে আমাৰ লগত খেল খেলা নাই তাৰ কিবা নিশ্চয়তা আছে নেকি?

ঃ তথাপি আমি এতিয়া তাৰ ওপৰতে ভৰষা কৰিব লাগিব। ব'লা ব'লা, এই মুকলি পঢ়াৰত নিশ্চাখন তর্ক কৰি থাকিলে মোৰহে লোকচান। তোমাৰতো মূৰত চুলি আছে। মোৰ তপামূৰটো নিয়ৰত কেনেদৰে জেপজেপীয়া হ'ল চোৱাচোন।—মিঃ ডেন্ খৰধৰকৈ আগবাঢ়িল।

চাৰি

ইলেকট্ৰনিক ফোনটোৰ মৃদু শব্দ বাবে বাবে বাজিবলৈ ধৰাত সুমন্ত খোৱাৰ টেবুলৰ পৰা উঠি আহিল আৰু ক্রেডেলৰ পৰা বিচিভাৰটো তুলি লৈ সঁহাৰি জনালে,
ঃ হেল্লো..... সুমন্ত স্পিকিং.....।

আন মূৰৰ পৰা মিঃ ডেনৰ গুৰু-গন্তীৰ স্বৰ ভাহি আহিল, ঃ হেল্লো সুমন্ত, মই মিঃ ডেনে কৈছো। তোমাৰ লগত মোৰ জৰুৰী কথা আছে। মই এতিয়াই তোমাক লগ পাব বিচাৰোঁ।

ঃ এই নিশা? উস্ বাম, খোৱা-শোৱাৰো মোৰ শাস্তি নোহোৱা হ'ল। মই আপোনাৰনো কি ধাৰ খাই হৈছিলো?—সুমন্তই বিৰক্তি প্ৰকাশ কৰি ক'লে।

ঃ তুমি নিজেই নিজৰ অশাস্ত্ৰিৰ সৃষ্টি কৰি লৈছা সুমন্ত! তুমি এই মুহূৰ্ততে ঘৰৰ পৰা ওলাই আহা। নিজৰ গাড়ী লৈ অহাৰ প্ৰয়োজন নাই। টেক্সি এখন লৈ তুমি হোটেল

गंगोत्रीचे समुखलै आहा। तात मोर मानुह तोमार अपेक्षात बै थाकिव। तुमि आहि पोरावर लगे लगे सिहँते तोमाक मोर ओचबलै लै आहिव। एतियाई, हार्वी आप्।

‘व’व व’व; आपुनि हार्वी आप् बुलि क’लैह नह’व नहय। महि निशाव आहाव खाई आছो। एतेके मोर भात आक कार्वी आप् करिहे ओलाई याव पारिम। क’मेउ दह मिनिट।—एইबुलि सुमन्त्रह विचिभारटो त्ये पुनर खावलै बहिल।

थोरा-बोरा शेष करि साज-पार पिञ्चि ओलांते सुमन्त्रव दहमिनिट मानेह लागिल। आलिबाटलै आहि टेञ्चि एখन रथाले सुमन्त्रह। ताव पिछत टेञ्चित उठि होटेल गंगोत्री अभिमुखे अग्रसव ह’ल।

होटेल गंगोत्रीचे समुखत गै टेञ्चिर परा नमाव लगे लगे तिनिजन मानुह सुमन्त्रव फाले आणुराई आहिल। एक विशिष्ट भंगीत आहि तिनिओ सुमन्त्रव समुखत र’ल। तिनिओ सशस्त्र।

‘आपोनालोक सेहि यमरजाटोरे दृत नेकि?—सुमन्त्रह सुधिले।

‘फालटू कथा शुनाव समय नाई। आमाव लगत आहि थाक।—एजने क’ले।

‘एहि एहि, ‘तह’ बुलि काक कैह? मोक गोलाम पाहिज नेकि? हेर’ तह्तव बचे मोक तुमि बुलि सम्बोधन करै। महि तह्तक ‘आपुनि’ बुलि मान्यार्थत सम्बोधन करा नाई?—सुमन्त्रह चिएविचिएविक’वलै धरिले, ‘महि नायाओं तह्तव दरवे अभद्रव लगत.....

‘आहक आहक, आमाव भुल हैचे; पलम नकरिव।—आन एजने श्रमा थोजाव भंगीरे क’ले।

‘अ’, एयाहे भद्रता। व’लक।—सुमन्त्र आगवाढिव थोजोतेह एजने आणुराई आहि सुमन्त्रव चकुत क’ला कापोव एखन वाञ्चि दिले।

सुमन्त्रह कोनो प्रतिवाद नकरिले। आलिबाटव दाँतिते रथाह थोरा भेन् एखनत मानुहकेइजने सुमन्त्रक उठाले। शास्त्र ल’वाव दरवे सुमन्त्र उठि बहिल। सुमन्त्रव दुकाये मानुहकेइजनो उठि बहिल। लगे लगे सेहि ठाईव परा गाडी आंतव ह’ल।

ताकोरा-पकोरा वाटोरे तीव गतिरे गाडी आणुराई गै थाकिल। सुमन्त्रह बुजिले ये गाडी पूर्वव ठाईलेके आगवाढिचे, य’लै सुमन्त्रक एवाव एनेदरवे लै योरा हैचिल।

बेच किछुसमयव अस्तु भेन्थन आहि एठाईत र’लहि। लगे लगे मानुहकेइजन भेन्थनव परा नामिल। लगते सुमन्त्रको नमाले आक घरव भितवलै आगवाढाई लै ग’ल।

কোঠা এটাৰ ভিতৰত প্ৰবেশ কৰাৰ পিছত এজনে সুমন্তৰ চকুৰ বান্ধ খুলি দিলে। সুমন্তৰ চকু জলক-তবক লগাত কিছুসময় তলমূৰকৈয়ে থাকিল। তাৰ পিছত সুমন্তই চাৰিওফালে চকু ফুৰালে।

ঃ ইয়াত কোনো নাই। মিঃ ডেনৰ ওচৰলৈ ব'লক।—এজনে সুমন্তক উদ্দেশি ক'লে।

ঃ মিঃ ডেন নো ক'ত?—সুমন্তই প্ৰশ্ন কৰিলে।

দুজনে সুমন্তক আন এটা কোঠাৰ ভিতৰলৈ লৈ গ'ল। কোঠাটোত প্ৰবেশ কৰাৰ লগে লগে কাৰোবাৰ হাঁহি সুমন্তৰ কাণত পৰিল। সুমন্তই সমুখলৈ চালে।

ঃ আহা সুমন্ত, আহা! মই তোমাৰ অপেক্ষাতে এই নিশা এপৰলৈকে উজাগৰে আছো।—মিঃ ডেনে ক'লে।

কোঠাৰ সৌমাজত এখন প্ৰকাণ্ড ছোফাত মুখত ছিগাৰেটৰ পাইপ লৈ মিঃ ডেন বহি আছে। এহাতত এটা পিষ্টল।

ঃ আপুনি কোনোবা থিয়েটাৰ পাটিত সোমাল নেকি মিঃ ডেন?—সুমন্তই সুধিলে।

ঃ কিয়?

ঃ আপোনাৰ এক্টিং, ধৰণ-কৰণ দেখি তেনে যেনেই লাগিছে।

ঃ মনে মনে থাকা।—মিঃ ডেনে ধৰক দি ক'লে, ঃ তুমি বহুত চালাক সুমন্ত, বহুত চালাক। কিন্তু মিঃ ডেনৰ লগত চালাকি খটুৱাৰলৈ গ'লে কি বিপদ হয় তুমি জানিও নজনাৰ ভাও ধৰিছা সুমন্ত!

ঃ কি হ'ল? মই কি কৰিছো? হিন্দী ফিল্মৰ ভিলেনৰ দৰে ডায়েলগ দিবলৈ এই নিশাহে আপুনি সময় পালেনে?—সুমন্তই যেন অন্ধকৰণৰ কৰিলে।

ঃ চুপ থাকা। বেছি বেঙ্গা-চেঙ্গা হৈ নেদেখুৱাবা। যোৱা কালি তোমাক হোটেল সন্তোষ লগ ধৰাৰ পিছত তুমি আম্যাক অনুসৰণ কৰিবলৈ কাক লগাইছিলা? কোন আছিল সিহঁত?

ঃ এইবোৰ আপুনি কি কৈছে মিঃ ডেন? আপোনালোকক যে কোনোবাই যোৱা নিশা অনুসৰণ কৰিছিল সেয়া মই এতিয়া আপুনি কোৱাতহে গম পালো। মই এইবোৰ কথা ঘুণাকৰেও নাজানো। কোনে আপোনালোকক অনুসৰণ কৰিছিল?—সুমন্তই আচৰিত হৈ ওলোটাই প্ৰশ্ন কৰিলে।

ঃ মই আগতেই কৈছো যে বেছি চালাকি নেদেখুৱাবা। কোৱা, সিহঁত কোন আছিল?

ঃ মিঃ ডেন!—এইবাব সুমন্তই গৰজি উঠিল।

মিঃ ডেন চমকি উঠিল। তেওঁ ভাবিবই পৰা নাছিল যে সুমন্তই তেওঁক এনেদৰে ধৰক দি উঠিব পাৰে।

ঃ হেং, তুমি মোক ভাল চমকাই দিলাহে! মোৰ হাঁটুৰ অসুখ আছে বাবা! এনেদৰে ধৰক নিদিবা। দিলেও আগতে কৈ ল'বা।

ঃ অপুনি মোক কি ভাবিছে মিঃ ডেন? আপোনাৰ দৰে মোৰো দল-বল আছে বুলি ভাবিছে নেকি?

ঃ থকাটো একো আচৰিত কথা নহয়। তুমি কেনে ব্যক্তি ইতিমধ্যে মই সকলো গম পাইছো সুমন্ত!— মিঃ ডেনে পুনৰ এটা হাঁহি মাৰিলে।

ঃ মই কেনে ব্যক্তি?—সন্দেহেৰে সুধিলে সুমন্তই।

ঃ তুমিও আমাৰ দৰে আন্ধাৰৰ মানুহ। তোমাৰো দল-বল নিশ্চয় আছে। ফাইলৰ কথা লৈ তুমি আমাৰ লগত ল'বা-ধেমালি খেলিছা। কোৱা, ফাইলটো ক'ত আছে? নহ'লে এতিয়াই গুলীয়াই তোমাৰ লাওখোলা উৰাই দিম।

ঃ পিষ্টল দেখুৱাই মোক ভয় খুৱাবলৈ আহিছে? সেইটো পকেটত ভৰাই থওক। মই ভালদৰেই জানো যে আপুনি মোক হত্যা কৰিব নোৱাৰে মিঃ ডেন! সেই কথা ইতিমধ্যে মই গম পাইছো। মই ফাইল দিলেই খেল শেষ। লগে লগে মই পৃথিৱীৰ মায়া আৰু জীৱনৰ মায়া এৰি গুচি যাব লাগিব।

সুমন্তৰ কথা শুনি মিঃ ডেনে হাঁহি ক'লে, ঃ অ', তাৰমানে এই ভয়ৰ কাৰণেই তুমি আমাৰ হাতত ফাইলটো তুলি দিয়া নাই? কিন্তু তুমি ভুল ভাবিছা বন্ধু! তোমাক এই পৃথিৱীৰ পৰা বিদায় দিয়াৰ কথা আমি সপোনতো ভবা নাই। তুমি আমাক ভুল ভাবিছা বন্ধু! বৰং আমি তোমাক আমাৰ দলত অস্তৰভুক্তিৰ কথাহে ভাবিছো। তুমি আমাৰ গেঙ্গৰ এজন হৈ থাকিবা।

ঃ মই গেং-টেং একো নুবুজো। টকা দিব, ফাইল দিম। অহা কাইলৈ মই আপোনাৰ হাতত ফাইল তুলি দিয়াৰ লগে লগে মোক নগদ দুই লাখ লাগিব। আৰু অৱিজিতক যদি ট্ৰেপত পেলাই আনিব লাগে তেন্তে আৰু পাঁচ লাখ।

ঃ ইমান টকা?

ঃ আপোনাৰ সৌভাগ্য বুলিয়েই ভাবক। এই দুয়োটা কামৰ মূল্য কমেও পঁচিছ লাখ টকা।

ৰম্ভি

সুমন্তৰ কথা শুনি মিঃ ডেনে এটা অন্তুত হাঁহি মাৰিলে। সুমন্তই মিঃ ডেনৰ মুখলৈ চাই ৰ'ল।

ঃ অবিজিতক সঁচাকৈয়ে তুমি আমাৰ হাতত তুলি দিব পাৰিবা?—মিঃ ডেনে অবিশ্বাসৰ দৃষ্টিবে সুমন্তলৈ চালে। ঃ মই কোৱা টকাখিনি যদি দিব পাৰে তেন্তে মই নিশ্চয় অবিজিতক তুলি দিম। কাইলৈকে অবিজিতে নিজে আপোনাৰ ওচৰলৈ ফাইল লৈ আহিব।

ঃ এয়া আকো তোমাৰ কেনে ধৰণৰ চাল?—মিঃ ডেনে প্ৰশ্ন কৰিলে।

ঃ চাল নহয়, মই সঁচা কথাকে কৈছো। কিন্তু অবিজিতক আপুনি জানো ধৰি বাখিব পাৰিব?—সুমন্তই তাচ্ছিল্যাৰ হাঁহি এটা মাৰি সুধিলে।

ঃ মিঃ ডেনৰ হাতৰ মুঠিত এবাৰ যি আহিছে সি আৰু ওলাই যাব নোৱাৰে সুমন্ত! তুমি যদি মোৰ ওপৰত এতিয়াও সন্দেহৰ ভাৰ বাখিছা তেন্তে তুমি মিঃ ডেনক এতিয়াও চিনি পোৱা নাই। কিন্তু মই জানিব বিচাৰোঁ, তোমাৰ লগত অবিজিতৰ কেনে ধৰণৰ সম্পর্ক আছে?

ঃ মই এজন দালাল। আমাৰ মাজত সম্পর্ক টকা-পইচাৰ। মই অবিজিতৰ ইন্ফৰ্মাৰ বুলি ক'লেও ভুল কোৱা নহ'ব।

ঃ তাৰমানে তুমি অবিজিতৰ দলৰ লগত যুক্ত?

ঃ আপোনাৰ অনুমান একেবাৰে মিছা নহয়।—সুমন্তই হাঁহি ক'লে।

ঃ তেন্তে তুমি অবিজিতক মোৰ হাতত তুলি দিব কিয় বিচাৰিছ়া?

ঃ মই জানো যে আপুনি যিমান দৃঢ়তাৰে নকওক অবিজিতক ধৰি বখা আপোনাৰ দ্বাৰা সন্তৰ কেতিয়াও নহয়। মই অবিজিতক আপোনাৰ হাতত তুলি দি এটা শকত অংক পাম আৰু আন হাতে অবিজিতো আপোনাৰ কবলৰ পৰা সাৰি যাবলৈ সক্ষম হ'ব। সাপো মৰিব, লাঠীও নাভাঙিব।

ঃ যদি তুমি ভৰা মতে নহয়?—মিঃ ডেনে হাঁহি এটা মাৰি সুধিলে।

ঃ তেতিয়া হ'লৈ সূৰ্য পিছ দিনা পশ্চিমফালে ওলাব লাগিব। কাইলৈ মই আপোনাক জনাম। সেইমতে আপুনি মোক লগ ধৰিব। কিন্তু এটা কথা মিঃ ডেন!

ঃ কোৱা।

ঃ মই যে অবিজিতক আপোনাৰ হাতত তুলি দিবলৈ ওলাইছো এই কথা অবিজিতে যেন ঘুণাক্ষৰেও নাজানে।

ঃ সেই বিষয়ে তুমি চিন্তা কৰিব নালাগে। ঠিক আছে, এতিয়া তুমি যাব পাৰা। মই কাইলৈ তোমাৰ বাৰ্তাৰ বাবে অপেক্ষা কৰি ৰ'ম।

ঃ চিন্তা নকৰিব মিঃ ডেন! আপোনাৰ লগত যোগাযোগ কৰিবলৈ আপুনি মোক আপোনাৰ ফোনৰ নম্বৰটো দিব লাগিব।

মিঃ ডেনে কাগজ এড়োখৰত ম'বাইল ফোনৰ নম্বৰ এটা লিখ সুমন্তৰ হাতত দিলে।

ঃ থেংক ইউ, মিঃ ডেন!

ঃ মনত বাখিবা, এই নম্বৰটো যে তোমাক দিলো, এইটো কেবল অহা কালিৰ কাৰণেহে।—মিঃ ডেনে পুনৰ হাঁহিলে।

সুমন্ত কোঠাৰ ভিতৰৰ পৰা ওলাই আহিল। লগে লগে সুমন্তৰ চকু দুটা ক'লা কাপোৰেৰে বাঞ্ছি পেলোৱা হ'ল।

* * *

ঃ এতিযা কোৱা, মই কি কৰা উচিত হ'ব?—সুমন্তই অবিজিতলৈ চাই সুধিলে।

অবিজিত কিছুসময় মৌন হৈ ৰ'ল আৰু তাৰ পিছত ক'লে, ঃ এতিযা তোমাৰ কাম শেষ সুমন্ত! এতিযা মোৰ কাম আৰম্ভ হ'ব। মিঃ ডেনৰ বেঁও বজোৱাৰ সময় হৈ গৈছে। মিঃ ডেনৰ লেন-দেনখিনি শেষ হোৱাৰ লগে লগেই তাৰ ব্যৱস্থা কৰা হ'ব।

ঃ কিন্তু কাইলৈ যে সি সুমন্তক দিবলৈ টকা লৈ আহিব সেই আশা ক্ষীণ। বৰং সিহঁতে সুমন্তক প্ৰাণে মাৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব।

ঃ টকাৰ কাৰণে চিন্তা নাই। কিন্তু সি তাতকৈও কিবা ভয়ংকৰ পৰিকল্পনা কৰিছে বুলি মোৰ সন্দেহ হৈছে। মই ডেনৰ ঘাটিটো উদ্ধাৰ কৰিব পাৰিছোঁ। সুমন্তই ঘাটিটোৰ বিষয়ে যিদৰে অনুমান কৰিছিল সেয়া সম্পূৰ্ণ সত্য। কিন্তু সেই ঘাটি ডেনৰ অস্থায়ী ঘাটিহে। কাইলৈ মই নিজে ফাইল লৈ মিঃ ডেনৰ ওচৰলৈ যাম।

ঃ কিন্তু মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস, এই ফাইলটো মিঃ ডেনে কোনো বিদেশী এজেণ্টৰ হাতত শকত টকাৰ বিনিময়ত তুলি দিব। কাইলৈকে যদি ডেনৰ ঘাটি তহিলং কৰি দিয়া হয়, তেন্তে আচল লীডাৰজন নিশ্চয় সাৰি যাব। কথাটো প্ৰথমে জানি লোৱা ভাল হ'ব। তাৰ পিছতহে মিঃ ডেনৰ ঘাটি উৎখাত কৰা ভাল হ'ব।—সুমন্তই ক'লে।

অবিজিতে খন্তেক সময় মৌন হৈ থাকি ক'লে, ঃ ঠিক আছে সুমন্ত! কাইলৈ তুমি ফাইল লৈ যাবা আৰু মিঃ ডেনক ফাইলটো গটাবা। কিন্তু সাৰধান। অৱশ্যে মই বা চূচানো থাকিম তোমাৰ আঁৰত, সিহঁতৰ অলক্ষিতে। কেনেদৰে কি কৰিব লাগিব সকলো কাইলৈ ক'ম।

ঃ অমি এই বিষয়ে এতিয়াই পুলিচক অৱগত কৰাটো ভাল হ'ব নেকি? —চূচানে প্ৰশ়াৰোধক দৃষ্টিবে অবিজিতলৈ চালে।

ঃ নাই, এতিয়াই নহয়। কোনে জানে, আনন্দ ভৰদ্বাজৰ দৰে আৰু কোনোবা

চৰকাৰী বিষয়া এই ঘটনাৰ লগত জড়িত হৈ আছে! যদি আছে, তেন্তে পুলিচক
জনোৱাৰ লগে লগে তেওঁলোকক ধৰা পেলোৱা টান হ'ব।—অৰিজিতে ক'লে।

ঃ এৰা, পুলিচক এতিয়াই জনোৱা উচিত নহ'ব। গুৰুত্বপূৰ্ণ ফাইল এটা
নাইকিয়া হৈছে, অথচ এই কথা লৈ কোনো হৈ-হাল্লা নাই। আচৰিত!—সুমন্তই ক'লে।
অৰিজিতে দুনাই একো নক'লে।

পঁচ

দলৰ মানুহবোৰক কিবা নিৰ্দেশ দি থকাৰ সময়তে হঠাৎ মিঃ ডেনৰ ম'বাইল
ফোনটোৱে ঘাস্তিক শব্দ কৰিবলৈ ধৰিলে।

ঃ নিশ্চয় সুমন্তৰ বাৰ্তা আহিছে।— ফোনটো কাগৰ ওচৰলৈ আনি মিঃ ডেনে
সঁহাৰি জনালে, ঃ হেল্লো!

ঃ মিঃ ডেন? মই সুমন্ত, সুমন্তই কৈছোঁ।

ঃ অ' সুমন্ত, কি খবৰ কোৱা?—মিঃ ডেনে আগ্রহেৰে সুধিলে,

ঃ মই তোমাৰ খবৰৰ অপেক্ষাতে বহি আছোঁ।

ঃ ফাইল বৰ্তমান মোৰ হাতত, মিঃ ডেন!

ঃ বঢ়িয়া। সঁচাকৈয়ে তুমি ‘জিনিয়াচ’।

ঃ কিন্তু মিঃ ডেন, অৰিজিতকহে আজি আপোনাৰ হাতত তুলি দিব নোৱাৰি
দুঃখিত।

ঃ হোৱাট? কিন্তু তুমিতো কৈছিলা যে.....।

ঃ য়েচ মিঃ ডেন, মই কৈছিলো। কিন্তু অৰিজিত তো আৰু দোকানৰ বসগোল্লা
নহয় যে যেতিয়াই ইচ্ছা তেতিয়াই মই উঠাই আনিব পাৰিম। অৰিজিতৰ কাৰণে মোক
আৰু দুদিনমানৰ সময় দিয়ক।

ঃ বাৰু ঠিক আছে। কিন্তু ফাইলটো?

ঃ ফাইলটো আজিয়েই পাব। আজি নিশা এক বজাত পুৰণি গীৰ্জা ঘৰটোলৈ
আহক।—সুমন্তই ক'লে।

ঃ পুৰণি গীৰ্জা?

- ঃ পুরণি গীর্জাটো আপুনি দেখা নাই? সেই যে নদীখনব পাৰত.....
- ঃ কিন্তু তাত কিয়?
- ঃ মোৰ কাৰণে সেই ঠায়েই সুবিধাৰ হ'ব।
- ঃ নিশা এক বজাত! তাৰ আগতে নহ'বনে?
- ঃ নহ'ব। এইবোৰ কাম মধ্য নিশাৰ পিছতহে কৰা উচিত।—সুমন্তই হাঁহি ক'লে।
- ঃ বাক ঠিক আছে; তোমাৰ কথাই হ'ব।
- ঃ পিছে টকাখিনি আনিবলৈ নাপাহৰিব। এটকাও যাতে কম নহয়। টকা পালেহে
ফাইল পাৰ।
- ঃ টকাৰ কথা ইমান কিয় চিন্তা কৰিছা? টকা নিশ্চয় পাৰা।
- ঃ ধন্যবাদ।—সুমন্তই আনমূৰত কানেক্চন কাটি দিলে।
- এইবাৰ মিঃ ডেনে সমুখত থকা এজনৰ মুখলৈ চাই নিৰ্দেশ দিলে।
- ঃ ইউচুফক মাত।
- মানুহজন তৎমুহূৰ্ততে ওলাই গ'ল।
- কিছুসময়ৰ পিছতে মানুহজনে ইউচুফ নামৰ ৩০-৩২ বছৰ বয়সীয়া ডেকা
এজনক লৈ সোমাই আহিল। ইউচুফ মিঃ ডেনৰ সমুখত আদেশৰ অপেক্ষাত ব'ল।
- ঃ ইউচুফ!—কি ডেনে গন্তীৰ স্বৰেৰে মাত লগালে।
- ঃ যোচ্ বচ!
- ঃ তুমি এটা কাম কৰিব লাগিব ইউচুফ!
- ঃ কওক বচ!
- ঃ এইয়ে সুমন্ত নামৰ মানুহটো— এশটা শিয়াল মৰাত বোধহয় ইয়াৰ জন্ম হৈছে।
এই মানুহটোৱে আমাক শ'লঠেকত পেলাবলৈ নানা প্ৰকাৰে চেষ্টা কৰিছে।
- ঃ এই কথা ঘই আপোনাক প্ৰথম দিনাই কৈছিলো বচ! তাৰ কোনো কথাকে
বিশ্বাস কৰা উচিত নহয়। অবিজিতৰ বিষয়ে সি যিবোৰ কথা কৈছে, সকলোবোৰ
তাৰ মনেসজা কথা। সি অবিজিতক বোধহয় চিনিকে নাপায়।
- ঃ বাক, সেইবোৰ কথা এতিয়া বাদ দিয়া। আচল কথাটো শুনা,— তুমি এতিয়া
মহেশ আৰু যোহনক লৈ চহৰৰ পুৰণি গীর্জাটোলৈ যাব লাগিব।
- ঃ পুৰণি গীর্জাটোলৈ?—ইউচুফ আচৰিত হ'ল।
- ঃ ও, হাৰামজাদাই আমাক তালৈকে মাতিছে। আজি নিশা এক বজাত সি
ফাইলটো আমাক দিয়াৰ কথা, দুই লাখ টকাৰ বিনিময়ত।

ঃ তাতো তাৰ নিশ্চয় কিবা চাল আছে।—ইউচুফে ক'লে।

ঃ যিয়েই নাথাকক, সি যাতে গীর্জাৰ পৰা দুনাই ওলাই আহিব নোৱাৰে তাৰ ব্যৱস্থা কৰিবা।

ঃ আপুনি চিন্তা নকৰিব বচ!—ইউচুফে এটা কুটিল হাঁহি মাৰিলে।

ঃ কামটো তুমি যিমান সহজ বুলি ভাবিছা, সিমান সহজ কিন্তু নহয়। সি গভীৰ পানীৰ মাছ। এনেয়ে সি পুৰণি গীর্জালৈ মতা নাই। এতেকে খুব সাৰধান। এতিয়া যোৱা, শীঘ্ৰেই সাজু হৈ তালৈ যাত্রা কৰা।

ইউচুফে বিদায় লৈ মিঃ ডেনৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি আহিল।

* * *

চহৰৰ এমূৰত পৰিত্যক্ত ডাঙৰ গীর্জাঘৰটো। অৱহেলিত আৰু অব্যৱহৃত হৈ অনেক দিন পৰি থকাৰ ফলত গীর্জাঘৰটোৰ অৱস্থা শোচনীয় হৈ পৰিষে। হাবি-বন গজি গোটেই গীর্জাটো ঢাকি পেলাইছে। সচৰাচৰ সেইফালে মানুহৰ যাতায়াতো কম। পশ্চিমফালে থকা নদীখনৰ খহনীয়াৰ ফলত নদীখন নিচেই গীর্জাঘৰটোৰ কাষ চাপিষে। হয়তো দুই এবছৰৰ পিছতে সমস্ত গীর্জাঘৰটো নদীত জাহ যাব। সেই কাৰণেই গীর্জাঘৰটো পৰিত্যক্ত।

চহৰৰ ক'বৰাত নিশা এক বজাৰ সময় সংকেত শুনা গ'ল। সেই সময়তে হঠাৎ কোনোৰা ফালৰ পৰা তিনিটা ছাঁয়ামূৰ্তি আহি পৰিত্যক্ত গীর্জাঘৰটোৰ সমুখত উপস্থিত হ'ল। তিনিও অতি সন্তুষ্ট যদিও নিশাচৰ পথীৰ দৰেই চঞ্চল।

প্ৰথমজন ছাঁয়ামূৰ্তিৰ হাতত এটা সৰু টৰ্চ। দ্রুত পদক্ষেপেৰে তিনিও আগুৰাই গৈ গীর্জাৰ দুৱাৰৰ সমুখত ৰ'ল। ইফালে সিফালে টৰ্চৰ পোহৰ পেলাই হাতত টৰ্চ লৈ থকা ছাঁয়ামূৰ্তিটোৱে বন্ধ দুৱাৰখনত এটা হেঁচা দিলে। এটা বিকৃত দীঘলীয়া শব্দ কৰি দুৱাৰখন সম্পূৰ্ণ মেল খাই গ'ল। যেন হ'বৰ ছবিৰ এটি শ্বাসকন্ধ দৃশ্য। লগে লগে গীর্জাৰ ভিতৰৰ পৰা দুটামান বাদুলি উৰি আহি দুৱাৰখনেৰে বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল।

ঃ কি গ'ল সেইকেইটা?—এজনে উচপ খাই উঠাৰ দৰে প্ৰশ্ন কৰিলে।

ঃ চুপ।—আন এজনে ধমক দিলে।

ছাঁয়ামূৰ্তি তিনিটা ভিতৰ সোমাল সন্তুষ্টি। টৰ্চৰ পোহৰ পেলাই তিনিও এফালৰ পৰা গোটেই গীর্জাঘৰটো চালে। ক'তো কাকো নেদেখিলে।

ঃ ইচ, কি ভেকেটা ভেকেট গোন্ধ! হাৰামজাদাই এনেকুৰা ঠাইহে পালেনে?

ঃ ভাই, মনে মনে থাকচোন। ই বোহয় এতিয়াও অহা নাই।

ঃ সুমন্তই কথাৰ লৰচৰ নকৰে বন্ধুহঁত। মই তোমালোকতকৈ আধাঘণ্টাৰ আগত আহিছো। কিন্তু মিঃ ডেন্ ক'ত?—হঠাতে নিচেই কাষতে কোনোবাই কোৱাত তিনিও উচপ খাই উঠিল।

তিনিও লগে লগে পিছলৈ ঘূৰি চালে। সুমন্ত ইতিমধ্যে আহি তিনিওৰে সমুখত উপস্থিত হ'ল।

ঃ মিঃ ডেন্ ক'ত? তেওঁ অহা নাই?—সুমন্তই পুনৰ প্ৰশ্ন কৰিলে।

ঃ নাই, তেখেতে আমাক পঠাইছে।—এজনে ক'লে।

ঃ টকা আনিছা?—সুমন্তই পুনৰ সুধিলে।

ঃ আনিছো।

ঃ দিয়া।

ঃ আগতে ফাইলটো দিয়া; তাৰ পিছত টকা।

ঃ ফাইল দিম। ফাইল নিদিয়াকৈ টকা নলওঁ বন্ধুহঁত! কাইলৈ নিশ্চয় পাৰা। আহা!—সুমন্ত এফালে আগবাঢ়িল।

মিঃ ডেনৰ মানুহ তিনিজনে সুমন্তক অনুসৰণ কৰিলে।

সুমন্ত আগবাঢ়ি গৈ সমুখত থকা লেক্টাৰ্ণৰ ওচৰত থিয় হ'ল। লেক্টাৰ্ণখনৰ ওপৰতে এটা সৰু ব্ৰীফ্কেছ বখা আছিল। সুমন্তই টৰ্চৰ পোহৰত ব্ৰীফ্কেছটো দেখুৱাই ক'লে, ঃ ইয়াতে আছে ফাইলটো; এতিয়া মোক টকাখিনি দিয়া।

ঃ থেংক ইউ সুমন্ত, তুমি বহু কৰিলা আমাৰ কাৰণে।

ঃ স্বীকাৰ কৰাৰ কাৰণে ধন্যবাদ।—সুমন্তই হাঁহি ক'লে।

ঃ স্বীকাৰ কিয় নকৰিম? চিৰকাল আমি তোমাৰ গুণ গাই গাই থাকিম। এতিয়া আৰু তোমাকতো আমাৰ প্ৰয়োজন নাই।—এইবুলি এজনে সুমন্তক পিষ্টল চৌৰালে।

ঃ আৰে, এয়া আকৌ কি? তোমালোক বিশ্বাসঘাতক।

সুমন্তৰ কথাত মানুহকেইজনে হাঁহিলে। কিন্তু সিহঁতৰ হাতৰ পিষ্টল সক্ৰিয় হোৱাৰ পূৰ্বেই অঙ্ককাৰত গীৰ্জাৰ এচুকৰ পৰা অহা পিষ্টলৰ গুলিৰ আঘাতত তিনিও থিতাতে বাগৰি পৰিল।

পিছমুহূৰ্ততে চুচান আৰু অৰিজিত অঙ্ককাৰৰ আঁৰৰ পৰা ওলাই আহি সুমন্তৰ ওচৰত থিয় হ'ল। এজন মৃতকৰ হাতৰ টৰ্চটো তেতিয়াও জুলি আছিল।

ঃ সিহঁতে অনা ব্ৰীফ্কেছটো খুলি চোৱাচোন, কি আছে?—অৰিজিতে ক'লে।

চুচান আগবাঢ়ি গৈ মানুহকেইজনে লগত অনা ব্ৰীফ্কেছটো খুলি চাই ক'লে,
ঃ ইহাতে ইয়াত টকা অনা নাই, কাগজহে আছে।

সুমন্তই ততালিকে পকেটৰ পৰা ম'বাইল ফোনটো উলিয়াই মিঃ ডেনৰ লগত
সংযোগ স্থাপন কৰিলে।

ঃ হেল্লো.....। —আন মূৰৰ পৰা সঁহাৰি আহিল।

ঃ মই মিঃ ডেনক বিচাৰিছোঁ।— সুমন্তই অলপ জোৰেৰে ক'লে কথাবাৰ।

ঃ ময়ে মিঃ ডেন। তুমি সুমন্ত নেকি?

ঃ প্ৰতাৰণা-বিশ্বাসঘাতকতাৰ খেল খেলিবলৈ তুমি আৰু মানুহ নাপালা মিঃ
ডেন! তাৰ মানে তুমি সুমন্তক চিনিবই পৰা নাছিলা। তোমাৰ এই গাহৰি তিনিটাই
সিহঁতৰ কৰ্মৰ ফল ভোগ কৰিলে। মৃতদেহ তিনিটা উঠাই লৈ যাব পাৰা। এয়া
বিশ্বাসঘাতকতা কৰাৰ ফল।

ঃ সুমন্ত শুনাচোন.....।

ঃ মই আৰু তোমাৰ কোনো কথা নুশুনো। তোমাক আৰু ফাইল দিয়া নহ'ব।
এবাৰ যি সুমন্তক বিশ্বাসঘাতকতা কৰে, সুমন্তই দুনাই তাৰ লগত আৰু কোনো সম্পর্ক
নাবাখে। কি ক'লা.....? শুন, মই এতিয়াই তোমাৰ ঘাটিত উপস্থিত হৈ তোমাৰ
মূৰটো থেতেলা কৰি হৈ আহিব পাৰোঁ। তই মোৰ চকু বাঞ্ছি নিলেই নিৰাপদ হৈ
আছ বুলি ভাবিছ নেকি?— সুমন্তই লগে লগে সংযোগ কাটি দিলে।

তাৰ পিছত চুচান আৰু অবিজিতৰ সৈতে বাহিৰলৈ ওলাই আহিল।

ঃ সুমন্ত, তুমি চুচানৰ সৈতে যোৱা।— অবিজিতে ক'লে।

ঃ আৰু তুমি?—সুমন্তই কোতুহলেৰে সুধিলে।

ঃ মই ইয়াতে অলপ সময় অপেক্ষা কৰোঁ। দেখা যাওক, এই মৃতদেহকেইটা
নিবলৈ কোন আহে।—অবিজিতে ক'লে।

ঃ যদি কোনো সমস্যা হয়?—সুমন্তই পুনৰ প্ৰশ্ন কৰিলে।

ঃ নাই, তাৰ বাবে কোনো চিন্তা নকৰিবা। মোৰ একো নহয়। তোমালোক শীঘ্ৰে
যোৱাগৈ।

অবিজিতৰ কথামতে সুমন্ত আৰু চুচান আগবাঢ়িল। অবিজিত সেই ঠাইতে
ৰ'ল।

ঃ আমি এতিয়া ক'লৈ যাই?— গাড়ীত বহি চুচানে সুধিলে।

ঃ মোৰ ঘৰলৈকে সদ্যহতে ব'লা—এইবুলি সুমন্তই গাড়ী ষ্টার্ট কৰিলে।

গাড়ী লগে লগে ঘৰ অভিমুখে আগবাঢ়িল।

ঃ মিঃ ডেনে এতিয়া হয়তো এক নতুন খেল খেলিব।—চুচানে ক'লে।

ঃ ফাইলটো তাৰ হাতত নপৰা পৰ্যন্ত সি একো নতুন খেল খেলিব নোৱাৰে।
কাৰণ যিকোনো প্ৰকাৰে ফাইল তাক লাগেই। মোক শেষ কৰিলে ফাইল পোৱাৰ আশা
তাৰ নিৰ্বাপিত হ'ব।—সুমন্তই ক'লে।

সুমন্তৰ গাড়ীখন গৈ তাৰ ঘৰৰ গেটৰ সমুথত ৰোৱাৰ লগে লগে ছজনমান
মুখাধাৰী ব্যক্তিয়ে হাতত শক্তিশালী বন্দুক লৈ কাৰ্খন ঘৰি ধৰিলে। সুমন্ত আৰু চুচান
পৰম্পৰে পৰম্পৰৰ মুখলৈ চালে।

ঃ গাড়ীৰ পৰা নামা। হাৰী-আপ্।—এজনে গাড়ীৰ খিৰিকীৰে বন্দুকৰ নলীটো
সুমুৱাই সুমন্তৰ মূৰত লগাই দি ক'লে।

ঃ গাড়ীৰ পৰা মই এনেয়েই নামিম ভাই; এইডাল মূৰত লগাই ক'লেহে
হয়নে?—এইবুলি সুমন্ত কাৰ্খনৰ পৰা নামিল।

ঃ হাত ওপৰলৈ তোলা।

ঃ আগতে গেটখন খুলি মোক গাড়ীখন ভৰাই ল'বলৈ দিয়া ভাই! তাৰ পিছত
তোমালোকে যিদৰে ব্যায়াম কৰাব খোজা কৰাই থাকিবা।

ঃ খবৰদাৰ। তোমাৰ গাড়ী ভৰোৱাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। গাড়ীৰ ব্যৱস্থা আমি
কৰিম। হাত ওপৰলৈ তোলা।

অৱশ্যেত সুমন্তই হাত দুখন ওপৰলৈ তুলিলে।

ঃ আপুনিও নামক মেদাম!—এইবাৰ চুচানলৈ চাই মানুহজনে আদেশ দিলে।

বিনা বাক্য ব্যয়ে চুচান গাড়ীৰ পৰা নামিল। ইতিমধ্যে লুকাই থকা ঠাইৰ পৰা
এখন ভেন্ন ওলাই আহি সুমন্তৰ গাড়ীখনৰ কাষতে ৰ'ল।

মুখাধাৰী দস্যুকেইজনে দুয়োকো ঠেলি ঠেলি নি ভেন্খনত উঠালে। মুহূৰ্তৰ
ভিতৰতে ভেন্খন সেই ঠাইৰ পৰা আঁতৰ হ'ল।

ঃ আমাৰ লগত বিশ্বাসঘাতকতাৰ খেল খেলিবলৈ তোমাৰ সাহসতো কম নহয়।
—এজনে সুমন্তক উদ্দেশি ক'লে।

ঃ সাহস? সাহস অৱশ্যে মোৰ আছে। কিন্তু মই বিশ্বাসঘাতক নহয়।
বিশ্বাসঘাতক তোমালোক। তোমালোকৰ সেই বচ মিঃ ডেনে মোক বিশ্বাসঘাতকতা
কৰিছে।

ঃ কোন বিশ্বাসঘাতক হয়, কোন বিশ্বাসঘাতক নহয়, বিচাৰ হ'ব ব'লা।

ঃ ব'লা, মইতো আহিছোৱেই।—সুমন্তই ক'লে।

ତ୍ୟ

ଏଠା ସମୟରେ ଭେନ୍-ଖନ ଗୈ ମିଃ ଡେନର ସାଟିତ ଉପାସିତ ହଲ୍। ସଶସ୍ତ୍ର ଦସ୍ୟଦଲଟୋ ହରମୂରକେ ଭେନ୍-ଖନର ପରା ନାମିଲ ଆରୁ ଚୁଚାନ ଆରୁ ସୁମନ୍ତକେ ନାମିବଲେ ନିର୍ଦେଶ ଦିଲେ । ଦୁଯୋ ନାମିଲ ।

ଦସ୍ୟକେଇଜନେ ସୁମନ୍ତ ଆରୁ ଚୁଚାନକ ଠେଲି ଠେଲି ସମୁଖର ସବଟୋର ଭିତରଲେ ଲୈ ଗଲ୍। କେଇବାଟାଓ କୋଠା ଚେବାଇ ଗୈ ଦଲଟୋରେ ସୁମନ୍ତ ଆରୁ ଚୁଚାନକ ଲୈ ଏଠା ଆହଳ-ବହଲ କୋଠାତ ପ୍ରବେଶ କରିଲେ ।

କୋଠାର ଭିତରତ ସେଇ ସମୟର କୋନୋ ନାହିଲ । କେଇମୁହୂର୍ତ୍ତମାନର ପିଛତେ ଆନ ଏଥନ ଦୁରାରେବେ ମିଃ ଡେନ୍ କୋଠାତ ପ୍ରବେଶ କରିଲେ ଆରୁ କୋଠାତ ଥକା ଏଥନ ଛୋଫାତ ବହି ସୁମନ୍ତଲେ ଚାଲେ । ତାର ପିଛତ ଏଠା ଅନ୍ତୁତ ହାହି ମାବି କ'ଲେ, ରେଲ୍ କାମ, ରେଲ୍ କାମ ମିଃ ସୁମନ୍ତ ରେଲ୍କାମ ।

ସୁମନ୍ତଙ୍କ କୋନୋ ଉତ୍ତର ନିଦି ମିଃ ଡେନର ମୁଖଲେ ଏକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାଇ ବଲ୍ ।

ଃ ଚୋରା, ଏଇ ଶେଷ ନିଶା ମହି ତୋମାର ଅପେକ୍ଷାତେ ବହି ଆହୋ ତୋମାର ଆପ୍ଯାଯନର କାବଣେ । ପିଛେ ତୋମାର ଲଗତ ଏଓଁ କୋନ ? ତୋମାର ଜୀବନ ସହଚର ନହୟତୋ ?—ମିଃ ଡେନେ ହାହି ସୁଧିଲେ ।

ସୁମନ୍ତଙ୍କ ଚୁଚାନଲେ ଚାଲେ । ଚୁଚାନର ମୁଖମଞ୍ଜଳ ଖଣ୍ଡତ ବଙ୍ଗା-ଚିଙ୍ଗା ପରିଲ । ସୁମନ୍ତଙ୍କ ଜାନେ ଯେ ଚୁଚାନର ଥଂ ଉଠିଲେ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ବାନ୍ଦ ହେବାଇ ପେଲାଯ ।

ଃ ଅଲପ ଆଗତେ ତୁମି ବବ ହଂକାର ଦିଛିଲା ସୁମନ୍ତ ! ଏତିଯା ସେଇ ହଂକାର କ'ତ ? —ମିଃ ଡେନେ ଇତିକିଙ୍କର ହାହି ମାବି ପ୍ରଶ୍ନ କରିଲେ । ସୁମନ୍ତ ନୀବରେଇ ବଲ୍ ।

ଃ ତୁମି ମୋର ଆଜି ଆକୋ ତିନିଜଙ୍କ ହତ୍ୟା କରିଲା !

ଃ ଆରଶ୍ୟକ ହଲେ ମହି ଗୋଟେଇ ଦଲଟୋକେ ହତ୍ୟା କରିମ ।—ସୁମନ୍ତଙ୍କ ଖଣ୍ଡରେ କ'ଲେ ।

ଃ ସେଇଥିନି ସମୟ ଆରୁ ତୋମାକ ଦିଯା ନହିଁ ବାଚାଧନ ! ଫାଁଚୀର ଜୟା ତୁମି ନିଜ ନିଜର ଡିଙ୍ଗିତ ପିନ୍ଧି ଲୈଛା । ଭାଲେଇ ହଲ୍, ତୋମାର ଲଗତେ ତୋମାର ପତ୍ନୀ ନେ ପ୍ରେମିକାଓ ଧରା ପରିଲ । ଏତିଯା ଫାଇଲଟୋ ପାଲୋ ଯେତିଯା ତୋମାକ ମହି ଯିକୋନୋ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଶେବ କରିମ ।—ମିଃ ଡେନେ କ'ଲେ ।

ଃ ଫାଇଲ ? ଫାଇଲ କ'ତ ପାଲାହେ ମିଃ ଡେନ୍ ?—ସୁମନ୍ତଙ୍କ ଆଚରିତ ହୈ ସୁଧିଲେ ।

ମିଃ ଡେନେ ମୁଖାପିନ୍ଧା ସଂଗୀକେଇଜନଲେ ଚାଲେ ।

ଃ ନାଇ ବଚ, ଆମି ଫାଇଲଟୋ ଏତିଯାଓ ପୋରା ନାଇ । ଇ ସବଲେ ଆହୋତେ ଲଗତ ଫାଇଲଟୋ ଲୈ ଅହା ନାଇ ।

ঃ কি?— মিঃ ডেনে খঙ্গত চিএওৰি উঠিল।

ঃ হয় বচ!—এজনে তলমূৰকৈ ক'লে।

ঃ মোক ইমান কেঁচা বুলি ভাবিছা মিঃ ডেন?—সুমন্তই হাঁহিলে।

ঃ ঠিক আছে। ফাইল তুমি নিজেই আনি দিব লাগিব সুমন্ত! এতিয়া মই তোমালোকৰ যেই সেই এজনকহে যাবলৈ দিম। এজন মোৰ ওচৰত জামিন স্বৰূপে থাকিব। কাইলৈ সন্ধ্যাৰ ভিতৰত ফাইলসহ তোমালোকৰ নেতা অবিজিত ইয়াত উপস্থিত হ'ব লাগিব। তোমালোকে মোক অকৰ্মণ্য বুলি ভাবিছানেকি? তোমালোক প্ৰকৃততে যে ‘ছিক্রেট এজেণ্ট-০০০’-ৰ সদস্য সেই কথা মোৰ আৰু জানিবলৈ বাকী নাই।

এনেতে মিঃ ডেনৰ দুজন মানুহ কোঠাটোৰ ভিতৰলৈ উধাতু খাই অহাদি সোমাই আহিল।

তাকে দেখি মিঃ ডেনে আচৰিত হৈ সুধিলে, ঃ কি হ'ল? এনেদৰে হিল-দ'ল ভাঙি ক'ব পৰা আহিছ তহ্বত? মোকো উৰুৱাই লৈ যাবি নেকি?

ঃ বচ, আমি সেই গীৰ্জাটোৰ পৰা আমাৰ সংগীকেইজনৰ মৃতদেহকেইটা সংগ্ৰহ কৰিব নোৱাৰিলো। তাত কোনোবা আছে।

ঃ কোনোবা আছে? হেৰ' তহ্বতৰ লগৰ তিনিটাৰ মৃতদেহ তিনিটা আছে। আৰু কি আছে? তাকে ক'বলৈ একেবাৰে ক'ব নোৱা হৈ আহিছ? মুৰ্খবিলাক!

ঃ নহয় বচ, আমি তিনিজন তালৈ গৈছিলো। কিন্তু হঠাৎ এজন গীৰ্জাৰ ভিতৰতে অদৃশ্য হৈ গ'ল।

ঃ একেবাৰে থাৰ্ডক্লাছ ভূতৰ কাহিনী শুনাইছ। মূৰ্খহ্বত, কোন অদৃশ্য হৈ গ'ল?
— মিঃ ডেনে চিএওৰি উঠিল।

ঃ ডেনিচ।

ঃ ডেনিচ গৈ তাত ভেনিচ হৈ গ'ল? হেৰ' সেই ভীমহেন চেহেৰাৰ মানুহটো কেনেকৈনো ভেনিচ হৈ গ'ল। তাৰ নোম এডালো নাপালিনে?— খন্তেক থমকি বৈ
মিঃ ডেনে পুনৰ ক'লে, ঃ মই এই বুজিছো। এইবোৰ সকলো ইয়াৰে চাল।—এইবুলি
সুমন্তলৈ চাই মিঃ ডেনে খঙ্গেৰে সুধিলে, ঃ এইটো তই মোৰ লগত কি চাল খেলিল?
তোক মই.....।—খঙ্গতে দাঁত কৰচি মিঃ ডেনে ফুলদানী এটাকে টেবুলৰ পৰা তুলি
সুমন্তলৈ লক্ষ্য কৰি দলিয়াই দিলে।

সুমন্তৰ মূৰৰ ওপৰেদিয়েই ফুলদানীটো পাৰ হৈ গ'ল।

ঃ মিঃ ডেন্ বাৰম্বাৰ সকিয়াই দিয়া সত্ত্বেও তুমি মোৰ লগত বিশ্বাসঘাতকতা

করিলা। মই আগতেই জানিছিলো যে তুমি তেনে ধৰণৰেই এক নিকৃষ্ট প্ৰাণী। তুমি তোমাৰ চুক্তি মতে কাম কৰা হ'লে এই বিপদ কেতিয়াও নহ'লহেঁতেন।—সুমন্তই ক'লে।

ঠিক সেই সময়তে নিশকতীয়া, বহুদিনীয়া কঢ়া, অথৰ্ব মানুহৰ দৰে এজন ব্যক্তি কোঠাটোলৈ সোমাই আহিল। কাপোৰ-কানিৰ অৱস্থাও জৰাজীৰ্ণ।

ঃ এইটো আকৌ কোন? হেৰ' মোৰ কোঠাত এই শেষ নিশা ভিক্ষাৰীটো সোমাবলৈ পালে কেনেকৈ? ইয়াক এতিয়াই বাহিৰ কৰ।

ঃ এইটো ভিক্ষাৰী নহয় বচ! ই ডেনিচ!—এজনে ক'লে।

ঃ ডেনিচ!—মিঃ ডেনে আচৰিত হৈ উচ্চাৰণ কৰিলে।

ডেনিচে কিবা উত্তৰ দিয়াৰ পূৰ্বেই মাটিত ধাচকৈ বাগৰি পৰিল আৰু কেঁকাৰলৈ ধৰিলে।

ঃ এই, এইডালক এতিয়াই মোৰ আগৰ পৰা উঠাই লৈ যা। ইয়াত মোক তাৰ বিজয়ী মুখখন দেখুবাবলৈ আহিছে। ই হেনো গীৰ্জাঘৰৰ ভিতৰত অদৃশ্য হৈ গৈছিল! অদৃশ্য হৈ এই অৱস্থাহে হ'লনে? ইয়াৰ হাড় বুলিবলৈ নায়েই হ'বলা। গোটেইবোৰ ভাঙ্গি পেলাইছে। যদি দুডালমান নভঙ্গকৈ আছে, তেন্তে বাহিৰলৈ নি মৰিয়াই ভাঙ্গি পেলা।

দুজন আগুৰাই আহি ডেনিচক উঠাই লৈ গ'ল। ডেনিচে যাওঁতে আৰ্তনাদ কৰি গ'ল।

ঃ এয়াই অৰিজিতৰ কাম।—সুমন্তই হাঁহি ক'লে।

ঃ তেন্তে এইবাৰ মোৰ কাম চোৱা।—এইবুলি মিঃ ডেনে সুমন্তক উদ্দেশি ক'লে, মই তোমাক চৌৰিছ ঘণ্টাৰ বাবে এৰি দিছো। তুমি উভতি আহা বা নাহা সেয়া তোমাৰ ওপৰত কথা। যদি তুমি চৌৰিছ ঘণ্টাৰ ভিতৰত ফাইল লৈ উভতি নাহা তেন্তে এইগৰাকী যুৰতীৰ অৱস্থা কি হ'ব পাৰে এবাৰ ভাবি চাবা। এইবাৰ তোমাৰ লগত মই কোনো ধৰণৰ চাল খেলিবলৈ চেষ্টা নকৰো সুমন্ত! তুমি এতিয়া তোমাৰ পাবলগীয়া দুই লাখ টকাৰ কথাও মনৰ পৰা ভাগ কৰা।

ঃ মই কি কৰিব লাগিব?—সুমন্তই সুধিলে।

ঃ ক'লো দেখোন! মোক ফাইল লাগে, ফাইল। চৌৰিছ ঘণ্টাৰ ভিতৰত মই সেই ফাইল পাব লাগিব।—এইবুলি মিঃ ডেনে দলৰ এজনলৈ চাই সুধিলে, ঃ ইহঁতৰ হাতৰ পিষ্টল বন্দুকবোৰ কি হ'ল?

ঃ সেইবোৰ বৰ্তমান আমাৰ হাতত।—মানুহটোৱে ক'লে।

ঃ তেন্তে তাক যাবলৈ দিয়া। চৌবিছ ঘণ্টাৰ ভিতৰত সি উভতি আহিব।
 ঃ ফাইল অনাৰ পিছত?—সুমন্তই পুনৰ সুধিলে।
 ঃ সেই বিষয়ে এতিয়াই চিন্তা কৰি কি লাভ? ফাইল অনাৰ পিছত মুক্তি।
 — মিঃ ডেনে উত্তৰ দিলে।

ঃ একেবাৰে এই পৃথিৱীৰ পৰাই মুক্তি নেকি?

ঃ ফাইল নাপালে সেয়ে হ'ব।—মিঃ ডেনে ক'লে।

ঃ ফাইল পালে যে নহ'ব তাৰ কোনো নিশ্চয়তা আছে নেকি?

ঃ নিশ্চয়তা-অনিশ্চয়তাৰ কথা পিছত হ'ব। তোমাক এতিয়া চৌবিছ ঘণ্টাৰ বাবে মুক্তি দিয়া হ'ল, তুমি গৈ ফাইল লৈ আহা। পুলিচত জনোৱা বা সদলবলে আহি মোৰ ঘাটি আক্ৰমণ কৰা এইবোৰ বুদ্ধি যেন মনলৈ নানা। লাভ একো নহ'ব।

মিঃ ডেনৰ দলৰ লোক দুজনে সুমন্তক বাহিৰলৈ লৈ গ'ল।

মিঃ ডেনে এইবাৰ চুচানলৈ চালে। চুচানেও এক দৃষ্টিৰে চাই ৰ'ল মিঃ ডেনলৈ। চুচানৰ দুকায়ে দুজন লোক থিয় হৈ আছিল। দুয়োৱে হাতত দুটা বন্দুক।

ঃ কপহী, তোমাৰ নামটো কি?— মিঃ ডেনে চুচানক উদ্দেশি সুধিলে।

ঃ মোক নামটো জানি কি লাভ হ'ব?—চুচানে ক'লে।

ঃ লাভ?—মিঃ ডেনে হাঁহিলে, ঃ সকলো কামেই লাভৰ কাৰণে কৰা নহয়। নামটো ক'লে তোমাৰ কিবা লোকচান হ'ব নেকি?

ঃ নামেৰে কি হ'ব মিঃ ডেন! মোক সকলোৱে কামেৰেহে চিনে। এয়া চোৱা।—কথা শেষ নো হওঁতেই চুচানে ক্ষিপ্তাৰে কেৰাটোৰ ক্ৰিয়াৰে কাষৰ দস্যৰ দুটাক এনেদৰে আঘাত কৰিলে যে দুয়োটা লগে লগে মজিয়াত বাগৰি পৰিল।

চুচানে ততালিকে এটাৰ হাতৰ পৰা বন্দুকটো লৈ আনটো সদ্যৰ ষ্টেনগানটো ভৱিৰে গোৰ মাৰি দূৰলৈ ঢেলি দিলে।

মিঃ ডেন্ হতভন্ন হ'ল। পিছমুহূৰ্ততে সমুখৰ টেবুলখনৰ ড্ৰয়াৰটো খুলিব খোজা দেখি চুচান একে জাঁপে মিঃ ডেনৰ ওচৰত থিয় হৈ সজোৱে মূৰত বন্দুকেৰে আঘাত কৰিলে। মিঃ ডেন্ লগে লগে অজ্ঞান হৈ পৰিল।

ইতিমধ্যে পৰি যোৱা দস্য দুটা থিয় হোৱা দেখি চুচানে বন্দুক টোৱাই আদেশ দিলে, ঃ খবৰদাৰ, পলাবলৈ চেষ্টা কৰিলে দেহা থকা-সৰকা হৈ যাব। ওপৰলৈ হাত তুলি বেৰৰ ফালে মুখ কৰি সৌ চুকটোত গৈ থিয় হ'।

এনেতে কাৰোবাৰ খোজৰ শব্দ শুনি চুচান ততালিকে আগুৱাই গৈ দুৰাবৰ কাষত লুকাই ৰ'ল। খন্তেক সময়ৰ পিছতে দুজন লোক সোমাই আহিল। লগে লগে

চুচানে পিছফালৰ পৰা বন্দুক টোৱাই আদেশ দিলে, : হাত ওপৰলৈ তোল।

দস্যু দুটা হতভম্ব হ'ল। এটাই ঘূৰি চাৰ খোজোঁতেই চুচানে বন্দুকেৰে তাৰ মূৰত সজোৰে আঘাত কৰিলে। সি থিতাতে বাগৰি পৰিল।

আনটোৱে সভয়ে হাত দুখন ওপৰলৈ তুলিলে। চুচানে দুয়োৰে পৰা বন্দুক দুটা কাঢ়ি ল'লে। দুয়োটাকে আগৰ দুটাৰ সৈতে কোঠাৰ চুকত বেৰৰ ফালে মুখ কৰি হাত দুখন ওপৰলৈ তুলি থিয় হ'বলৈ আদেশ দিলে। দুয়ো আদেশ মানি আগবাঢ়িল।

: এনেকৈ নহয়; খৰধৰ কৰ।—চুচানে এটাৰ বাজহাড়ত বন্দুকৰ কুন্দাৰে সজোৰে আঘাত কৰিলে। সি আৰ্তনাদ কৰি উঠিল।

দুয়োটা গৈ কোঠাৰ চুকত থিয় হোৱাৰ পিছত চুচান পুনৰ গৈ মিঃ ডেনৰ ওচৰত থিয় হ'ল।

তাৰ পিছত চুচানে পিঞ্জি থকা ঘড়ীটোৰ গুপ্ত এণ্টেনাৰডাল টানি উলিয়াই অৰিজিতৰ লগত সংযোগ স্থাপন কৰি থূলমূলকৈ সকলো কথা বিৱৰি ক'লৈ। আৰু শীঘ্ৰেই ঘটনাস্থলীলৈ মাতি পঠালে।

কিছুসময়ৰ পিছতে মিঃ ডেনে জ্ঞান ঘূৰাই পালে। মূৰ তুলি উৎকঢ়িত হৈ ইফালে-সিফালে চাওঁতেই কাষতে থিয় হৈ থকা চুচানক দেখি আতংকত চিএওৰি উঠিল, : আই ঔ, এই ডাইনীজনী আছেই দেখোন ঔ।—মিঃ ডেনে আকৌ অজ্ঞান হোৱাৰ ভাও ধৰিলে।

: মিঃ ডেন্ হৈছে আৰু উঠা।—চুচানে মাত লগালে, : মই আগতেই কৈছিলো যে কথাৰে নহয়, কামত হে মোৰ পৰিচয়। তোমাৰ এই খোৱাৰ গাহৰিবোৰক এ-কে-৪৭, এ-কে-৫৬ আদি শক্তিশালী বন্দুক-পিষ্টল হাতত তুলি দিলেই তুমি শক্তিশালী নোহোৱা মিঃ ডেন্! ইহঁতৰ আচল বস্তুটোৱেই নাই,— সেইটো হৈছে মগজু। মগজু থাকিলে বন্দুক-পিষ্টল নহ'লেও হয়। এতিয়া তোমাক কি কৰা উচিত, কোৱা?

: নাই নাই; মই তোমাক মুক্তি দিছো। তুমি যাব পাৰা। তুমি মুক্ত।—মিঃ ডেনে মুখখন হঁহাৰ দৰে কৰি ক'লৈ।

: মইতো মুক্ত হৈয়েই আছো মিঃ ডেন্! বন্দী তুমিহে। খন্দেক পিছতে তোমাৰ ফাইল লৈ অৰিজিত আৰু সুমন্ত আহি এইখিনি পাবহি। তোমাৰ দলৰ গাহৰিবোৰক কৈ দিয়া, কোনোৱে যাতে তেওঁলোকৰ ওপৰত গুলি নচলায়। যদি মই গুলিৰ শব্দ শুনিবলৈ পাওঁ, লগে লগে তোমাৰ মূৰটোও থেঁতেলা হৈ যাব।

: নাই নাই, গুলি কোনোৱে নচলায়। মই এতিয়াই আটাইকে আদেশ দিম। —মিঃ ডেনে ক'লৈ।

ঃ ধন্যবাদ মিঃ ডেন্! বাকী কথা তুমি আমাৰ নেতা অৰিজিতৰ লগতে পাতিব।
মই কামতহে পার্গত, কথাত নহয়।—চুচানে ক'লে।

মিঃ ডেনে কলিং বেলৰ চুইচত হাত দিলে। কেইমুহূর্তমানৰ ভিতৰতে এজন
গার্ড সোমাই আহিল।

ঃ হেৰো খোৱাৰ গাহৰি, মোৰ আটাইবোৰ মানুহকে জনাই দে যে অলপ সময়ৰ
পিছতে অৰিজিত আৰু সুমন্ত নামৰ মানুহ দুজন ফাইল লৈ মোৰ ওচৰলৈ আহিৰ।
কোনোৱেই যাতে গুলি নচলায়। বুজিলিনে?

ঃ বুজিলো বচ।

ঃ তেন্তে যা। ইয়াত মোৰ অৱস্থা চাই লাভ নাই তোৰ। এইজনী সাধাৰণ
ছোৱালীয়ে তহ্তৰ বচৰ অৱস্থা কি কৰিলে দেখিলি? কি চাই আছ খোৱাৰ গাহৰি?
বেগতে যা।

মানুহটো লগে লগে ওলাই গ'ল।

সাত

কিছুসময়ৰ পিছতে অৰিজিত আৰু সুমন্ত আহি সেই ঠাইত উপস্থিত হ'ল।
চুচানে স্বষ্টিৰ নিশ্বাস এৰিলে।

ঃ ধন্যবাদ চুচান, মই কিন্তু তোমাৰ কাৰণে চিন্তা কৰিবলগীয়া হৈছিল।—সুমন্তই
ক'লে।

ঃ নাই, মই বিশেষ চিন্তা কৰা নাছিলো। কাৰণ মই বুজিছিলো যে মই অকলেই
ইহ্তৰ বাবে যথেষ্ট।—চুচানে হাঁহি ক'লে।

ঃ পিছে মিঃ ডেন্, কোৱা এতিয়া তোমাক কি কৰা উচিত হ'ব?—অৰিজিতে
প্ৰশ্ন কৰিলে।

ডেনে কোনো উত্তৰ নিদিলে।

ঃ ৰাতিপুৰা হৈ আহিল। তোমাৰ লগতে আমাৰো ব্ৰেকফাষ্টৰ ব্যৱস্থা কৰা মিঃ
ডেন্! লগে ভাগে খাওঁ।—অৰিজিতে পুনৰ ক'লে।

ঃ নিশ্চয়। কিন্তু সেই ফাইলটো আনিছানে নাই? সেই ফাইলটো মোক দিয়া,
মই তোমালোকৰ সকলো চাহিদা পূৰণ কৰিম।— মিঃ ডেনে সুধিলে।

ঃ ফাইলটো আনিছো। আগতে ব্রেকফাস্টটো কবি লওঁ ব'বা।

মিঃ ডেনে তেওঁর মানুহবোৰক শীঘ্ৰেই ব্রেকফাস্ট তৈয়াৰ কৰিবলৈ নিৰ্দেশ দিলে। অৰিজিত, সুমন্ত, চুচান তিনিও হাত-মুখ ধূই ল'লে। মিঃ ডেনকো সুবিধা দিয়া হ'ল।

এটা সময়ত আটায়ে গৈ মিঃ ডেনৰ সৈতে ডাইনিং টেবুলত বহিল। খোৱা বস্তুৰে টেবুল ভৰাই বখা আছিল।

ঃ ধন্যবাদ মিঃ ডেন! তোমাৰ আপ্যায়নত আমি মুঞ্চ হৈছো। কিন্তু আগৰ দিনৰ মানুহে কয়, ‘বাছি খাবা জাগি শুবা’। আৰু এষাৰ কথা আছে,— শক্ৰৰ ঘৰত আমৃতো নাথাবা। এতিয়া আমি এইবোৰ খানা নিঃসন্দেহে কেনেকৈ খাওঁ?

ছি ছি, এয়া আপুনি কি কৈছে?—মিঃ ডেনে মাত লগালে, ৎ এনে কাম মই অস্ততঃ নকৰোঁ। আপোনালোকক খাবলৈ দিয়া খানাকেতো ময়ো খাম। চাহখিনিও একেটা পাত্ৰৰ পৰাই বাকি লোৱা হ'ব। সেইদৰে পানীও।

ঃ ধন্যবাদ। তেন্তে আৰম্ভ কৰক।

আটায়ে খাবলৈ আৰম্ভ কৰিলে।

ঃ তুমি প্ৰথমতেই আমাৰ লগত হাত মিলোৱা উচিত আছিল মিঃ ডেন! অযথা কিয় আমাক জোকাই ল'লা? সুমন্তৰ দাবীমতে টকাখিনি পূৰ্বে দি দিয়া হ'লে তোমাৰ ইমান বিপদ কেতিয়াও নহ'লহেঁতেন।— খোৱাৰ টেবুলত অৰিজিতে ক'লে।

মিঃ ডেনে কোনো উত্তৰ নিদিলে।

ঃ তুমি হেনো পূৰ্বতে গুৱাল অৰ্থাৎ গাখীৰ বেপাৰী আছিলা?—অৰিজিতে সুধিলে।

ঃ হয়। আগতে চাইকেলত লৈ গাখীৰ বেচিছিলো, এতিয়া মই এখন ডাঙৰ ডায়েৰী ফাৰ্মৰ মালিক। মোৰ ডায়েৰীৰ বিভিন্ন বস্তু দেশৰ নানা ঠাইলৈ পঠিয়াওঁ। —গৰ্বিত সুৰেৰে ক'লে মিঃ ডেনে।

ঃ সেয়াতো বৰ ভাল ব্যৱসায় আছিল; কিন্তু তাৰ লগত এনে নিকৃষ্ট অঙ্ককাব জগতৰ কামবোৰ সানি-পোটকি কিয় পেলালা?

মিঃ ডেনে এইবাবো কোনো উত্তৰ নিদিলে।

ঃ তুমি এনে এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ ফাইল লৈ কি কৰিবা? নিশ্চয় এইটো তোমাৰ প্ৰয়োজন নাই! তুমি আনৰ কাৰণে এই ফাইলটো সংগ্ৰহ কৰিছা। কাৰ কাৰণে, সঁচা কথা কোৱা।—অৰিজিতে প্ৰশ্ন কৰিলে।

ঃ এই ফাইল পৰহিলৈ মই আমাৰ ছীফৰ হাতত তুলি দিব লাগিব।—মিঃ ডেনে ক'লে।

ঃ ছীফ? ছীফ আকো কোন?—কৌতুহলেরে অবিজিতে সুধিলে।

ঃ এজন আমেরিকান, বেভারেণ্ড মিঃ ভি. চি।

ঃ বর্তমান ক'ত আছে?

ঃ সেয়া আপোনালোকে নেজানিলেনো ক্ষতি কি?—মিঃ ডেনে সুধিলে।

ঃ ক্ষতি আমাৰ একো নাই; কিন্তু তোমাৰ হ'ব পাৰে।—অবিজিতে হাঁহি ক'লে।

ঃ বর্তমান কলিকতাত আছে। ছেট্পল চাৰ' যাজক আছিল। তেৱেঁ তোমাক লগ পাবলৈ অতিশয় উৎকঢ়িত হৈ আছে অবিজিত!—মিঃ ডেনে ক'লে।

ঃ কিছু কাৰণে?

ঃ তুমি আমাৰ দলৰ হৈ কিছু কাম কৰি দিব পাৰিলাহেঁতেন। তোমাৰো লাভ আমাৰ দলৰো লাভ। এই পৰিকল্পনা আমাৰ অনেক দিনৰে আছিল।—এই বুলি মিঃ ডেনে অবিজিতৰ মুখলৈ চাই ৰ'ল।

ঃ মিঃ ডেন, তুমি আৰু তোমাৰ ছীফৰ সেইবোৰ চিন্তা বাদ দিয়া। মোৰ ব্যৱসায় স্বাধীন, কামো স্বাধীন। যি কৰো নিজেই কৰো। অৱশ্যে তোমালোকৰ দলক যদি সততাৰ মাজেৰে কিবা কৰি দিব লাগে কোৱা!

ঃ কিন্তু এনেদৰে তুমি কিমান টকা উপার্জন কৰিবা? ইমান ডাঙৰ এটা সংস্থা এনেদৰে কিমান দিন চলাবা?

ঃ মোৰ কথা বাক তুমি পিছতো চিন্তা কৰিবা মিঃ ডেন! সদ্যহতে নিজৰ কথাকে ভাবা। তুমি সম্প্রতি কি অৱস্থাত আছা, এইকথা এবাৰ ভাৰি চাইছান?

অবিজিতৰ কথা শুনি মিঃ ডেনে হাঁহি এটা মাৰি ক'লে, ঃ মোৰ কথা চিন্তা কৰি মৰিছা কিয় অবিজিত? কোনো পুলিচেই মোক ইয়াত ধৰিবলৈ নাহে। সকলোৱেই জানে যে মই এজন বৃহৎ ডায়েবী ফাৰ্মৰ মালিক। পুলিচ কনিষ্ঠবলৰ পৰা আদি কৰি কমিছনাৰ, গৃহমন্ত্ৰী সকলোকে মই টকাৰে কিনি ৰাখিছো। এতেকে মোৰ ক্ষতি কৰিব পৰা লোক চৰকাৰৰ বিভাগত নাই।

অবিজিতে সুমন্ত আৰু চুচানলৈ চালে। ঃ এওঁ আমাৰ দেশৰ এক মূল্যবান বৃত্ত। —সুমন্তই ক'লে।

ঃ এওঁৰ নাম যুগমীয়া কৰি ৰাখিবলৈ আমিৱেই কিবা এটা ব্যৱস্থা কৰিব লাগিব। —চুচানে ক'লে।

ঃ তেন্তে তুমি আমাৰ দলৰ জটিল কামকেইটা কৰি নিদিয়া?—খোৱাৰ পৰা মূৰ তুলি কেৰাহিকে অবিজিতলৈ চাই মিঃ ডেনে পুনৰ সুধিলে।

ঃ এইবিষয়ে মোক দ্বিতীয়বাৰ নোকোৱাই ভাল মিঃ ডেন! যাহক, তোমাৰ কাৰু

তথা দললৈ মোৰ শুভকামনা থাকিল। মিঃ ভি. চি.ক মোৰ কৰা ক'বা। কেতিয়াবা আৱশ্যক হ'লৈ মই সহায়ৰ হাত নিশ্চয় আগবঢ়াম। এতিয়া এই ফাইলটোৰ বাবে তোমাৰ পৰা দুই লাখ টকা ল'ব লগা হোৱাৰ বাবে দুখিত। যিটো ফাইলৰ বাবে তুমি পঞ্চাশ হাজাৰ টকা দিয়া হ'লেই হ'লহেতেন, তোমাৰ দোষৰ বাবেই তুমি দুই লাখ ভৰিলা।—অবিজিতে কথাম্বাৰ কোৱাৰ লগে লগে মিঃ ডেনৰ মুখখন গন্তীৰ হৈ পৰিল।

ইতিমধ্যে ব্ৰেকফাষ্ট শেষ কৰি আটায়ে আন এটা কোঠালৈ আহিল।

অবিজিতৰ আদেশত মিঃ ডেনে দুই লাখ টকা এটা ব্ৰীফ্কেছত ভৰাই অবিজিতৰ হাতত তুলি দিলে।

ঃ মই এটা কথা বুজি নাপালো অবিজিত!—মিঃ ডেনে ক'লে।

ঃ কি কথা?—অবিজিতে সুধিলে।

ঃ তোমাৰ ‘ছিক্রেট এজেণ্ট ০০০’-ই তো দেশৰ হৈ কাম কৰা, দেশৰ জনগণৰ হৈ কাম কৰা। অথচ তুমি এয়া দেশ বিৰোধী কাম এটা কিয় কৰিলা?

মিঃ ডেনৰ কথা শুনি অবিজিতে এটা বহস্যুগ্ময় হাঁহি মাৰিলে। আৰু তাৰ পিছত ধীৰ কঢ়েৰে ক'লে, ৎ এই কথা বুজি পাবলৈ আপুনি আকৌ এবাৰ জন্ম ল'ব লাগিব মিঃ ডেন।

হাঁহি হাঁহি তিনিও মিঃ ডেনৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি আহিল

*

*

*

ঃ মিঃ ডেনৰ কথাৰ পৰা কি বুজিলা?—বাটত অবিজিতে সুধিলে।

ঃ পুলিচে মিঃ ডেনৰ বিষয়ে সকলো কথা জানিও চকু মুদি আছে।—সুমন্তহই ক'লে।

ঃ পুলিচক ইহাতে টকাৰে কিনি বাখিছে। দেশখন ইহাতে এনেদৰে বিদেশীৰ ওচৰত বেচিবলৈ ওলাইছে, দেশত সন্দ্রাসবাদৰ সৃষ্টি কৰিছে, অথচ আমাৰ নেতাহাঁত চকু মুদি বহি আছে। আমিয়েই ইহাতৰ বিচাৰ কৰিব লাগিব।

ঃ ইহাতক একেবাৰে শেষ কৰি দিয়াই ভাল। কাৰণ এনে বিহুৰ সঁচ নিজেই ধৰংস কৰিব লাগে।—চুচানে ক'লে।

ঃ পৰহিলৈ মিঃ ভি. চি.। আহিব। তাৰ বাবে সাজু হোৱা। আমি কেনেদৰে কি কৰিব লাগিব বহি ভালদৰে আলোচনা কৰিব লাগিব। চিৰকালৰ বাবে শেষ কৰিব লাগিব ইহাতৰ নথ-ইষ্টাৰ্ণ মিছন।—অবিজিতে ক'লে।

ঃ এই অপাৰেচনত আমি নিশ্চয় সফল হ'ম। চাই থাকা, ক'তো একো বাধা নাপাওঁ।—সুমন্তহই ক'লে।

ঃ আচলতে মিঃ ডেন্ মানুহটো যিমান চতুর সিমান মূর্খ। তাৰ মূৰ্খামিয়েই আমাৰ কামবোৰ অধিক সুচল কৰি তুলিছে।—চুচানে ক'লে।

ঃ মানুহটোৰ শিক্ষা-দীক্ষা একেবাৰে নাই। এতেকে তেনেকুৱা হ'বই।—অৰিজিতে হাঁহি ক'লে।

আঠ

দুই তাৰিখ। পুৱাৰ পৰাই মিঃ ডেনৰ গাত তৎ নাই। নিশালৈ কলিকতাৰ পৰা মিঃ ভি. চি. আহিব। আজি মিঃ ডেনে মিঃ ভি.চি.-ৰ হাতত ফাইল গটোৱাৰ অস্তিম দিন।

ফাইলটো সংগ্ৰহ কৰাত যেনিবা মিঃ ডেন্ সফল হ'ল। কিন্তু ইয়াৰ বিনিময়ত তেওঁৰ অপূৰণীয় ক্ষতি হ'ল। দলৰ কেইবাজনো মানুহ নিহত হ'ল অৰিজিত আৰু তেওঁৰ দলৰ হাতত। টকা দুই লাখো নিলে। নাই, এই অৰিজিতক যিকোনো প্ৰকাৰে এসেকা দিবই লাগিব। অৰিজিতৰ বিষয় লৈ আজি ভি.চি.ৰ লগতো আলোচনা কৰিব।

ব্ৰীফ্কেছৰ ভিতৰৰ পৰা কেইবাবাৰো ফাইলটো উলিয়াই চালে মিঃ ডেনে। এইটো হাতত লৈ ভি.চি. য়ে কিমান আনন্দিত হ'ব! তেওঁক যে কিমান ধন্যবাদ জনাব!

দিনটো এইবোৰ কথাকে গুণা-গঁথা কৰি মিঃ ডেনে পাৰ কৰি দিলে। অৱশ্যেত যাত্ৰাৰ মুহূৰ্ত আহি উপস্থিত হ'ল।

মিঃ ডেনে হাতত ব্ৰীফ্কেছটো লৈ ঘৰৰ ভিতৰৰ পৰা ওলাই আহিল। গাড়ী সাজু হৈয়েই আছিল। মিঃ ডেন্ গাড়ীত উঠি বহাৰ লগে লগে চালকে গাড়ী ষ্টার্ট দিলে। লগে লগে মিঃ ডেনৰ দেহৰক্ষী দুজনো উঠিল।

গাড়ী সৌ-সৌৱাই আগবাঢ়িল।

ঃ যাহক, আজি মোৰ মূৰৰ পৰা ডাঙৰ বোজা এটা দূৰ হ'ব।—বাটত মিঃ ডেনে ক'লে।

ঃ কিন্তু সেই পায়ঙ্কেইটাক এনেয়ে এৰি দিবনে বচ?—এজন দেহৰক্ষীয়ে সুধিলে।

ঃ কোন পায়ঙ্কেইটাৰৰ কথা কৈছ,—মিঃ ডেনে ওলোটাই সুধিলে।

ঃ সেই সুমন্তনে কি নাম.....।

ঃ হেব', এতিয়া সেইবোৰ নাম উচ্চাৰণ কৰি মাৰিছ কিয়? সেইকেইটাৰ ছাঁটোৱেও যেন নাপাওক, তাকে কামনা কৰ। তহ্তে সিহ্তৰ কিবা কৰিব পাৰিবি? হেব' সাধাৰণ এজনী ছোৱালীয়েই দেখোন তহ্ত গোটেইজাককে নচুৱাই হৈ গ'ল। মোৰ তপা মূৰতো তবলা বজাই গ'ল। কিবা কৰিব পাৰিলি? হাতত বন্দুকডাল লৈ মোৰ সোঁৰে-বারেঁ কাঠৰ পুতলাৰ দৰে থিয় হৈ থাকিলৈ নহয়; অলপ কায়দা-কচৰৎ শিক। সেই ছোৱালীজনীৰ দৰে জঁপিয়াই-লথিয়াই শূন্যতে খেল দেখুৱাবলৈ শিক।— পিছমুহূৰ্ততে মিঃ ডেনে চালকলৈ চাই চিএওবি উঠিল, ঃ হেব' মাউৰত মৰা, গাড়ী ক'লৈ লৈ গৈ আছ'? নদীত পৰি মৰগৈ নেকি? বেক্ কৰ বেক্ কৰ; আৰু বাওঁফালে ঘূৰা।

চালকে লগে লগে গাড়ীখন বেক্ কৰি বাওঁফালে যোৱা পথ এটা দেখি সেই ফালেই আগবঢ়াই লৈ গ'ল।

ঃ এইফালে মই আগতে অহা নাই।—চালকে ক'লৈ।

ঃ নালাগে আহিব; ব'ল, গৈ থাক।

ঃ এই বাটটোনো ক'লৈ গৈছে, বচ?—চালকে পুনৰ সুধিলৈ।

ঃ হেব' তোক ইমান কথা কেলৈ? এইটো শ্বশানলৈ যোৱা বাট। ব'ল, পোনে পোনে চিতাত উঠিব পাৰিবি।—মিঃ ডেনে ভেকাহি মাৰি ক'লৈ।

কিছু দূৰ আগবঢ়াৰ পিছত মিঃ ডেনে গাড়ীখন বখাবলৈ নিৰ্দেশ দিলৈ। গাড়ী ৰোৱাৰ লগে লগে আটায়ে গাড়ীৰ পৰা নামিল। মিঃ ডেন্ত হাতত ব্ৰীফ্কেছটো লৈ নামিল।

আলিবাটৰ পৰা সোঁফালে ফাটি যোৱা হাবিতলীয়া বাটটোৰে আটায়ে অগ্রসৰ হ'ল। পথৰ শেষত মুকলি ঠাই এডোখৰ পাই আটায়ে ব'ল।

মিঃ ডেনে টৰ্চ জুলাই ঘড়ী চালে। নিশা বাৰ বাজি দহ মিনিট গৈছে।

ঃ ও, এতিয়া আকাশৰ পৰা গোল গোল লাডু পৰিব, আমি আটায়ে টপাটপ মুখত ভৰাই গিলি থ'ম,—এই আশা পালি আকাশলৈ চাই মুখ মেলি বহি থাকা। —মিঃ ডেনে ক'লৈ।

ঃ আমি বুজা নাই বচ।— দেহৰক্ষী এজনে ক'লৈ।

ঃ বুজিবলৈ কিটো আছে? হেলিকপ্টাৰত এতিয়া সেই জংঘাসুবটো নাহিব? মই তেওঁৰ হাতত ফাইলটো গঠোৱাৰ পিছত আকৌ বা কি নতুন কাম দিয়ে! মই অণীষ্ঠ হৈ গৈছো। তাতকৈ মোৰ ডায়েৰী ফামেই ভাল।— মিঃ ডেনে ক'লৈ।

একমিনিট-দুইমিনিটকৈ সময়বোৰ গৈ থাকিল। এটা সময়ত আকাশত হেলিকপ্টাৰৰ শব্দ শুনা গ'ল।

ঃ সেয়া জংঘাসুৰ আহিলেই। টর্চ জুলাই সংকেত দে।—মিঃ ডেনে লগে লগে তাকাশৰ ফালে মুখ কৰি নিজৰ হাতৰ টর্চটো জুলাই সংকেত দিলে।

দেহৰক্ষী দুজনেও তাকে কবিলে।

খন্তেক পিছতে হেলিকপ্টাৰখন তললৈ নামি আহিল। মিঃ ডেন হেলিকপ্টাৰখনৰ ওচৰলৈ আগবাঢ়ি গ'ল। পিছে পিছে দেহৰক্ষী দুজন।

হেলিকপ্টাৰ দুৱাৰ মেল থালে। দেহৰক্ষী তিনিজনৰ সৈতে মিঃ ভি.ছি হেলিকপ্টাৰ পৰা নামিল।

ঃ গুড় ইভনিং মিঃ ভি.চি। —মিঃ ডেনেই প্ৰথম সম্বোধন জনালে।

ঃ গুড় ইভনিং। কোৱা মিঃ ডেন খবৰ কি? ফাইল পালানে নাই? আশা কৰো মই এইবাৰ নিৰাশ হ'ব নালাগিব।—মিঃ ভি. চি য়ে ক'লে।

ঃ নাই, আপুনি এইবাৰ নিৰাশ নহয় মিঃ ভি.চি! মই ফাইল লৈ আহিছো।

ঃ বটিয়া। চাওঁ, ক'ত?

মিঃ ডেনে হাতৰ ব্ৰীফকেছটো মিঃ ভি.চি.-ৰ ফালে আগবঢ়াই দিলে।

মিঃ ভি.চি. য়ে ব্ৰীফকেছটো কাষতে থিয় হৈ থকা দেহৰক্ষী এজনৰ হাতত দি খুলিবলৈ নিৰ্দেশ দিলে। দেহৰক্ষীজনে ব্ৰীফকেছটো খুলি ভিতৰত থকা ফাইলটো উলিয়ালে। মিঃ ভি. চি. য়ে ফাইলটো হাতত লৈ টৰ্চৰ পোহৰত খুলি চালে। কিছুসময় চোৱাৰ পিছতে হঠাত খঙ্গত ফাইলটো মিঃ ডেনৰ মুখলৈ মাৰি পঠিয়ালে। মিঃ ডেন উচপ খাই উঠিল।

ঃ এয়া কাৰ মূৰটো লৈ আহিছা?—মিঃ ভি.চি. য়ে খঙ্গত চিএগৰি উঠিল।

মিঃ ডেনে কিবা ক'বলৈ মুখ মেলোতেই মিঃ ভি.চি.য়ে পুনৰ খঙ্গেৰে প্ৰশ্ন কৰিলে, ঃ ফাইলৰ বাবদ তুমি তৃতীয় পাটিক কিমান টকা দিছা? সঁচা কথা কোৱা!

ঃ পঞ্চাচ.....মা-মানে দুই লাখেই দিব লগা হ'ল।—মিঃ ডেনৰ অঞ্চ-কঞ্চ শুকাই গ'ল।

ঃ তুমিতো ঠগ খালা, লগতে মোকো ডুবালা। এইটো নকল ফাইল।

মিঃ ডেন শিল পৰা কপৌৰ দৰে একে ঠাইতে থিয় হৈ ৰ'ল।

ঃ সমস্ত পৰিকল্পনাটোৱেই পণ্ড হ'ল। তুমি যে অকৰ্মণ্য তাক আকী এবাৰলৈ প্ৰমাণ কৰি দেখুৱালা। ইডিয়ট। তুমি ইয়াৰ বাবে উচিত শাস্তি পাবা।—মিঃ ভি.চি. য়ে ক'লে।

ইতিপূৰ্বে সেই ঠাইত অৰিজিতহাঁতো আহি আআগোপন কৰি আছিল। অৰিজিতে লুকাই থকা ঠাইব পৰা হাতত সাৰে ভৰিত সাৰে হেলিকপ্টাৰখনৰ ফালে আগুৱাই

গ'ল। হেলিকপ্টাবত কোনোবা বহি থাকিব পাৰে বুলি অনুমান কৰি অবিজিত পিছফালোৰে গ'ল আৰু হেলিকপ্টাবখনকে আঁৰ কৰি আঞ্চাগোপন কৰি ৰ'ল।

এনেতে সুমন্তই লুকাই থকা গছজোপাৰ আঁৰৰ পৰা হঠাত হাতৰ টৰ্চটো পলকৰ বাবে জুলালে।

ঃ কোন? কোনে সেইফালে টৰ্চৰ পোহৰ পেলাইছে? মিঃ ভি.চি. য়ে শংকিত স্বৰেৰে প্ৰশ্ন কৰিলে।

ঃ ক'তা? মইতো নেদেখিলো?—আচৰিত হৈ মিঃ ডেনে প্ৰশ্ন কৰিলে।

ঃ তুমি ক'ত দেখিবা? তুমিতো অঙ্ক।—খঙ্গেৰে ক'লে মিঃ ভি.চি. য়ে।

সেই সময়তে চুচানে লুকাই থকা ঠাইত পুলিচৰ হইচেলৰ দৰে দুবাৰমান হইচেল বজালে।

ঃ এয়া কি?— মিঃ ভি.চি. উচপ খাই উঠিল।

মিঃ ডেন্ আৰু দেহৰক্ষীকেইজনে আতংকত চাৰিওফালে চকু ফুৰালে।

ঃ এই মূৰ্খটোৱে নকল ফাইলটোৰ লগতে পুলিচো লৈ আহিছে।—এই বুলি মিঃ ভি. চি. হেলিকপ্টাবৰ কালে দৌৰ দিলে।

পিছে পিছে দেহৰক্ষীকেইজন।

সেইসময়তে অবিজিতৰ হাতৰ পিষ্টলে হেলিকপ্টাবৰ আঁৰৰ পৰাই গৰ্জি উঠিল। মিঃ ভি. চি.ৰ দেহৰক্ষী দুজন আদবাটতে বাগৰি পৰিল।

হঠাত গুলিৰ শব্দই নিশাৰ নিষ্ঠুৰতা থান-বান কৰাৰ লগে লগে হেলিকপ্টাবৰ ভিতৰৰ পৰা কোনোবা এজনে ভুমুকি মাৰি চালে। কিন্তু সি পুনৰ ভিতৰলৈ মূৰ সুমুৰাবলৈ আৰু সুযোগ নাপালে। অবিজিতৰ পিষ্টলৰ পৰা উফৰি যোৱা গুলি এটাই তাক তাতে শুৰাই দিলে।

হেলিকপ্টাবখনৰ আঁৰৰ পৰা গুলিবোৰ অহা দেখি মিঃ ভি.চি.-ক আঁৰ কৰি অৱশ্যিষ্ট দেহৰক্ষীটোৱে কেইবাজাঁই গুলি এৰিলে। মিঃ ভি.চি. য়ে উভতি লৰ দিলে। দেহৰক্ষীটোও মিঃ ভি.চি.-ৰ লগতে পলাব খোজোতেই এটা গুলিয়ে আহি তাৰ মূৰৰ পিছফালে আঘাত কৰিলে। সি তাতে মুখ থেকেচা খাই পৰিল।

মিঃ ডেন্ আৰু দেহৰক্ষীকেইজন পলাই গৈছিল চুচান লুকাই থকাৰ ফালেই। চুচানৰ নিচেই কাষ চপাৰ লগে লগে হঠাত চুচান বহাৰ পৰা থিয় হোৱাত মিঃ ডেনে টৰ্চৰ পোহৰত চুচানৰ মুখখন দেখি আতংকত চিএগৰি উঠিল, ঃ আই ও এইজনীয়ে মোৰ পিছ এৰা নাই তা'!—মিঃ ডেন্ পুনৰ উভতি লৰ দিলে।

দেহৰক্ষী দুজন মুহূৰ্ততে চুচানৰ গুলিৰ আঘাতত বাগৰি পৰিল। মিঃ ডেন লৰি

গৈ থাকোতেই পকেটৰ পৰা পিষ্টল উলিয়াবলৈ চেষ্টা কৰাত সুমন্তৰ এটা গুলিয়ে আহি মিঃ ডেনৰ কৰঙনত আঘাত হানিলে। মিঃ ডেন্ সেই ঠাইতে আর্তনাদ কৰি বাগৰি পৰিল।

অবিজিত আৰু চুচান দুয়ো লুকাই থকা ঠাইৰ পৰা ওলাই আহিল। মিঃ ভি.চি. য়ে অবিজিত আৰু চুচানক হঠাৎ দেখি পকেটৰ পৰা পিষ্টল উলিয়ালে। কিন্তু অবিজিতে তাৰ আগতেই মিঃ ভি.চি.-ক আঘাত হানিলে। অবিজিতৰ হাতৰ পিষ্টলৰ এটা গুলিয়ে আহি মিঃ ভি.চি.ৰ কিলাকুটিতে আঘাত কৰাত হাতৰ পিষ্টলটো গৈ দূৰৈত ছিটকি পৰিল।

অবিজিত, সুমন্ত আৰু চুচান আণুৱাই আহি তিনিওকে ঘেৰি ধৰিলে। মিঃ ডেনে অবিজিতলৈ চাই কাতৰ স্বৰেৰে কিবা এটা ক'ব খোজাত চুচানে সজোৱে মিঃ ডেনৰ মুখত এটা গোৰ মাৰিলে।

ঃ খন্তেক পিছতে সদলবলে পুলিচ আহি পাৰহি। পুলিচৰ হাতত তহ্ত পৰাৰ পূৰ্বেই আমি তহ্তৰ হাত-ভৰিবোৰ এনেদৰে ভাঙ্গিম যাতে তহ্ত চিৰকালৰ বাবে অকৰ্মণ্য হৈ পৰ।

ঃ নাই নাই, তেনে কাম নকৰিব। প্লি-জ.....। —মিঃ ডেনে চিএবি উঠিল।

কিন্তু অবিজিত আৰু সুমন্তই মিঃ ডেন্ আৰু মিঃ ভি. চি.-ৰ হাত আৰু ভৰিলৈ লক্ষ্য কৰি উপর্যুপৰি গুলি চলালে। দুয়োৰে প্রাণকাতৰ আর্তনাদত নিশাৰ নিস্তৰাতা থান-বান হৈ আঁতৰি গ'ল।

সেইসময়তে পুলিচৰ গাড়ীৰ শব্দ শুনিবলৈ পোৱা গ'ল।

ঃ আমাক মাৰি পেলোৱা, আমাক মাৰি পেলোৱা।—মিঃ ভি.চি. য়ে কাতৰ আর্তনাদ কৰি ক'লে।

ঃ এয়াই ‘অপাৰেচন নৰ্থ-ইষ্ট’, মিঃ ভি.চি!—অবিজিতে কুটিল হাঁহি এটা মাৰি ক'লে।

এনেতে সশস্ত্র পুলিচ লৈ এছ.পি. চতুৰ্বেদী, ডি.এছ.পি. অনিল ৰায়চৌধুৰী আহি সেই ঠাইত উপস্থিত হ'ল।

ঃ আহক মিঃ চতুৰ্বেদী! এয়াই ‘অপাৰেচন নৰ্থ-ইষ্ট’ৰ মূল নেতা।—অবিজিতে ক'লে।

ঃ আপোনালোকে চাঁগে আমাৰ কাৰণে কোনো কামেই বাকী বখা নাই। —এছ.পি. চতুৰ্বেদীয়ে ক'লে। অবিজিতে হাঁহিলে।

ঃ আপোনালোক অহাত কিছু পলম কৰিলে। নহ'লে এই যুদ্ধৰ ভাগ নিশ্চয় পালেহেঁতেন।—চুচানে হাঁহি ক'লে।

ঃ জীরিত কেবল এই দুটাহে নেকি?—এছ.পি. চতুর্বেদীয়ে পুনৰ সুধিলে।

ঃ হয়। আপোনালোকে অতিশীঘ্রেই মিঃ ডেনৰ ঘাটিটো দখল কৰক। তাত মিঃ ডেনৰ গোটেই দলাটোৱেই আছে।—অবিজিতে ক'লে।

দ্রুত গতিৰে আগবাঢ়িছিল অবিজিতৰ গাড়ীখন। সুমস্ত আৰু চুচানে ইংৰাজী জনপ্ৰিয় গান এটা ভুন্ভুনাই গৈছিল আৰু অবিজিতে সিহ্তৰ গান শুনি হাঁহিছিল।

Digitized by:

Nibir Borpuzari

for

<http://blogasom.blogspot.com>

For more free eBooks like this keep on visiting BLOG অসম. Contribute your ebooks or other contents by mailing at-

nibirborpuzari@gmail.com